

Tô Chấn

La Thông Tảo Bắc

VNTHUQUAN.NET, 2009.

Hồi thứ nhất

Tần nguyên soái đem binh định Bắc.

Đường Trinh Quán ngự giá thân chinh.

Truyện này nối theo truyện Thuyết Đường; thuở bấy giờ vua Đường Thái Tôn đặt an ngôi báu, hiệu là Trinh Quán năm thứ ba, thiên hạ đều thái hòa về một mối, mưa thuận gió hòa, muôn dân lạc nghiệp.

Ngày kia Đường Thái Tôn lâm triều, bá quan đồng châu chực, xảy thấy Huỳnh môn quan vào quỳ trước điện tâu:

- Muôn tâu bệ hạ! Nay có sứ Bắc phiên qua, xin vào yết kiến, hiện đang đứng hầu tại ngự môn, xin thánh hoàng chỉ phán.

Vua Thái Tôn nghe tâu liền phán rằng:

- Nay Bắc Phiên đã sai sứ đến, vậy hãy cho hấn vào.

Huỳnh môn quan vâng chỉ, lui ra dạy sứ Bắc vào triều. Khi Bắc Phiên sứ thần vào đến nơi; vua Thái Tôn xem thấy người ấy, đầu đội mũ ô sa, mình mặc áo đỏ, mặt chăm vằm vác hất, râu đen dài lẳng quăng, tay cầm lá sớ quỳ xuống tâu rằng:

- Tôi là Bắc Phiên sứ thần họ Châu tên Cang đến châu Nam trảo thánh chúa, xin chúc cho bệ hạ sống lâu muôn tuổi. Nguyên tôi vâng lệnh chúa tôi là Xích Bích Bửu Khương Vương La Sào Hớn, và nguyên soái Tô Xa Luân, đệ tờ biểu chương này kính dâng cho bệ hạ.

Châu Cang nói dứt lời hai tay nâng sớ dâng lên, thị thần tiếp lấy trải lên long án. Vua Thái Tôn xem suốt, thấy đề mười hai câu thơ như vậy:

Bắc Phiên Xích Bích Bửu Khương Vương
Đại tướng tiên phuông thủy đảm đảm đương
Lập để tam niên dân tận oán
Cổ ngã hưng binh phạt nể bang
Đường soán Tùy trào cai nhất tội
Khí phụ chuyên quyền đảo xứ vương
Sát huynh diệt đệ chơn hứa ác
Tự trưởng oai quan yểm chúng bang
Sanh cầu Kính Đức lai dưỡng mã
Huyệt tróc Tần Quỳnh hiệp tướng đao
Nhược yếu ngã bang binh bất chí
Chỉ tương tuế tuế quá lai triều
Vua Thái Tôn xem dứt lời hơi giận tràn hông, đại nộ vỗ long án quở
rằng:

- Quân Bắc Phiên quá ư vô lễ, dám khinh khi quả nhân thái thậm! Võ
đao quân! Mau kéo sứ thần ra ngọ môn chém. đầu rắn chúng.

Võ đao quân nghe lệnh dạ lên một tiếng, áp đến quyết ra tay. Châu
Cang bấy giờ kinh hồn mất vía, vác mặt ngó láo liên và lao hoảng lên
rằng:

- Xin bệ hạ rộng dung cho ngu thần còn chút mạng, quả số này của
Xích Bích Bửu Khương Vương chớ chẳng phải của tôi; mong bệ hạ
mở lượng hải hà tha cho, tôi đội ơn vạn bội!

Lúc ấy cả thầy bá quan văn võ đều không hiểu việc chi; Từ Mậu
Công mới bước ra quỳ xuống tâu rằng:

- Muôn tâu bệ hạ, chẳng hay Xích Bích Bửu Khương Vương dâng số
nói chuyện chi mà khiến bệ hạ phải giận dữ như vậy?

Vua Thái Tôn bèn cầm là số đưa cho Từ Mậu Công xem và phán

rằng:

- Quân sư hãy xem qua những lời này thời rõ.

Từ Mậu Công tiếp lãnh, xem xong rồi tâu rằng:

- Cứ theo lời lẽ trong tờ này, thì Xích Bích Bửu Khương Vương sai người qua hạ chiến thư chứ không phải là sớ, nếu nay bệ hạ dạy chém sớ, thì chúng nó sẽ khinh mình nhất sợ, chi bằng tha nó về báo tin cho mau là hay hơn.

Vua Thái Tôn nghe qua gật đầu khen phải, rồi phán dạy võ đạo quân cắt hai lỗ tai của Châu Cang mà đuổi về. Võ đạo quân đắc lệnh rút gươm bước đến thẻo hai tai của Châu Cang trụ lủi, máu chảy ròng ròng. Châu Cang đau quá la khóc vang rân! Vua Thái Tôn chỉ mặt Châu Cang nạt lớn:

- Mi hãy về nói với Xích Bích Bửu Khương Vương, bảo hắn rửa cổ cho sạch mà đợi hạn một trăm ngày, sẽ có ta kéo đại binh đến thu thủ cấp.

Châu Cang cúi đầu lạy tạ, rồi lui ra ngọ môn, lên ngựa tốt về Bắc Phiên một nước.

Khi Châu Cang lui ra rồi, vua Thái Tôn mới phán hỏi Từ Mậu Công rằng:

- Trẫm không đánh Bắc Phiên mà nay nó hạ chiến thư khiêu khích, chuyện như vậy chẳng hay quân sư tính lẽ nào?

Từ Mậu Công tâu:

- Xưa nay hễ nước lớn thì phạt nước nhỏ, chứ chưa thấy nước nhỏ mà khiêu khích nước lớn bao giờ, ngày nay nó đã đến, thì chắc là sanh việc chẳng lành, vậy bệ hạ kíp mau phát binh qua mà tảo trừ cho dứt đường hậu hoạn mới xong.

Vua Thái Tôn nghe qua mừng phen đẹp ý, bèn triệu Tàn Thúc Bảo

đến phán rằng:

- Tàn vương huynh, ngày mai này phải lo thao luyện nhân mã, nội trong nửa tháng cho hoàn thành, đặt hưng binh mà đi tảo Bắc.

Tàn Thúc Bảo lãnh chỉ lui về, Từ Mậu Công mới tâu nữa rằng:

Tướng Bắc Phiên hiện thời nhiều kẻ anh hùng, thường nhờn khó địch, vậy đi chuyến này cần phải có bệ hạ ngự giá thân chinh mới tiện cho.

Vua Thái Tôn nói:

- Khi trước phụ vương còn trị vì, trăm thường hay đi chinh phạt, nay Bắc Phiên khích trăm, vậy trăm cũng nên thân chinh, một là cho chúng nó biết oai, hai nữa cho tướng sĩ hết dạ hết lòng.

Vua Thái Tôn phán dứt lời, bèn cất quan sai đi vận lương các sở, chở về triều cho kịp trong hạn kỳ nửa tháng. Rồi kè đó bãi triều, chúa lui về dinh, tôi lui về phủ.

Còn Tàn Thúc Bảo khi lãnh chỉ rồi, sang ngày liền đến giáo trường lo thao luyện quen sĩ, không mấy ngày binh tướng tập dợt đã làu thông, bèn vào chầu tâu cùng thiên tử. Vua Thái Tôn mới phán hỏi Từ Mậu Công rằng:

- Từ quân sư, định xem ngày nào khởi binh đây?

Từ Mậu Công tâu:

- Tôi chọn đặt ngày mai này, nếu khởi binh đi thì tốt lắm!

Vua Thái Tôn liền y lời, bèn truyền dạy cho chư tướng lớn nhỏ lo về dinh điểm soạn, đặt sang ngày xuất binh.

Ngày thứ, bá quan vào triều chầu trực. Vua Thái Tôn phong cho Tàn Thúc Bảo làm Tảo Bắc Đại Nguyên Soái và ban cho ba chung ngự tửu. Tàn Thúc Bảo uống rồi, đoạn lạy tạ lui ra, thẳng đến giáo trường. Khi gần đến nơi, chúng tướng lớn nhỏ đầu mang khôi mặc

giáp, xách thương vác búa, cầm kích đề đao, hăm hở ra khỏi giáo trường nghênh tiếp nguyên soái vào, rồi phân đứng ra hai hang tả hữu hầu hạ. Tàn Thúc Bảo ngồi trên trướng cao điểm tướng phân binh. Phong Trình Giảo Kim làm tiên phuông, cấp cho một muôn binh mã và dặn rằng:

Hễ gặp sông bắc cầu, gặp núi mở đường, gặp rừng dọn nẻo. Còn khi đến biên giới Bắc Phiên, thì phải đóng trại chờ đại binh bốn soái đến sẽ giao phong, nếu tướng nào vi lệnh sẽ theo quân pháp. Giảo Kim lãnh mạng, xách búa đồng, nhảy lên ngựa dẫn binh rầm rộ kéo đi. Giảo Kim bảy giờ tuổi đã quá lục tuần, tóc râu rậm rậm bạc phều, mà sức lực tráng kiện như trẻ thanh niên, ngồi trên lưng ngựa hươi búa xem đường thể một vị thiên thần, giọng nạt vang rân, hùng hổ oai võ lắm.

Còn việc nước thì vua Thái Tôn giao lại cho Điện hạ Lý Trị cùng thừa tướng Ngụy Trưng chưởng quản; rồi cùng quân sư Từ Mậu Công đồng ra khỏi ngọc môn. Tàn Thúc Bảo đón rước vào giáo trường dọn bày đồ tế cờ; vua Thái Tôn tự thân rót rượu cúng lễ. Cúng xong, chúa tột cùng nhua ăn uống. Khi đúng giờ, Tàn Thúc Bảo truyền nổi ba phát súng, rồi độ mười muôn binh rầm rộ ra khỏi Trường An, nhắm bắc Phiên Bạch Lang Quan tấn phát

Nói qua bên Bắc Phiên, ải địa đầu là Bạch Lang Quan, ải giáp giới cùng ải Nhạn Môn bên Đường trào. Tướng trấn thủ ải ấy họ Lưu tên Phương hiệu là Quốc Trinh, mình cao một trượng, lưng lớn mười vây, miệng rộng răng hô, mặt sần đen hắc, cặp mắt lộ chào chào, hai tai giáo dày mo; thiện nghệ cây xà mâu dài mười tám thước, mỗi khi thượng mã chiến chinh, xem dường như ông Trương Phi tái thế.

Ngày kia Lưu Quốc Trinh đang ngồi trong ải bàn luận việc quân gia,

bỗng thấy binh thám tử chạy về báo rằng:

- Thừa Binh chưởng lão gia! Chúng tôi thám thính, thấy vua Đường ngự giá thân chinh sang phạt nước mình, đem theo nhiều tướng anh hung, binh mã gần hai mươi vạn, phong Tàn Thúc Bảo làm nguyên soái, Giảo Kim đi tiên phuông hiện đã ra gần tới Nhạn Môn quan, nên chúng tôi phải lật đật chạy về phi báo.

Lưu Quốc Trinh nghe qua mấy lời vuốt râu coi mòi tự đắc, ngoảnh mắt hỏi thám tử rằng:

- Người thám thật có vua Đường đi nữa sao?

Thám tử thưa:

- Bẩm lão gia! Chúng tôi dò xem thật chắc, nào dám nói sai.

Lưu Quốc Trinh cười ngất mà rằng:

- Chúng nó kéo cả hai chục muôn binh, đặt hộ tống vua Đường nạp mạng đó.

Chư tướng thấy thế ngạc nhiên hỏi:

- Chẳng hay lão gia mừng chuyện chi vậy? Binh nó đông binh mình ít, mà lão gia dám kể chắc toàn thắng hay sao?

Lưu Quốc Trinh nói

- Bởi chúng tướng chưa rõ! Vì chúa ta thấy bờ cõi Đại Đường rực rỡ như hoa, đẹp xinh tợ gấm, nên trước kia mới sai Châu Cang đem chiến thư qua nói khích. Theo thế nếu nó không sang qua thì mình cũng chẳng biết làm sao, vì nếu mình cử binh đến đó thì mình phải thất. Nay may, trời xui khiến, lừa hết chúa tôi nó một lượt vào lưới rập đây mà nạp mạng hết cho Lang Vương ta, ta chẳng vui mừng làm sao cho được.

Chúng tướng nói:

- Tuy là tôi chúa chúng nó sang qua đây hết, nhưng lão gia chưa

đánh trận nào, thì biết thắng bại làm sao mà sớm mừng cho được?

Lưu Quốc Trinh nói:

- Bởi các tướng chưa rõ nên mới tìm chuyện hỏi hoài! Vì bên Đường bấy lâu chỉ có cậy nhờ một mình Tần Thúc Bảo với Uất Trì Cung là tướng giỏi, còn bao nhiêu toàn là lũ cáo bầy chồn; nhưng chúng nó làm tướng Lang Chúa ta không có tướng tài nên đem binh qua ăn hiếp đó, chớ chúng nó chẳng dè Lang Chúa hiện thời có biết bao là trang anh dũng thì sợ chi hai cái tên Tần Thúc Bảo với Uất Trì Cung. Để ta chờ chúng nó lui đến đây mà thộp bắt hết cho rồi!

Chúng tướng nghe qua, thấy đều vui mừng hơn hở.

La Thông Tảo Bắc

Hồi thứ nhì

Uất Trì Cung roi đánh Quốc Trinh.

Lưu Bưu Lâm đại chiến Kính Đức.

Nói qua tiên phuông Trình Giảo Kim, dẫn một muôn binh mã theo ngã Hà Bắc qua khỏi ải Nhạn Môn, lúc đang đi rầm rộ, bỗng thấy quân tiên đạo trở lại báo rằng:

- Phía trước đã gần với ải Bạch Lang của Bắc Phiên, xin lão gia liệu định.

Trình Giảo Kim bèn truyền quân anh dinh hạ trại, rồi dặn rằng:

- Chúng bây hãy thám thính xem hễ đại binh phía sau kéo đến gần thì phải báo tin cho ta biết.

Quân sĩ đồng vâng lệnh.

Qua ít ngày sau, đại binh của Đường Thái Tôn đã kéo gần đến, Trình Giảo Kim nghe quân báo lật đặt ra nghinh tiếp và thưa với Tần nguyên soái rằng:

- Phía trước là Bạch Lang quan, xin nguyên soái liệu định.

Tần Thúc Bảo nói:

- Chúc tiên phuông là đầu dọc hết cả ba quân bốn trại, vậy cần phải làm trước để làm gương cho mọi người noi dấu.

Vua Thái Tôn nghe nói phán rằng:

- Nay Tần vương huynh! Chúng ta đi đường xa mới đến, sức còn mỗi mệt, vậy hãy nghỉ cho khỏe rồi mai sáng sẽ ra binh.

Tần Thúc Bảo nghe lời dạy đồn binh nghỉ lại.

Bên Bạch Lang quan, quân sĩ vào phi báo cho Lưu Quốc Trinh hay rằng:

- Binh Đường đã đến đóng trại gần phía trước ải.

Lưu Quốc Trinh chẳng chút kiên sợ, nói:

- Giỏi thay cho chúng nó, để chừng nào có đến khiêu chiến sẽ hay.

Quân sĩ thấy chủ tướng mình nói hơi sất hơi đồng thì cũng vững long mà lo tuần canh kiên thủ. Ngày thứ, bên Đường Tần Thúc Bảo thăng trưởng hỏi chúng tướng rằng:

- Hôm nay là ngày xuất binh, vậy có tướng tài nào ra trận đầu tiên khiêu chiến?

Tần Thúc Bảo vừa dứt lời, Trình Giảo Kim ứng tiếng nói lớn rằng:

- Tôi xin lãnh mạng cho.

Tần Thúc Bảo nói:

- Mới xuất chiến lần đầu, cần phải cho trọn thắng, vả lại tướng Bắc Phiên dữ lắm, ta e người đánh chẳng xuể chẳng?

Trình Giảo Kim vốn có tánh nhút nhát, nghe nói tướng dữ thì thất kinh, bèn sụt êm xuống làm thình, không dám đòi đi nữa. Uất Trì Cung thấy vậy bèn bước ra thưa:

- Xin nguyên soái đả cho tôi xuất trận đầu tiên!

Tần Thúc Bảo cả mừng đáp rằng:

- Nếu tướng quân đi thì chắc mười phần thủ thắng, song phải tiểu tâm cẩn thận.

Uất Trì Cung đốc lệnh, đề thương lên ngựa, nỗ sung kéo quân thẳng ra trước ải.

Quân Bắc Phiên thấy Đường tướng kéo binh đến, bèn đồ hè một lượt bắn vãi tên như mưa, Uất Trì Cung chẳng sợ, vói tay ra sau lấy cây roi sắt rồi tay mặt cầm giáo, tay trái cầm roi hơi múa vo vo, bao nhiêu tên đều vệt rơi xuống hết! Quân Bắc Phiên xem thế thất kinh, nói chuyện nhau tăng lảng tú lú! Uất Trì Cung xốc tới nạt rằng:

- Quân chết xê! Có Thái Tôn hoàng đế ngự giá thân chinh, hãy mau vào kéo cổ chúa tướng bày ra đây mà chịu chết!

Quân sĩ vào phi báo, Lưu Quốc Trinh liền mặc giáp mang khôi, hơi xa mâu lên ngựa dẫn chúng tướng ra thành; trông thấy Uất Trì Cung mặt đen như lọ, mũi lớn râu rìa, mặc giáp sắt màu than, cưỡi ngựa ô truy, đứng sừng sững một đồng tối thui như núi, còn Uất Trì xem thấy Lưu Quốc Trinh cổ cao mày lửa, mặt xám răng hô, râu bó hàm

lún phún, hình thù quái dị, trông thấy chĩnh ghê! Uất Trì Cung chống giáo hỏi:

- Phiên tướng tên họ là chi? Hãy mau báo tên rồi chịu chết!

Lưu Quốc Trinh nói:

- Ta là bộ hạ của Tô nguyên soái, tên Lưu Quốc Trinh đây! Người có biết cây xà mâu của ta lợi hại thế nào chưa mà hòng nói phách?

Uất Trì nói:

- Người tài cán bậc nào mà dám khoe khoang lớn lối. Hôm nay ta đến, quyết đập bằng hết thành quách của Phiên tặc mi đây.

Lưu Quốc Trinh ngh quạ hơi giận tràn hông, trợn mắt trợn mày mà hét lớn:

- Thằng lọ nôi! Mi là vô danh tiểu tốt, sao dám buông lời vô lễ, hãy mau xưng tên ra cho ta lấy thủ cấp.

Uất Trì Cung cười nói:

- Thằng quỷ sứ! Hãy lóng tai mà nghe cho rõ. Ta là Hắc quốc công Uất Trì Kính Đức đây, mà mi chưa nghe danh tiếng của ta hay sao?

Lưu Quốc Trinh bật cười nói:

- Vậy mi là Uất Trì Cung đấy sao! Bấy lâu nay ta vẫn nghe danh, nhưng ta tưởng là ba đầu sáu tay chi, nào dè là cục than hàm như vậy mà cũng khoe khoang cho rộn. Ta nói cho mi biết, ta hươt tróc đến Tần Quỳnh nữa chớ chẳng thêm một mình mi mà thôi đâu.

Uất Trì Cung đề thương mà nói:

- Mi chớ nhiều lời, hãy ném thử ngọn giáo của ta cho biết sức.

Rồi đâm tới một giáo. Lưu Quốc Trinh thấy đâm, liền cử xà mâu đỡ và hất ra, chẳng nhè sức giáo quá mạnh, cánh tay bị dãn gần xuội, thất kinh chặc lưỡi khen rằng:

- Cha chả! Thằng mạnh thiệt!

Uất Trì Cung nói:

- Bây giờ người biết danh ta chưa?

Nói rồi đâm bồi tới, Lưu Quốc Trinh né khỏi, rang sức đánh trên mười hiệp, Uất Trì Cung càng đánh càng hăng, còn Quốc Trinh càng ngày càng đuối, mệt thở đã không kịp, cứ lo thủ mãi mà quên công. Uất Trì Cung thấy vậy, bèn rút roi sắt đánh ngang lưng Quốc Trinh, Lưu Quốc Trinh tránh sao cho khỏi, bị một roi hộc máu quăng xà mâu bại tẩu. Uất Trì Cung thúc ngựa đuổi theo. Lưu Quốc Trinh chạy về đến ải, quân sĩ trên thành thả diều kiêu xuống cứu kịp, rồi hè nhau bắn tên và quăng đá xuống như mưa. Uất Trì Cung thấy thế khó cướp thành, bèn quay ngựa dẫn quân trở lại.

Khi về đến dinh, Uất Trì Cung vào thưa cùng Tần Thúc Bảo rằng:

- Tướng trấn ải Bạch Lang là Lưu Quốc Trinh, bị tôi đánh một roi hộc

máu chạy về bể ải.

Tần Thúc Bảo khen rằng:

- Tướng quân thật là đại tài đó! Nay thắng trận đầu, chắc trong ít ngày đây ta sẽ lấy được Bạch Lang quan.

Rồi đó truyền quân dọn tiệc khánh công mừng ngày mai tái chiến.

Nói qua Lưu Quốc Trinh về đến ải, cởi giáp ra và than rằng:

- Uất Trì Cung thật dữ, đánh ta rêm nhức cả mình lại móp hết giáp.

Nói xong nằm xuống thở dài. Lúc ấy bỗng có một viên tiểu tướng ở trong trướng bước ra, mặt đen miệng rộng tai lớn mày râu, tuổi độ mười chín hai mươi, cao trên chín thước kêu hỏi Lưu Quốc Trinh rằng:

- Cha chiến đấu cùng Đường tướng thắng phụ thế nào, vì sao nằm đây buồn bực vậy?

Lưu Quốc Trinh nghe hỏi ngóc đầu lên nói:

- Con hỏi thăm việc ấy làm chi! Cha ra trận hôm nay gặp Uất Trì Cung cha bị nó đánh một roi hộc máu, thiếu chút nữa vong mạng đó con.

Lưu Bửu Lâm nghe qua giận lắm, bèn bước tới trước mặt Quốc Trinh thưa rằng:

- Con xin xuất trận báo thù, lấy đầu Uất Trì Cung về nạp cho cha.

Lưu Quốc Trinh nói:

- Con tưởng đầu Uất Trì dễ lấy lắm sao? Rất đổi cha đã từng chinh chiến bấy lâu mà đánh còn không lại, huống hồ con còn thơ ấu thì đương địch làm sao cho nổi?

Lưu Bửu Lâm nói:

- Con nhà tướng thường thường mười tuổi thì xuất trận chiến chinh, con nay đã mười chín tuổi đầy sức đang mạnh mẽ, nếu không đi thì bỏ ải hay sao?

Lưu Quốc Trinh nói:

- Con tuy bạo dạn chẳng kiên sợ binh đao, nhưng xưa nay chưa từng đến chiến trường, đi làm sao cho tiện đó con?

Lưu Bửu Lâm nói:

- Con bấy lâu tập binh sau vườn đã thuần thục, đánh roi đánh giáo tinh thông, há đi sợ cái thằng Uất Trì Cung mà tránh hay sao!

Lưu Bửu Lâm nói dứt lời, liền lấy thiết giáp mặc vào, rồi hươi roi sắt chạy xông ra trận. Lưu Quốc Trinh thất kinh lật đật chạy theo kêu lại, đoạn nai nịt kéo binh theo Bửu Lâm và dặn rằng:

- Con ra đó, hễ nghe giục trống thì xông tới, gióng mã thì lui về, chớ có mê sa trận đồ mà bị thằng lọ nòi nó nuốt sống đấy!

Lưu Bửu Lâm vâng lời, giục ngựa thẳng riết đến trước trại Đường

kêu lớn rằng:

- Bớ chúng quân nhà Đường, hãy mau về báo cho rõ rằng, có tiểu tướng xách roi sắt đến đây, bảo Uất Trì Cung kíp ra cho ta đánh mà báo oán.

Chúng quân nghe rõ bèn phi báo cùng Tàn nguyên soái rằng:

- Bên Bắc Phiên có một tên tiểu tướng mặt mũi đen sì, đến múa roi sắt trước dinh kêu đích danh Uất Trì thiên tuế ra trận cho nó đánh mà báo oán.

Tàn Thúc Bảo bèn hỏi chư tướng rằng:

- Uất Trì tướng quân vừa mới thắng Lưu Quốc Trinh, bây giờ lại có tiểu Phiên khiêu chiến, vậy có tướng nào dám ra bắt nó lập công?

Trình Giảo Kim bước ra thưa rằng:

- Đến trận thứ nhì rồi, xin nguyên soái cho tôi xuất chiến, dẫu cho chẳng thắng cũng chẳng hề chi.

Uất Trì Cung vội vã tiếp nói:

- Tiểu Phiên nó kêu đích danh tôi, nếu tôi không ra đó thì chắc nó cười tôi sợ, xin nguyên soái để cho tôi đi, rồi trận thứ ba sẽ nhường lại cho Trình huynh vậy!

Trình Giảo Kim giận nói:

- Lão này khi tôi quá, Trận thứ nhất đã suýt dành, nay đến trận này cũng muốn cướp đoạt nữa! Thiệt rất tham công, vấy bẩn án tiên phuông đây, hãy giựt phức mà mang luôn thể, chớ để làm tiền đạo gì mà cứ ủ mãi trong dinh hoài như vậy mà làm chi!

Uất Trì Cung nói:

- Thôi! Xin Trình thiên tuế đừng phiền, bởi nó kêu tên tôi, nên tôi phải ra mà hội chiến cùng nó, đó là sự cực cùng chẳng đã chớ tôi có ham hổ mà chi, vậy để khi may mà đắc thắng, công ấy tôi sẽ nhường lại cho thiên tuế, thiên tuế bằng lòng không?

Trình Giảo Kim khoát tay nói:

- Thôi thôi! Không hề chi, để tôi theo ra lược trận, như có thất thế thì tôi đỡ thương cho.

Tàn Thúc Bảo liền hạ lệnh cho đi. Hai tướng phát pháo điểm binh rầm rộ kéo ra.

Khi Trình Giảo Kim ra đến trận, xem thấy Lưu Bửu Lâm mặt mũi đen sì, đầu đội mũ sắt, mình mang giáp sắt, tay cầm roi sắt, bộ tướng giống hệt Uất Trì thì cười ngất, rồi kêu Uất Trì nói lớn rằng:

- Bớ Hắc quốc công! Hãy mau đến mà nhìn con của lão nó đang đứng chờ kia kìa!

Uất Trì Cung cười nói:

- Người giống người xin thiên tuế chớ có nói chơi.

Lúc ấy hai bên đều giục trống cho cặp gà ô hăng lắm, Uất Trì Cung hươi giáo xốc tới đâm bừa. Lưu Bửu Lâm cử roi đỡ hất ra rồi hỏi:

- Người là Uất Trì Cung đó chăng?

Uất Trì Cung nói:

- Phải! Mi đã biết danh lão tướng, sao còn dám mời ra, bộ mi muốn tìm nẻo chết phải không?

Lưu Bửu Lâm nói:

- Bởi mi đánh cha ta, nên ta phải buộc lòng mời người ra mà đáp lễ đó.

Lưu Bửu Lâm dứt lời liền truyền quân trao giáo, giắc roi sắt vào lưng, Uất Trì Cung xem thấy cười rằng:

- Rất đối lão già cha mi mà còn bị ta đập một gậy hộc máu thay, sá chi nhà mi là thứ đồ mới nở mũi mà trông báo thù, báo oán cái nỗi gì!

Lưu Bửu Lâm nghe qua cả giận, liền thích một thương, Uất Trì đỡ ra rồi hỏi rằng:

- Thằng tiểu quỷ! Mi hãy thông tên họ cho ta biết, trước khi mi dâng thủ cấp chớ!

Lưu Bửu Lâm nói:

- Ta là Lưu Bửu Lâm đây! Tài lực ta nội ải Bạch Lang này không ai địch nổi, người may thắng được hùm già nên đánh phách, hôm nay người gặp cọp trẻ ắt bị nhai xương. Khá mau hạ mã quy hàng, kéo chẳng toàn tính mạng.

Uất Trì Cung giận dữ, múa giáo đâm vào mặt Bửu Lâm, Lưu Bửu Lâm đỡ ra rồi đâm nhâu trở lại.

Hai tướng một già một trẻ đánh nhau trên cả sáu mươi hiệp cầm đồng, rồi ấu đã miết với nhau cho đến khi mặt trời gần chen lặn, Lưu Bửu Lâm đỡ giáo Uất Trì ra khen rằng:

- Uất Trì Cung giỏi thiệt!

Uất Trì Cung nói:

- Mi sợ rồi sao?

Lưu Bửu Lâm nói:

Dễ sợ người nào? Chớ hòng nói phách lối! Nhưng ta cùng người đánh giáo cả ngày đồng sức, vậy bây giờ thử giãn chơi.

Uất Trì Cung cười nói:

- Chà! Bộ môn giãn mi giỏi lắm sao? Nhè cái nghề sở trường của ông mà khích chớ!

Rồi đó hai bên đều trao giáo cho quân, đoạn rút roi đánh vui với nhau rất dữ, đánh thôi bụi bay mù mịt, lửa chiếu sáng lòa, hai tướng say máu ngà, ấu đã đến tối mò mà không chịu nghỉ.

Lúc ấy Lưu Quốc Trinh sau trận thấy trời đã tối, sợ Bửu Lâm có sơ

suất chi chằng, bèn truyền quân giống mã trâu binh, Bửu Lâm nghe hiệu lệnh, bèn đỡ roi nói với Uất Trì rằng:

- Uất Trì Cung! Bữa nay ta quyết lấy đầu ngươi, nhưng ngặt vì cha ta đánh mã trâu quân, vậy ta cho ngươi lui về sống đỡ thêm một đêm, rồi rạng ngày sẽ ra dâng thủ cấp.

Uất Trì Cung nói:

- Thằng chết xẻ! Chớ có nhiều lời, bởi cha mi sợ mi chết nên mới kêu mi về, vậy ta cũng chẳng phiền, đợi mai này lấy đầu mi cũng được.

Dứt lời, hai bên đều trâu quân trở lại.

Uất Trì Cung về dinh thưa với Tần nguyên soái rằng:

- Thằng Tiểu Phiến ấy võ nghệ thật cao cường, tôi đã ra đủ mấy chục đường thương nghề mà không hơn nó đặng.

Tần Thúc Bảo nói:

- Không dè bên Phiến cũng có tướng anh hùng đến thế sao?

Uất Trì Cung nói:

- Xin nguyên soái chớ nhọc lòng lo, tuy nó giỏi vậy, song tôi nhắm thế nó không hơn tôi đặng, để sang ngày tôi quyết ra lấy thủ cấp nó đem về đây.

Còn bên Bạch Lang Quan, Lưu Bửu Lâm về thưa với Lưu Quốc

Trình rằng:

- Uất Trì Cung giỏi thiệt, nên hôm nay con báo oán chưa xong, con quyết sang ngày cố sức hạ cho đặng nó thì con mới an lòng.

Lưu Quốc Trình nói:

- Hôm nay cha mới biết tài con, thật nên trang dũng tướng, cha đây sánh không lại rồi. Vậy con hãy ra sau an nghỉ, đặng sang ngày sẽ tái chiến mà bắt tướng Đường.

Lưu Bửu Lâm vâng lời, bèn lui ra sau nhà giải giáp.

Nói qua mẹ Bửu Lâm là Mai phu nhân, lúc ấy bỗng ngồi trong phòng than khóc, hai bên thế nữ an ủi mãi không thôi. Lúc bấy giờ Lưu Bửu Lâm bước vào xem thấy mẹ đang tuôn tràn lụy phiền, bèn thẳng đến trước mặt mà hỏi rằng:

Con chẳng biết vì cớ nào mà hôm qua mẹ bỗng nhiên phát buồn rầu, rồi hôm nay lại bực mình than khóc, xin mẹ vui lòng tỏ cho con rõ với.

Mai phu nhân nói:

- Bữa nay con ra trận đánh với ai bên Đường đó?

Lưu Bửu Lâm thưa:

- Hôm nay con ra trận đánh với Đường tướng là Uất Trì, cái tên đã đánh cha con học máu đó, mặt nó đen như lọ, sức lực nó mạnh quá chừng, con đánh vui trọn ngày mà không hơn đặng.

Mai phu nhân hỏi:

- Tướng ấy họ Uất Trì mà tên chi vậy?

Bửu Lâm nói:

- Nó tên Cung.

Mai phu nhân nghe dứt lời than khóc mùi mẫn, lụy đào cuộn chảy như chan. Lưu Bửu Lâm thấy thế ngạc nhiên, vội vã hỏi:

- Việc chi ảm mẹ vừa nghe được tên lão tướng ấy rồi khóc lóc quá như vậy? Xin mẹ nói cho con biết, dầu khó khăn đến bậc nào, con cũng ráng lo chu tất được.

Mai phu nhân ngược mặt lên nhìn Bửu Lâm mà rằng:

- Con ôi! Chuyện này dù ẹm có nói rõ ra, chắc thế nào con lo cũng không tròn đặng. Hổm rày mẹ có việc sầu riêng, mà lũ a hoàn cứ theo khuyên giải hoài, làm cho mẹ càng thêm tủi...

Lưu Bửu Lâm nghe qua trợn mắt nạt lũ a hoàn:

- Mẹ ta đang buồn rầu, ai cầu chúng bậy khuyên giải cho rầy tai vậy hử! Lui ra hết cho mau!

Lũ a hoàn thấy công tử thịnh nộ, bèn kéo nhau bỏ đi mất hết. Bấy giờ Mai phu nhân mới lấy khăn lau nước mắt, mà nói với Bửu Lâm rằng:

- Con ôi! Trọn hai mươi năm trời nay mẹ cam chịu lấy điều oan ức, cũng vì con, rang nuôi con đến lúc trưởng thành nên vóc nên vai, con không lo báo oán trả cừu, trở lại bênh kẻ thù mà đánh cùng cha ruột.

Bửu Lâm ngờ ngẩn chẳng rõ ra sao bèn quỳ xuống thưa:

- Xin mẹ hãy cắt nghĩa cho con được rõ, coi việc oán ấy thế nào?

Chớ mẹ nói tắt như thế này, thì làm sao con hiểu cho rõ được.

Mai phu nhân rơi lụy nói:

- Ngày nay con đã khôn lớn rồi, vậy mẹ cũng nên huật rõ điều cừu hận ra cho con biết, nhưng về sự ấy có báo cừu hay không thì tự nơi con, chớ thân mẹ bây giờ đã đành tìm xuống chốn Diêm đài rồi, chẳng còn lưu luyến đến chốn hồng trần này làm chi nữa. Hôm nay con ra trận đánh cùng ai đó, con có biết không?

Bửu Lâm nói:

- Con hôm nay ra trận đánh với Uất Trì Cung, khi nãy con đã thưa cùng mẹ rồi, sao bây giờ mẹ còn hỏi chi vậy?

Mai phu nhân nói:

- Còn Lưu Quốc Trinh là người chi đó, con có biết không?

Bửu Lâm nói:

- Ấy là cha con, sao mẹ lại hỏi lạ vậy? Còn Uất Trì Cung bộ có bà con chi với con nữa hay sao?

Mai phu nhân nói:

- Mày là đồ bất hiếu! Sao cứ nhè tên tộc của cha mày mà kêu hoài vậy hử!

Bửu Lâm ngờ ngẩn nói:

- Nếu thế thì con có tới hai cha lận sao?

Mai phu nhân nói:

- Có một người mà thôi! Uất Trì Cung là cha ruột mày, còn Lưu Quốc Trinh là kẻ thù nát mặt đó.

Lưu Bửu Lâm nghe nói thất kinh, lật đặt hỏi:

- Vì sao mà lại ra nông nổi thế này, xin mẹ giải tận tường, kẻo con không hiểu?

Mai phu nhân nói:

- Điều ấy con không hiểu cùng phải, vậy hãy vào lấy cây roi sắt đem ra đây.

Bửu Lâm vâng lời lấy roi sắt để ra trước mặt, Mai phu nhân nói:

- Roi này vốn có một cặp, cây này là trống, nhỏ; còn cây mái, lớn, thì cha con đang cầm, con hãy xem qua mấy chữ khắc dưới cán roi thì tường chân giả.

La Thông Tảo Bắc

Hồi thứ ba

Ài Bạch Lang, Bửu Lâm nhìn cha.

Giết Lưu Phương, Mai thị rạng tiết.

Bửu Lâm vâng lời cầm cán roi lên xem, thì thấy có mấy chữ “Uất Trì Bửu Lâm” Bửu Lâm nhìn thấy thất kinh nói:

- Nếu vậy thì con là họ Uất Trì, chứ không phải họ Lưu sao? Xin mẹ thuật hết đầu đuôi cho con rõ, kẻo lòng con nóng nảy không biết ra sao?

Mai phu nhân nói:

- Vì mẹ sợ nói ra sớm thì con nghi ngại nghi tin, nên phải viện đồ vi chứng trước. Con ôi! Nay mẹ kể lại những nỗi niềm khi trước, thật là nhớ ngày ruột bầm gan. Con ôi! Nguyên trước kia cha con gốc thợ rèn tại Sóc Châu huyện Ma Y bên Trung thổ, chuyên làm ruộng với thợ rèn. Thuở ấy vua Đường chiêu binh mãi mã đặt đánh dẹp nhà Tùy. Cha con tham chữ công danh quyết xuống Thái Nguyên đầu quân, mẹ hết sức can gián mà chẳng được. Lúc ấy mẹ đang có thai không tiện đi theo, nên mẹ mới bảo cha con để lại một vật làm tin, đặt sau này nhìn nhau còn hội ngộ. Cha con mới nói bây giờ chỉ có một cặp roi, cây mái chạm hai chữ Kính Đức rồi, còn cây trống để lưu

lại mà làm đồ di tích. Cha con nói dứt lời mới khắc vào roi bốn chữ “Uất Trì Bửu Lâm” trao cho mẹ mà dặn rằng: “Nếu như ngày sau sinh gái thì thôi, Còn như sinh trai thì đặt tên theo đó cho dễ nhìn nhau”. Cha con dặn rồi liền đi xuống đầu quân, từ ấy biệt vô âm tín. Qua ít tháng sau, Lưu Phương kéo binh qua phá xóm phá làng, bắt mẹ đem về mà ép duyên cầm sắc, bởi Phiên quốc đàn bà lắm kẻ xấu xa nên lũ đực rựa hề thấy phụ nữ Trung Nguyên thì mê sa lắm! Lúc ấy mẹ cũng muốn liều mình tử tiết, nhưng đang bọc con trong mền trong lòng, rồi e tuyệt tự bên chồng, nên phải quyền giả lần lựa, chờ sanh con ra mà nuôi nấng cho đến khôn lớn, đợi cha con dẹp Bắc hầu phụ tử đoàn viên rồi ẹm sẽ cam đành tử biệt. Con ôi! Nếu con có thương mẹ mà tưởng tình cha, thì kíp mau lo việc phụ tử nhận nhau, giết kẻ cừu mà báo oán.

Bửu Lâm nghe qua mấy lời, như người say mới tỉnh, vùng la lớn lên rằng:

- Mẹ ôi! Con là con bất hiếu! Đi bênh kẻ đại cừu mà đánh với cha. Thôi để bây giờ con đi chém đầu thằng Phiên cầu này rồi lạy cha con mà tạ tội.

Bửu Lâm nói xong liền rút gươm mà chạy ra khỏi cửa, Mai phu nhân lật đật kêu lại mà rằng:

- Bửu Lâm! Con chớ nên nóng nảy!

Bửu Lâm dừng chân lại nói:

- Sao mẹ không để con lấy đầu kẻ cừu nhơn cho rồi, nỡ cản trở dần dà làm chi vậy?

Mai phu nhân nói:

- Vì chỗ nó ngủ có nhiều tướng giữ gìn, nếu con cầm gươm vào đó thì ắt khó toàn mạng, chi bằng tính kế rồi sẽ thi hành.

Bửu Lâm hỏi:

- Chẳng hay mẹ tính kế chi bây giờ?

Mai phu nhân nói:

- Con hãy dẫn lòng để đến khi ra trận rồi dụ cha con đến nơi vắng vẻ mà trảm tử sự tình, rồi trá bại về thành phá nát cửa thành rước tướng Đường vào bắt sống đưa cừu, chừng ấy sẽ mặc lòng phân thân xẻ thịt. Kế ấy có ba điều lợi. Một là trả đặng cừu cho mẹ; hai là phụ tử đoàn viên; ba là lấy ải giùm cho cha con, giúp cha con đặng thẳng thém công trạng.

Bửu Lâm nói:

- Tuy kế ấy hay thật, nhưng làm sao con chịu thấu đêm nay.

Mai phu nhân nói:

- Thế thường dục tốc bất đạt, nếu con thương mẹ thì phải ráng chờ.

Bửu Lâm thương mẹ cực chẳng đã phải vâng lời, dẹp giận nuốt hờn mà lui ra.

- Trọn đêm ấy Bửu Lâm nằm lăn qua trở lại, thao thức mãi ngủ không yên giấc. Trời đông vừa rạng, Bửu Lâm vào phòng thưa với Mai phu nhân rằng:

- Một lát đây con ra trận, quyết dắt cha con về đoạt ải mà tận sát cừu nhân.

Mai phu nhân nói:

- Con có đi thì phải tiểu tâm cẩn thận mà làm, chớ có lỗ mãng e lụy đến thân, cố ghi nhớ mấy điều hôm qua mẹ dặn nghe.

Bửu Lâm vâng lời, đi đội khôi mang giáp, giắt roi sắt vào lưng, rồi xách giáo xông ra phía trước.

Lúc ấy Lưu Quốc Trinh đã thức dậy, đang cùng chư tướng bàn luận việc binh cơ, Quốc Trinh thấy Bửu Lâm xách giáo hăm hở bước ra liền hỏi:

- Bữa nay con muốn xuất trận nữa sao mà nai nịt vậy?

Bửu Lâm thấy hỏi giận dữ căm gan, ước muốn ăn tươi nuốt sống mới đã nhưng ráng dằn cơn giận đáp xuôi rằng:

- Quyết báo thù, chặt đầu cừu nhơn nội ngày hôm nay chẳng đợi bữa nào nữa hết!

Nói xong bỏ đi ra thẳng ngựa, Lưu Quốc Trinh bèn kêu quân sĩ lại dặn rằng:

- Ta bị bệnh chưa lành nên phải tịnh dưỡng, vậy chúng bây ra đó xem, chừng hễ thấy công tử thất thế thì mau gióng mã.

Quân sĩ vâng lệnh kéo nhau theo Bửu Lâm xuất trận.

Thật là:

Cổ kẻ gươm đến mà không biết.

Hầu phải tên vào mắt chẳng hay.

Nói qua Bửu Lâm thẳng ngựa xong, bèn thót lên hươu giáo giục riết qua dinh Đường, kêu lớn lên rằng:

- Bớ quân sĩ nhà Đường, hãy mau bảo lão Uất Trì ra đây chiến đấu với ta.

Quân sĩ y lời lật đặt vào báo lại. Tàn nguyên soái nghe qua chưa kịp nói chi, Uất Trì Cung liền bước tới thưa rằng:

- Bẩm nguyên soái, hôm qua tôi có hứa với nó ngày mai quyết trận tử sanh, xin nguyên soái cho tôi đi kéo nó khi rằng thất tín.

Tàn nguyên soái nói:

- Theo lẽ thì phải như vậy! Nhưng tướng quân khá nên cân trọng.

Uất Trì Cung vâng lệnh đề thương lên ngựa kéo binh xông ra. Đến nơi Uất Trì Cung hoành thương hỏi lớn rằng:

- Thằng Phiên con! Bộ nhà mi chưa ghê tài lão tướng sao? Mà hôm nay còn đòi mời nữa đó?

Bửu Lâm làm thỉnh, giựt ngựa xông tới đánh nhàu, đánh một hồi đặng chừng sáu hiệp, Bửu Lâm trở giáo nói lớn rằng:

- Tướng già ngủ một đêm mạnh hơn tướng trẻ chớ! Thôi ta chịu thua người đó.

Dứt lời quay ngựa chạy tuốt vô rừng, Uất Trì Cung cười nói:

- Đố mi trốn đâu cho khỏi tay ta!

Nói rồi quay ngựa đuổi riết theo. Bửu Lâm chạy một hồi cách xa ải thật xa, bèn quay ngựa đỡ giáo thưa rằng:

- Thưa cha! Xin đừng giết con!

Nói dứt lời liền quăng giáo nhảy xuống ngựa quỳ lạy. Uất Trì Cung nói:

- Thôi ta không giết đâu! Nếu người có sợ thì đầu hàng, và mau về dâng ải đặng còn công lớn.

Bửu Lâm nói:

- Con đã nhìn cha mà cha không biết sao?

Uất Trì Cung nói:

- Người nhìn lầm rồi! Ta ở Trung Nguyên, bao giờ lại có con Phiên quốc! Mà ta đây xưa nay cũng không có con nữa!

Bửu Lâm nói:

- Xin cha nhớ lại chuyện cách đây mười chín năm trước khi cha còn làm thợ rèn ở huyện Ma Y Sóc Châu, mẹ con là Mai thị, lúc vừa có thai con thì cha đi đầu quân, lẽ nào cha đành quên phứt vậy?

Uất Trì Cung nghe nói sực nhớ lại, bèn rơi lụy mà rằng:

- Phải phải! Khi ta đi đầu quân thì vợ ở nhà đang có thai, người có dặn vật để làm tin, vậy người hãy trao cho ta nhìn tường chơn giả.

Bửu Lâm nói:

- Thưa cha! Vật tin con có sẵn đây.

Nói rồi rút cây roi trống dâng lên. Uất Trì Cung nhìn xem đã đúng, bèn nhảy xuống ngựa nắm tay Bửu Lâm mà rằng:

- Trời khiến cha con gặp gỡ, thật là điều may mắn chẳng cùng! Khi trước cha đi đầu quân vừa được chữ công danh liền sai người về rước mẹ con mà không gặp, nay mẹ con mạnh giỏi thế nào và ai đem mẹ con về Bắc Phiên vậy?

Bửu Lâm thưa:

- Khi cha đi đầu quân rồi, thì mẹ con ở nhà rất nghèo nàn cơ cực, kế sau Lưu Quốc Trinh sang phá xóm phá làng mà bắt mẹ con. Lúc ấy mẹ con cũng muốn tử tiết hủy mình, nhưng chỉ e tuyệt tự bên chồng, nên phải thuận với Quốc Trinh lo nuôi con đợi cha dẹp Bắc. Hôm nay

mẹ bảo con ra trận nhìn cha, xin cha hãy an lòng và đừng nhớ chi đến chuyện cũ và tha tội cho mẹ con con.

Uất Trì Cung nghe qua mừng quá hỏi:

- Bây giờ làm sao mà gặp mẹ con cho đặng?

Bửu Lâm nói:

- Mẹ có dặn bảo khi nào gặp cha thì trá bại về thành, mở cửa thành rước binh Đường vào nội công ngoại kích bắt Quốc Trinh mà dâng ải.

Uất Trì Cung nói:

- Kế ấy rất hay. Vậy cha chứ giả chạy, con cứ đuổi theo, đặng về dinh viện thêm binh tướng.

Uất Trì Cung nói dứt lời quay ngựa chạy tuốt về dinh, còn Bửu Lâm thì rượt theo điệu võ giương oai giả đồ khiêu khích.

Khi Uất Trì Cung vào đến dinh trung, mới thưa với Tần Thúc Bảo rằng:

- ải Bạch Lang chắc mười phần sẽ lấy đặng.

Tần Thúc Bảo cười nói:

- Giặc còn kêu réo ngoài cửa mà tướng quân nói lấy ải cái nỗi gì?

Uất Trì Cung mỉm cười, rồi đem hết tự sự mà thuật lại cho Tần Thúc Bảo nghe và nói rằng:

- Xin nguyên soái cho thêm binh giúp sức thì chắc là toàn thắng thành công.

Tần Thúc Bảo y lời rồi phát lệnh tiễn cho chư tướng và dặn rằng:

- Bắc Phiên nhiều tướng đại tài chớ nên khinh địch, khá tiểu tâm cẩn thận thi hành.

Chư tướng đồng vâng lệnh, hăm hở đề thương lên ngựa theo Uất Trì Cung xông ra. Uất Trì Cung ra đến cửa dinh giả nạt vang lên rằng:

- Thằng Phiên con tài chi mà dám đến đây đánh phách, hôm nay ta quyết bắt sống cho đặng mi.

Rồi múa giáo tới đâm. Bửu Lâm cử thương rước đánh, đánh đặng chừng sáu bảy hiệp Bửu Lâm thấy bên Đường xông ra năm viên tướng nữa, bèn đỡ giáo Uất Trì mà rằng:

- Mi có giỏi thì đánh sức một với ta, chớ còn đông quá thì ai đánh cho lại.

Uất Trì Cung nói:

- Tại khi nầy mi khiêu khích, bây giờ còn kiếm chuyện trách ai?

Nói rồi kêu năm tướng áp lại phủ vây. Bửu Lâm liền quay ngựa bỏ chạy. Uất Trì Cung nạt vang lên:

- Ta đồ mi chạy đường nào cho thoát khỏi.

Nói xong liền cùng năm tướng kéo binh mã rượt theo.

Khi Bửu Lâm về đến ải, quân sĩ lật đặt mở cửa rước vào, Bửu Lâm vào rồi chuyển thần lực phá cửa ải ngã hết. Quân sĩ thất kinh hỏi:

- Công tử làm gì lạ vậy? Không sợ binh Đường ào vô đây sao?

Bửu Lâm nạt rằng:

- Ai là công tử? Khéo nói bá vơ!

Nói rồi rút roi đánh quân phiên ngã lẫn nhào hết. Kế sáu tướng Đường áp tới, binh gia rầm rộ tràn vào như nước thủy triều, chiêng trống vang trời, tiếng reo dậy đất, chem. Giết binh tướng Bắc Phiên chết thối vô số hàng hà.

Lúc ấy Lưu Quốc Trinh nghe báo, biết công tử đã phản rồi, lật đặt mang giáp lên ngựa kéo binh ra, vừa gặp cha con Uất Trì Cung, đánh chưa đầy một hiệp kế bị Uất Trì Cung đả cho một roi té nhào hộc máu, quân sĩ bắt trói ké hai tay treo sau lưng; còn bao nhiêu binh tướng của Quốc Trinh đều bị quân Đường giết thối tận tuyệt, tiếng la tiếng khóc rùm dậy vang trời, máu chảy thây chồng như song như núi. Khi bình định xong. Uất Trì Cung mới ngồi vào trong điện kêu Bửu Lâm mời Mai phu nhân đến. Uất Trì Bửu Lâm vâng lệnh vào phòng, thấy Mai phu nhân mặt ủ mày chau khóc than thảm thiết. Bửu Lâm mới thưa rằng:

- Xin mẹ hãy an lòng, cha con đã thâu định ải quan rồi, dạy vào mời mẹ đi ra mắt.

Mai phu nhân nói:

- Cha con đã thâu định ải quan rồi, àm có bắt được cừu nhơn không đó?

Bửu Lâm thưa:

- Nó đã bị trói bỏ nằm cù queo một đồng phơi nắng ngoài sân.

Mai phu nhân nói:

- Vậy con hãy dẫn nó vào đây rồi mẹ diện kiến cha con cũng không muộn.

Uất Trì Bửu Lâm vâng lệnh nắm cổ Lưu Quốc Trinh dẫn vào. Lưu Quốc Trinh vừa đi vừa than rằng:

- Bởi đại dương hồ nên ngày nay mới di họa như thế này.

Khi vào đến nơi Mai phu nhân điểm mặt Lưu Quốc Trinh mắng lớn rằng:

- Mi là đồ khốn nạn, hại hư danh tiết của ta, khiến cho miệng đời sỉ tiểu, bấy lâu nay chịu nhục rắng nuôi con khôn lớn, hôm nay lá rụng về cội, tội ác mi đáng xử bá đao, chớ hòng than thở.

Dứt lời nói với Bửu Lâm rằng:

- Con hãy băm thây nó cho mẹ thấy nhẩn tiền.

Bửu Lâm vâng lời rút đao băm thây Quốc Trinh như tương nát biến.

Giết Quốc Trinh xong rồi, Mai phu nhân mới bảo Bửu Lâm:

- Con hãy mời cha vào đây cho mẹ nói chuyện.

Bửu Lâm vâng mạng lui ra. Mai phu nhân mới khóc lớn lên rằng:

- Lang quân ôi! Bởi lang quân đến chậm, gặp con mà không gặp vợ sanh tiền, vì lang quân lo chữ công danh, để cho thiếp hư thân thất tiết, thế nên bây giờ liều mạng bạc, lưu luyến chi cỗi trần mà chịu tiếng nhuốc nhơ. Lang quân ôi! Đây là giờ chót thiếp xin kính chúc, giã từ...

Mai phu nhân khóc than dứt lời, bèn đập đầu vào tường tự ái. Thảm thương thay, đời người được mấy kẻ như vậy?

La Thông Tảo Bắc

Hồi thứ tư

Tần Quỳnh binh đến Kim Linh Xuyên.

Bửu Lâm thương thích Ngũ Quốc Long.

Nói qua Uất Trì Cung thấy Bửu Lâm ra mời lấy làm mừng rỡ, lật đật theo vào phòng. Đến nơi, thấy phu nhân bể đầu nằm chết trên vũng máu. Uất Trì Bửu Lâm khóc rống lên rằng:

- Mẹ ôi! Bấy lâu dưỡng nuôi cực khổ, con chưa trả thảo đền ơn, hôm nay mới gặp phụ thân rồi đầu lìa mẫu tử, thật đau đớn biết là đường nào!

Uất Trì Cung cũng than khóc, rơi lệ chứa chan. Bao nhiêu tướng sĩ thấy tình cảnh như vậy thấy đều sa nước mắt. Sau đó cha con Uất Trì Cung truyền quan tẩm liệm chôn cất xong xuôi, đoạn chọn tướng trấn ải, còn bao nhiêu thì trở về dinh Đường phục lệnh.

Về đến nơi, Uất Trì Cung dắt Bửu Lâm vào thưa cùng Tần Thúc Bảo. Tần Thúc Bảo khen rằng:

- Lấy đặng ải quan lại thêm có tướng hùng, thật thánh thượng hữu phước vô cùng và công của tướng quân lớn lắm!

Rồi đó Uất Trì Cung dẫn vô bái yết Đường Thái Tôn và tâu trước sau tự sự. Đường Thái Tôn cả đẹp phán rằng:

- Thôi! Ngự điệt hãy trở dậy, nay may trăm đặng cháu anh hùng, đường Bắc Phiên ngự điệt rõ thông, vậy dẫn binh đi rất tiện. Nếu bao giờ đặng thành đoạt ải có công trăm sẽ định tháp cao mà phong chức. Uất Trì Bửu Lâm y chỉ tạ ơn, rồi sắp hàng đứng theo chư tướng. Kế đó Tần Thúc Bảo truyền lệnh nhổ trại kéo vào Bạch Lang quan, coi xét lương hướng, đoạn dạy quân thiết yến ăn mừng, định ở đó

dưỡng sức ba ngày, sẽ thẳng đến ải thứ nhì là Kinh Linh Xuyên thấu đoạt.

Nói về tướng trấn ải Kim Linh Xuyên là Ngũ Quốc Long, mình cao vóc lớn, mặt xám râu hoe, cặp mắt thoi lò, đầu to miệng rộng. Tuy là tướng tá dữ dằn như cọp, mà lực tài thao lược tầm thường. Ngày kia, Ngũ Quốc Long đang ở trong dinh, bỗng thấy quân sĩ báo rằng:

- Bẩm lão gia, hiện nay Đường chúa đem binh đánh Bắc, đã giết Lưu Quốc Trinh thấu đoạt Bạch Lang quan, có tàn binh thua chạy về đây, đang đứng chờ lệnh lão gia trước ải.

Ngũ Quốc Long nghe qua kinh hoảng nói:

- Vậy hãy mau truyền chúng nó vào đây cho ta hỏi chuyện.

Quân sĩ vâng lệnh lui ra, giầy lác tàn binh ải Bạch Lang vào quỳ lạy thưa rằng:

- Bẩm lão gia! Tướng Đường mạnh hăng như cọp, nội trong nửa ngày đoạt phủ Bạch Lang quan, chúng nó sát hại binh ta hằng hà sa số, có lẽ chẳng bao lâu sẽ đến ải này.

Ngũ Quốc Long nghe qua rùng mình khiếp sợ, nói:

- Binh Đường mạnh mẽ như vậy, thì ải này làm sao ta cự cho nổi.

Nói rồi liền sai quân đem rất nhiều gỗ đá lo kiên thủ thành trì, rồi phái người về Mộc Dương phi báo cho Bửu Khương Vương biết.

Nói qua Tần Thúc Bảo dưỡng quân đã đủ ba ngày, bèn truyền kéo quân qua Kim Linh Xuyên, tiên phuông Trình đốc lệnh, nổ ba tiếng súng, dắt đạo tiên bộ rầm rộ ra đi, chẳng mấy ngày đã đến gần nơi, bèn dạy quân đóng trại chờ mấy đạo hậu binh đến. Khi hội đủ chư dinh rồi, Tần nguyên soái thăng trướng nhóm chư tướng lại hỏi:

Bây giờ có tướng nào dám đi lấy ải chẳng?

- Uất Trì Bửu Lâm thưa rằng:

Tôi mới đến đây chưa có công chi, xin nguyên soái cho tôi đi thấu ải này mà lập công chút ít.

Tần nguyên soái khen rằng:

- Lời cháu nói rất phải! Đất Bắc Phiên cháu đã từng quen, chắc đoạt lấy thành chẳng khó, nhưng phải tiểu tâm cẩn thận chớ có khinh người.

Uất Trì Bửu Lâm lãnh lệnh đề thương lên ngựa dẫn binh xông ra, đến trước cửa ải kêu quân sĩ nói rằng:

- Bớ quân giữ cửa, hãy mau vào nói cho Ngũ Quốc Long hay, bảo nó dâng ải đầu hàng, không thôi ta đập thành thấu đoạt cũng như Bạch Lang quan vậy.

Quân sĩ lật đật chạy vào phi báo. Ngũ Quốc Long liền đội khôi mặc giáp, đề đao lên ngựa, phát pháo dẫn binh ra thành. Ngũ Quốc Long

xem thấy Bửu Lâm không thềm hỏi chi hết, cứ việc hươi siêu đao xóc tới chém bừa. Uất Trì Bửu Lâm cử thương đón đỡ hất ra quá mạnh, làm cho cây siêu đao của Quốc Long dội ngược, thiếu một chút nữa xáng nhằm đầu. Ngũ Quốc Long hoảng kinh la lên:

- Không xong! thằng dữ thiệt!

La vừa dứt tiếng, kẻ bị Bửu Lâm thương cho một thương nữa nhào đầu xuống ngựa. Uất Trì Cung thấy con giết đặng tướng rồi liền xua binh ào đến cướp ải, hai mươi chín vị tổng binh và Trình Giảo Kim cũng ào xáp vào, gặp tướng chém tướng, gặp binh giết binh, chết thối ngả nghiêng ngả ngửa, kẻ cụt tay tìm đường chạy, đứa đứt giò nằm đó khóc rên, lúc bấy giờ Trình Giảo Kim thuận tay đất chí, xách búa đồng chém tả chặt hữu tung bưng, lưới đứt bảy mạng, sống đã ba thằng, quân Phiên người người đều ghê mặt.

Khi thảo ải xong rồi, chư tướng mới thỉnh Thái Tôn nhập thành. Còn Uất Trì Bửu Lâm thì vào thưa với Tần Thúc Bảo xin ghi công cho mình. Tần nguyên soái khen rằng:

- Cháu thiệt là anh hùng, giết tướng dường nháy mắt, lấy ải thể gió qua.

Vua Thái Tôn cũng khen rằng:

- Ngự diet là con nhà tướng, tuổi đang trai muốn trội hơn cha.

Uất Trì Cung thấy vua khen tặng con mình thì khoái chí lắm, vội vã quỳ lạy tạ ơn. Rồi đó Tần Thúc Bảo truyền quân mở tiệc khao binh, nhỗ cờ bắc Phiên đổi cờ Đại Đường rực rỡ!

La Thông Tảo Bắc

Hồi thứ năm

Thiệt Bàng đạo nhân thua trốn chạy.

Công chúa Đồ Lư bỏ ải quan.

Ngày thứ, Tần Thúc Bảo truyền quân nhỗ trại kéo thẳng đến Ngân Linh Xuyên. Khi gần đến nơi, Tần Thúc Bảo dạy dừng binh đóng trại. Uất Trì Bửu Lâm bước ra thưa rằng:

- Xin nguyên soái tạm đình, để cho tôi ra trận giết tướng đoạt ải đặng kéo binh vào luôn, còn như lấy chằng đặng rồi sẽ an dinh cũng không chi muộn.

Tần Thúc Bảo nói:

- Nếu cháu tính như vậy thì ta sẽ đem binh theo tiếp ứng, nếu may nhờ hồng phước bệ hạ mà cháu đặng thành công, thì càng hay lắm

đó.

Uất Trì Bửu Lâm đốc lệnh, đề thương đến trước ải khiêu chiến. Nói qua tướng trấn ải Ngân Linh Xuyên họ Vương tên Thiên Thọ, nghe quân vào báo bèn hỏi rằng:

- Chúng nó đã đóng trại chưa, mà đến đây khiêu chiến vậy?

Quân sĩ thưa:

- Chưa.

Wương Thiên Thọ nói:

- Tội này thiệt dữ, mới có mấy ngày mà nó đoạt luôn hai ải, hôm nay lại sang đến đây.

Nói rồi truyền quân thẳng ngựa, đoạn nai nịch hần hoi, xách gậy vàng phát súng dẫn binh xuất trận. Uất Trì Bửu Lâm đang chờ đợi ở ngoài, bỗng nghe súng nổ cửa thành mở toát, phía trong một tướng xông ra, mặt sạm râu hoe, đầu đội thiết khôi, tay cầm kim trượng, bèn nạt lên rằng:

- Phiên tướng tên chi hãy thông cho ta rõ?

Wương Thiên Thọ nói:

- Ta là Vương Thiên Thọ, chủ tướng ải Ngân Linh, người chẳng nghe danh ta sao, mà hòng đến đây nạp mạng?

Uất Trì Bửu Lâm nói:

- Nói vậy mi là Vương Thiên Thọ đó sao? Bấy lâu ta có nghe tiếng, nhưng tiếng là tiếng với Bắc Phiên, nay gặp ta hãy lãnh một thương cho biết.

Nói rồi đâm tới một thương. Vương Thiên Thọ đưa gậy ra đỡ, đoạn đánh trả lại ngay đầu Bửu lâm, Bửu Lâm gạt gậy bật tuốt ra phía sau, rồi đẩy một giáo trúng ngay yết hầu, Vương Thiên Thọ nhào đầu xuống ngựa, quân tiểu Phiên thấy chúa tướng chết rồi, thì thất kinh kéo nhau về Giả Mã Xuyên trốn hết.

Tần Thúc Bảo kéo binh vào thành, thấy chẳng có một ai, thành không trống lỏng. Bèn rước vua Thái Tôn nhập quan. Thái Tôn thấy Uất Trì Bửu Lâm một mình đoạt hai ải thì khen rằng:

- Ngự điệt quả đáng anh hùng, trăm phong cho làm Thống Chế, đợi sau này có lập dựng công nữa sẽ gia thêm.

Nói xong, truyền quân thay đổi cờ hiệu và mở tiệc khao quân. Ở đó nghỉ ngựa ba ngày, rồi cất binh thẳng đến Giả Mã Xuyên.

Nói qua Xích Bích Bửu Khương Vương La Sào Hớn, ngày kia đang ngự triều, xảy thấy quân vào báo rằng:

- Binh Đường đã đoạt ải Ngân Linh rồi, đang kéo sang ải Giả Mã.

La Sào Hớn nghe qua cả kinh nói:

- Nếu vậy thì binh Đường rất mạnh, trong độ mấy ngày mà đoạt luôn

cả ba ải. Vậy bây giờ chừ khanh tính thế nào đây?

Nguyên soái Tô La Xuân bước ra quỳ xuống tâu rằng:

- Xin bệ hạ yên lòng, để tôi dợt binh tuyển tướng, đánh cùng nó một trận là xong.

La Sào Hớn nói:

- Vậy thì nguyên soái hãy lo liệu cho mau mau, kéo để nó đến bên thành rồi trở tay không kịp.

Tô La Xuân vâng lệnh lui về tập tướng dợt binh.

Nói qua binh Đùng khi đến gần ải Giả Mã, Tàn Thúc Bảo truyền lệnh dừng binh hạ trại. Vua Thái Tôn mới hỏi Uất Trì Bửu Lâm rằng:

- Ngự điệt quả nhiên anh hùng, một mình đoạt luôn hai ải, có sao đến đây lại chẳng ra binh đầu tiên?

Uất Trì Bửu Lâm tâu:

- Bởi tôi biết hai ải trước tướng giữ ải tầm thường, nên mới dám công phá một mình, còn tướng giữ ải này, đã có tài lại có phép tiên, nên tôi thật chẳng dám khoe khoang như trước.

Thái Tôn nghe qua giật mình hỏi:

- Chẳng hay tướng ấy tên chi? Lại có tài dùng tiên thuật chi đó?

Uất Trì Bửu Lâm tâu:

- Tướng ấy tên là Thiết Bảng đạo nhân, nó hay dùng cây thiết bảng, bề dài một thước, bề ngang nửa tấc. Hễ khi nó quăng cây thước ấy trên không, miệng lâm râm ít câu thần chú, tức thì biến hóa ra cả muôn cây thiết bảng đánh vãi xuống, trúng ai chết nấy.

Thái Tôn nghe qua than rằng:

- Nếu nó có phép thần như vậy, thì biết bao giờ mới đoạt ải cho xong?

Từ Mậu Công tâu:

- Muôn tâu bệ hạ! Tên đó nó dùng tà thuật, nay có bệ hạ là chánh vị để vương, thì tà thuật nó không bao giờ hại được, ngày mai cứ việc ra trận thì ắt thành công.

Uất Trì Bửu Lâm nghe nói liền xin cho mình ngày mai xuất trận.

Ngày thứ, Uất Trì Bửu Lâm nai nịt hăn hoi, lên ngựa dẫn binh ra khiêu chiến, Uất Trì Cung nghe nói trong ải có tướng tài phép, sợ e Bửu Lâm sơ thất, bèn thưa với nguyên soái rằng:

- Xin nguyên soái cho tôi theo ứng tiếp, kéo ngồi trong trại không yên.

Tàn Thúc bảo nói:

- Như vậy càng hay, để bốn soái dắt chừ tướng đi cùng tướng quân ra đó, coi Phiên tặc dùng tà thuật gì để giúp sức cho cháu.

Nói rồi, nguyên soái đứng dậy đồng với chúng tướng kéo binh theo.

Nói qua khi Uất Trì Bửu Lâm đi gần đến cửa ải, quân tiểu Phiên trên

thành xem thấy hè nhau bắn vãi tên xuống như mưa. Bửu Lâm hơi giáo gạt tên và nạt lớn rằng:

- Đừng có bắn nữa! Hãy mau vào kêu chúa tướng bày ra đây.

Quân sĩ y lời vào phi báo, Thiết Bàng đạo nhân cười ha hả nói rằng:

- Bọn binh Đường này không biết sợ chết nên mới dám tới đây, bộ tướng lấy đặng ba ải là hay lắm rồi sao, làm lũi ăn quen nạp mạng, để ta trở tài một chút cho chúng nó biết danh.

Đạo nhân nói dứt lời, liền truyền quân thẳng ngựa, rồi hơi gươm phép thót lên yên, dứt ba tiếng súng nhất nhân nhất mã ra thành.

Uất Trì Bửu Lâm xem thấy đạo nhân mắt lộ đầu lớn, mũi dài, mặt mâm râu đỏ, mình mặc áo đen, tay cầm gươm báu, xông tới chém đại chẳng nói chẳng rằng. Đánh đặng chừng ba hiệp, Thiết Bàng đạo nhân cự địch chẳng nổi, bèn quày ngựa bỏ chạy. Uất Trì Bửu Lâm quát ngựa đuổi theo. Thiết Bàng đạo nhân bèn lấy cây thiết bàng niệm chú quăng tuốt lên không. Uất Trì Bửu Lâm xem thấy hoảng kinh vùng la lên lớn rằng:

- Không xong rồi! Không xong rồi! Chắc chết! Chắc chết!

Vừa nói vừa quay ngựa trở lại. Thiết Bàng đạo nhân cũng quay lại rượt và chỉ cây thiết bàng đuổi theo.

Lúc ấy Uất Trì Cung đang ở phía sau lược trận, xem thấy đạo nhân liệng phép giết con mình thì kinh hồn mất vía, đang lúc bối rối Uất Trì Cung chẳng kể đến chi nữa, bèn giục ngựa hơi giáo xông riết tới quyết sanh tử đánh nhau. Đàng kia Thiết Bàng đạo nhân đang đắc chí lo phi phép rượt Bửu Lâm, nên Uất Trì Cung xông đến gần mình mới ngó thấy. Thiết Bàng đạo nhân giựt mình lật đật thâu thiết bàng lại đặng chống cự, nhưng thâu chưa kịp đã bị Uất Trì Cung ôm ngang, Thiết Bàng đạo nhân thất kinh dấy khởi, nhào xuống đất độn thổ chạy mất. (Thiết Bàng đạo nhân trốn đi, rồi sau đó qua phò chúa Tây Phiên đánh với Đại Đường lần nữa, muốn biết hãy xem bộ Tiết Đình San chinh Tây)

Khi ấy cha con Uất Trì thấy đạo nhân chạy rồi, bèn hiệp với chúng tướng kéo quân vào ải, bọn tiểu Phiên nhắm thế chẳng xong, hè nhau tháo chạy về Huỳnh Long Lãnh báo tin.

Nói qua tướng giữ ải Huỳnh Long là Đồ Lư công chúa, con gái của thừa tướng Đồ Phong. Vì công chúa lâu thông binh thư đồ trận, biết rành việc khiển tướng điều binh, nhan sắc tuyệt vời, võ nghệ thuần thực, vua Bắc Phiên thương lắm, nên nhận làm con nuôi, giao phần trấn thủ ải Huỳnh Long. Ngày kia, công chúa ngồi trong thành, bỗng thấy thế nữ vào thưa rằng:

- Có binh ở ải Giả Mã kéo về, xin vào yết kiến công nương.

Đồ Lư công chúa bèn cho vào, quân Giả Mã xuyên làm lễ rồi mới thưa:

- Bẩm nương nương! Binh Đường đã đoạt thành Giả Mã, đánh chủ tướng tiêu ma, chắc nay mai sẽ kéo đến Huỳnh Long này nữa.

Đồ Lư công chúa nghe qua kinh sợ, ngồi thở dài than rằng:

- Khi trước ta nghe binh Đường lấy ải Bạch Lang, cũng chưa lấy chi làm sợ, nào nhe một ngày một kíp tới như tết trúc chẻ tre, vả nước mình đầu đuôi có năm ải, mà nay chúng nó đã đoạt hết bốn rồi, nếu để thất thủ ải Huỳnh Long này thì Mộc Dương thành chắc phải mất.

Các tướng nói:

- Nhắm thế đó thì binh Đường đông nhiều mạnh lắm! Nếu chúng ta đem quân chống cự, thời cái sự thất bại đã thấy rồi, vậy hãy dụng kế mà đánh nó mới xong.

Đồ Lư công chúa suy nghĩ hồi lâu rồi nói:

- Nếu tính kế thì ta chắc thắng đặng nó như trở bàn tay.

Chư tướng đồng thanh hỏi:

- Có khi nương nương đã tính ra kế chi diệu kì đó chẳng?

Đồ Lư nói:

- Thật quả có! Kế ta nghĩ ra đây rất diệu, vậy chúng tướng nên khá kíp thi hành, bây giờ đây hãy mở toát hết bốn cửa thành, bỏ đó kéo binh trở lại Mộc Dương, đợi khi chúng nó lâm vào sẽ tấn binh vây phủ. Như thế ắt bắt chum hết chúa tôi nhà Đường chẳng sót, nhưng chư tướng khá cẩn kín giữ dùm, chớ cho tiết lộ mà hư việc.

Chúng tướng nghe qua đều khen là kế nhiệm màu, liền nội ngày ấy, thúc quân gom lương thảo chở về Mộc Dương thành.

Nói qua Tần Thúc Bảo khi kéo quân đến gần Huỳnh Long Lãnh, quân thám mã trở lại báo rằng:

- Chúng tôi xem trên ải Huỳnh Long cò xí rục rở, còn cửa thành thì mở toát ra, chẳng hiểu là ý chi nên phải về bẩm lại.

Tần Thúc Bảo nghe qua cười nói:

- Chư tướng chớ có làm tưởng nó sợ ta mà bỏ đi đâu, đây là kế trá đó. Ta chớ tham vào mà mắc, hãy sai một tướng đi quan sát thử coi.

Trình Giảo Kim nói:

- Xin nguyên soái chớ hồ nghi, rõ ràng nó thấy cháu tôi một mình đoạt luôn bốn ải, nên sợ mà trốn mất đó, chẳng những cháu tôi mà thôi, chúng nó nghe đến danh tiên phuông Trình Giảo Kim cũng đủ kinh hồn rồi nữa!

Tần Thúc Bảo cười rằng:

- Ngươi đặng tài phách dóc, chẳng thấy thắng nổi ai!

Nói rồi truyền kéo quân vào ải.

- Khi vào đến nơi, Tần Thúc Bảo lệnh cha con Uất Trì ruồng khắp thành tìm kiếm coi có phục binh không, mà chẳng thấy. Thái Tôn mới hỏi Uất Trì Bửu Lâm rằng:

- Ở trước đây là ải chi nữa vậy?

Bửu Lâm tâu:

- Trước đây là Mộc Dương thành, kinh đô của Bắc Phiên chứ không còn ải chi nữa hết.

Vua Thái Tôn cười rằng:

- Ta nghe nói tướng Phiên giỏi lắm, nhưng xem lại tầm thường, không bì nổi với các khanh. Nay sắp đến kinh thành rồi, ráng ít ngày nữa thì xong việc.

Chúng tướng đồng thanh tâu rằng:

- Đó là nhờ ơn trời và hồng phước của bệ hạ, chúng tôi nguyện ra sức bắt sống Phiên Vương.

Thái Tôn nghe nói hoan hỷ vô cùng, bèn truyền dọn yến tiệc thiết đãi.

La Thông Tảo Bắc

Hồi thứ sáu

Thái Tôn bị khốn Mộc Dương thành.

Xa Luân đại chiến Tần Thúc Bảo.

Nói qua Bắc Phiên, ngày nọ Xích Bích Bửu Khương Vương lâm triều, thừa tướng Đồ Phong, nguyên soái Tô Xa Luân và bá quan hầu hạ hai bên, Bửu Khương Vương mới nói rằng:

Nay bốn ải ngoài đều thất thủ, binh Đường độ rằng gần tới ải Huỳnh Long, tướng mạnh binh đông, trăm e cho công chúa khó lòng mà kiên thủ Huỳnh Long Lãnh choặng. Nếu Huỳnh Long Lãnh mất rồi thì Mộc Dương đây cũng chẳng còn. Vậy nguyên soái hãy sớm đem binh ra mà giúp cùng công chúa.

Tô Xa Luân nói:

- Xin bệ hạ chớ lo, hễ tôi cử binh ra thì binh Đường sẽ lui về hết.

Nói dứt lời bỗng thấy quân vào báo rằng;

- Có công chúa đem binh về, còn đứng đầu ngõ.

Bửu Khương Vương nghe qua kinh hãi nói:

- Vì sao mà công chúa về đây?, Thế ải Huỳnh Long lại bị binh Đường đoạt nữa rồi sao chớ?

Đồ Phong bước ra tâu rằng:

- Chẳng biết công chúa về đây do duyên cớ chi, xin cho vào hỏi qua

mới tường chân giả.

Bửu Khương Vương y lời, cho triệu công chúa vào. Đồ Lư công chúa vào trước điện bái yết tung hô chúc câu vạn tuế. Bửu Khương Vương mới phán hỏi rằng:

- Nay binh Đường đã đến, con có đánh đuổi nó đặng không mà trở về đây?

Đồ Lư tâu:

- Con chưa có hội chiến cùng Đường tướng.

Bửu Khương Vương ngạc nhiên hỏi:

- Con chưa hội chiến cùng tướng Đường sao lại bỏ về đây, phỏng như quân Đường thừa cơ đoạt phủc Huỳnh Long Lãnh thì kinh đô này phải mất, biết liệu làm sao?

Đồ Lư tâu:

- Bởi phụ vương chưa rõ! Vả binh Đường đã rất đông lại đương cơn thế mạnh, nếu con ở giữ ải thì cũng khó chu toàn, nên con về đây dụng mưu mà bắt chúng nó.

Bửu Khương Vương hỏi:

- Chẳng hay con có diệu kế chi? Bày ra bắt đặng vua Đường chăng?

Đồ Lư tâu:

- Con có một kế không thành, để con giải ra mong nhờ phụ vương quyết đoán. Nguyên cách kinh đô ta đây độ bốn mươi dặm, nơi có hòn núi tên là Hạ Lam, đất ấy chu vi rộng rãi đồn binh rất tiện, xin phụ vương dời hết binh dân ra đó, rồi mới toát hết bốn cửa thành đừng cấm giáo cấm cờ, binh Đường trước vào ải Huỳnh Long đã dạn, sau tới đây chắc ăn quen xâm nhập hết vô, chừng ấy ta đem binh kéo lại phủ vây, hễ lâu ngày tuyệt lương thì phải chết, cần chi đánh đập cho mất công, song chẳng hay ý phụ vương thì liệu thế nào?

Tô Xa Luân nghe qua nói:

- Kế ấy rất hay, nhưng bên Đường thiếu chi kẻ mưu cao, nếu chúng nó biết kế không thành thì như hà thể liệu?

Đồ Lư nói:

- Điều ấy có khó chi, nếu chúng nó không vào thì đóng quân nơi phía Bắc, chừng ấy nguyên soái sẽ làm như vậy... như vậy... thì lo chi chẳng thành công.

Tô Xa Luân khen rằng:

- Hảo kì diệu! Công chúa quả là nữ Khổng Minh.

Bửu Khương Vương cũng mừng rỡ phán rằng:

- Kế ấy tuy hay nhưng phải tính gấp thời mới đặng.

Nói xong bèn truyền chỉ dạy quân, dân kíp dời đô ra núi Hạ Lam.

Lúc ấy quân dân khắp thành đặng lệnh chẳng dám trễ nãi, bù nấp bù

hở, khuôn sớ đồ tể nhuễn, rồi bỏ nhà cống con dất vợ ra đi. Bửu Khương Vương cũng dẫn bá quan đi theo một lượt cùng bá tánh. Còn Tô Xa Luân thì lo sắp đặt mai phục, đợi binh Đường mắc kế sẽ ra tay.

Nói qua khi binh Đường lấy đặng Huỳnh Long Lãnh rồi, ở đó nghỉ một đêm đoạn kéo tới Mộc Dương thành, đi trọn ba bữa mới gần tới nơi, bỗng thấy quân thám mã chạy về báo rằng:

- Thành Mộc Dương bỏ trống như Huỳnh Long nữa vậy!

Tần Thúc Bảo nghe báo như vậy, bèn hỏi Từ Mậu Công rằng:

- Ba thằng Phiên này nó làm nhiều điều lạ quá, xin quân sư hãy coi thử có kế chi chăng?

Từ Mậu Công nói:

- Ấy là không thành kế đó, chúng nó muốn gạt ta vào thành, đặng đem binh vây phủ mà tuyệt đường lương hướng của ta.

Trình Giảo Kim cười nói:

- Quân sư khéo nhiều chuyện thì thôi, kế mưu cái nổi gì thứ ba cái thằng Phiên này á. Chẳng qua nó sợ mình mà trốn chui trốn nhủi, bữa hôm ở Huỳnh Long Lãnh nếu tôi không đốc vô, thì chắc là bữa nay vẫn ở đó giữ hầu cho nó, vậy bây giờ hãy đổi phức hiệu cờ, đặng lo ban sư về cho sớm.

Từ Mậu Công nạt rằng:

- Người chớ nói nhiều lời, ta há đây chẳng biết hay sao? Ta cấm chẳng cho vào thành, hãy đóng trại ở ngoài mà nghỉ.

Tướng lĩnh vâng lệnh hạ trại an dinh, qua tới canh ba xảy thấy quân vào phi báo:

- Phía Nam có hai đạo binh áp đến, dùng tên lửa bắn đốt trại ta.

Thái Tôn nghe báo hoảng kinh, lật đặt dất Từ Mậu Công và chúng tướng ra khỏi dinh xem. Ngó thấy mấy trại đều phát hỏa, binh gia xao xuyến nhốn nháo hẳn lên. Từ Mậu Công nói:

- Mình mắc kế nó rồi, hãy mau hộ giá tháo ra.

Chúng tướng nghe nói vâng lệnh, kẻ dọn đường người bảo giá nhưng thoát ra chẳng khỏi, bởi ba bề quân Tô La Xuân vây phủ rất dày, đèn đuốt sáng trời, tên bay rợp đất. Đường Thái Tôn thấy thế than dài:

- Quân sư ôi! Biết tính làm sao bây giờ?

Lúc bấy giờ Từ Mậu Công rồi ruột, túng thế phải truyền vào dỡ trong thành mà tránh lúc mưa tên gió đạn. Quân sĩ nghe lệnh truyền rùn rùn kéo rốc vào, còn chư tướng thì lo bảo giá theo sau. Khi vào thành xong. Từ Mậu Công dạy bế cửa rút diều kiêu lên hết. Đêm ấy trong thành lộn xộn gần sáng mới yên. Thất trận này quân Đường tử

thương rất nhiều, kể thôi không xiết.

Còn Tô Xa Luân thấy mình cả thắng, thì cười ngất khen rằng:

- Mưu công chúa rất cao! Nay chúa tôi nhà Đường đã trúng kế, như chim bị nã như cá vào lò, chẳng nay mai gì cũng bị ta bắt hết.

Nói rồi truyền quân vây phủ bốn mặt thành. Rạng ngày Bửu Khương Vương, Đồ Phong và công chúa Đồ Lư dẫn về hai mươi muôn binh vây phủ thôi mịt mùng không kể xiết.

Trong Mộc Dương thành sáng hôm vua Thái Tôn ngự ra điện, hai bên bá quan văn võ châu trực, xảy thấy quân sĩ vào báo rằng:

- Quân Phiên kéo đến vây phủ hết thành trì.

Từ Mậu Công than rằng:

- Cũng biết là mưu như vậy, phần vì đêm hôm tăm tối nên túng thế phải vào đỡ chốn đây, ngờ đâu chúng nó phủ vây tuyệt nẻo vận lương, ắt quân sĩ cả thành phải khổ.

Uất Trì Cung nói:

- Sao quân sư chẳng lên mặt thành mà xem thử thế binh của giặc?

Từ Mậu Công nói:

- Phải! Các tướng hãy theo ta.

Thái Tôn nói:

- Vậy trăm cũng nên theo các khanh lên đó, xem thử binh thế của giặc nó thế nào.

Khi chúa tôi dắt nhau lên mặt thành, ngó xuống thấy binh Phiên đông nghịt, thì lắc đầu chất lưỡi than rằng:

- Trận này chắc chết!!!

Tần Thúc Bảo nói:

- Chúng ta hãy xem kỹ trùng vây của nó xem sao, sự đông đảo chẳng nói làm chi, chỉ sợ cách lớp lang sắp đặt của nó, chắc phá ra không khỏi, còn ngồi trong thành thì e nổi tuyệt lương.

Đường Thái Tôn nghe nói sự mật âu sầu. Các tướng cũng vô phương. Đứng nhìn xem qua lại một hồi, rồi kéo nhau trở xuống lầu, ngồi nhìn nhau rầu rĩ.

Cách ba ngày sau, lúc chửa tôi đang cùng nhau luận kế, bỗng thấy quân sĩ vào báo nói có tướng Phiên khiêu chiến. Vua Thái Tôn nghe qua biến sắc than rằng:

- Tần vương huynh a! Nay Phiên tướng phá thành, biết tính làm sao cho đặng?

Tần Thúc Bảo kiếm lời khuyên giải cho vua an lòng, rồi qua phía tây lên mặt thành xem, thấy tướng Phiên hình thù quái dị, mặt đen láng như sơn, cặp mắt tròn như lục lạc, đôi long mày như chổi, hàm râu cộp xà nui, mặt bào đồ nịt giáp vàng, cỡi ngựa ô cầm búa lớn, sau

lưng dắt bốn cây cờ nhỏ, đề to mấy chữ: “Hồng Bào Đại Lực Sĩ Nguyên Soái Tô”. Đây là Tô Xa Luân. Tô Xa Luân ở dưới lầy roi chỉ lên thành kêu lớn rằng:

- Bớ lũ trên thành, hãy nghe cho rõ, bởi nhà Đường ỷ mạnh cậy thế hiếp lân bang, ta chẳng đến Trung Nguyên bộn mi lại qua đây sanh sự. Nay ta đã lừa chúa tôi nhà mi vào chung một lưới, vậy chớ có trông thoát khỏi. Nếu muốn toàn sanh hãy mau đem Lý Thế Dân dâng nạp quy hàng, bằng không ta sẽ phá thành lập tức.

Tần Thúc Bảo nhìn kỹ Tô Xa Luân, rồi day qua nói với chư tướng rằng:

- Các ông hãy xem thằng tướng đó, thiết hình dung quá quỷ sứ, thiên lôi.

Trình Giảo Kim nói:

- Nó là đệ tử của tôi đó, cho nên tay cũng xách búa đồng.

Chư tướng nghe qua cười rằng:

- Cái búa nó lớn bằng hai cái búa của ông, gả này thật quả tướng hùm, chớ có khinh khi mà mắc.

Tần Thúc Bảo nói:

- Nay nó khiêu chiến, vậy để tôi ra binh. Vì hôm xuất sư đến nay tôi chưa đánh trận nào, bây giờ quyết đua tài cho rõ cao thấp.

Các tướng nói:

- Nay nguyên soái ra quân, xin cho anh em chúng tôi theo giúp sức.

Tần Thúc Bảo nói:

- Theo làm chi cho bận bịu e khó nổi xông pha, như các tướng có lòng thì hãy ở nơi cửa thành là lược trận.

Tần Thúc Bảo nói xong liền nài nệ lên yên, truyền quân nổ súng hạ điều kiêu, giục ngựa hươi thương ra trận.

Bên kia Tô Xa Luân trông thấy, bèn nghênh búa hỏi rằng:

- Người tên họ là chi? Hãy mau xưng ra mà chịu chết.

Tần Thúc Bảo nói:

- Ta là Tảo Bắc Đại Nguyên Soái Tần Thúc Bảo đây.

Tô Xa Luân nghe qua cười ngất nói:

- Nói vậy người là Tần Thúc Bảo đó sao? Bấy lâu ta cứ ngỡ danh tướng của Đại Đường là mặt thần mình cộp chi, chớ như vậy cũng tầm thường, thôi để ta thưởng cho một búa.

Nói rồi chém tới, Tần Thúc Bảo cử giáo đỡ ra rồi nạt lại rằng:

- Khoan đã, cây giáo của bốn soái đây nó không hề giết tướng vô danh, người hãy thông tên họ rồi mới đánh.

Tô Xa Luân nói:

- Ta là đại nguyên soái Tô Xa Luân đây.

Tần Thúc Bảo nghe rồi hươi thương đâm nhầu. Tô Xa Luân cử búa đỡ ra, rồi đố hai ngựa giao kèo đánh vui rất dữ, thương đâm búa đỡ, búa đánh thương đùa, một đảng là nguyên soái Đại Đường, một đảng là nguyên soái Bắc Phiên, đều trổ tài lấy tiếng.

Tần Thúc Bảo tuy là hổ tướng của Đường trào, nhưng vì sức già, ráng đánh đến bốn chục hiệp thì ngăn đỡ cây búa của Tô Xa Luân không nổi, bèn quay ngựa chạy tuốt vào thành. Tô Xa Luân cười ngất nói:

- Tài lực như vậy cũng xưng là danh tướng soái gia!

Nói rồi giục ngựa chạy đến bên thành khiêu chiến nữa, quân Đường mở cửa rước nguyên soái vào thành rồi liền bế quan kiên thủ chẳng dám lộ mặt ra hó hé. Còn Tần Thúc Bảo vào thành ngồi buồn bực làm thinh. Chư tướng bàn luận với nhau rằng:

- Tô Xa Luân mười phần mạnh mẽ, nguyên soái trị nó không nổi biết tính làm sao bây giờ?

Uất Trì Bửu Lâm nói:

- Để tôi ra đánh liều với nó một phen, họa may có thắng đặng chăng?

Uất Trì Cung trợn mắt nạt rằng:

- Rất đỗi là nguyên soái còn thắng nó không nổi thay, mi tài cán gì mà muốn ra nạp mạng.

Các tướng nói:

- Nó cứ khiêu chiến hoài, không lẽ chúng ta làm thinh mãi sao?

Tần Thúc Bảo nói:

- Thế yếu thì phải nhịn, nếu gan e thất thủ.

Nói rồi truyền quân treo miễn chiến bài, Tô Xa Luân thấy treo miễn chiến bài, thì hạ nhục một hồi, rồi thu binh về trại.

La Thông Tảo Bắc

Hồi thứ bảy

Trình Giảo Kim về Trường An cứu viện.

Tiểu anh hùng tranh ấn soái cầm binh.

Vua Thái Tôn lúc bây giờ mười phần buồn bực, Từ quân sư hết kế, chư tướng cũng cùng phương, cứ mỗi ngày ăn no rồi khoanh tay mà chịu, luôn luôn như vậy suốt ba tháng trường. Ngày kia vua Thái Tôn đang ngự bàn luận cùng chư tướng, bỗng thấy quan giữ kho vào tâu rằng:

- Lương thực đã tận mòn, còn chừng tám chín ngày thì hết.

Vua Thái Tôn nghe qua mới than với Từ Mậu Công rằng:

- Nay lương thực gần hết rồi, quân sư tính mưu chi mà cứu lấy quân sĩ.

Từ Mậu Công lắc đầu nói:

- Tôi đã hết kế cùng phương, bây giờ không còn lo kế chi đặng nữa. Chỉ còn có đợi thời đến đâu hay đó mà thôi.

Trình Giảo Kim nói:

- Nếu vậy còn tám chín ngày nữa đây sẽ chết đói cả thành sao?

Thái Tôn cúi đầu âu sầu rầu rĩ.

Lại hội ít ngày sau, binh hết lương, ngựa hết cỏ, than van rên siết vang thành, Trình Giảo Kim nói với Từ Mậu Công rằng:

- Nay nước đã tới tràn rồi, quân sư luyện thuốc chống đói thì khỏi sợ điều chi, chớ tôi đây chắc là chết sớm.

Từ Mậu Công đang lúc rối ruột, nghe Giảo Kim nói cợt mình thì giận mà rằng:

- Cơ tuyệt diệt đến bên thành mà không lo, lại còn kiếm điều nói nhảm.

Giảo Kim xụ mặt làm thinh. Lúc bấy giờ cha con Uất Trì Cung muốn xuất binh mã mà vì đánh chẳng lại, phần quân sĩ rùn chí ngã lòng nên không dám. Còn Từ quân sư hết kế, chực tướng vô mưu, ngồi xúm chòm nhìn nhau mà chịu.

Lúc chúa tôi đang than thở, bỗng nghe một tiếng sấm nổ vang dường như lở núi sụp non, rung động cả thành trì, ai nấy đều kinh hồn mất vía. Kế thấy trên trời khói đen phủ xuống, phút chốc gió dậy ào ào, hóa ra một bầy phi thử (con dơi) bay bỗng lên không. Thái Tôn lấy làm lạ mới hỏi Từ Mậu Công rằng:

- Điềm chi vậy? Lành hay dữ đó?

Từ Mậu Công đánh tay coi rồi tâu rằng:

- Phước bệ hạ còn lớn lắm! Bởi vì là chánh vị đế vương, nên trời sai phi thử đem lương đến giúp đó.

Chư tướng nghe nói không tin hỏi;

- Lương ở đâu chẳng thấy mà quân sư nói là cho lương?

Từ Mậu Công cười rằng;

- Vì năm trước Tây Ngụy Vương là Lý Mật ở chẳng phân minh, mê nàng Tiêu phi làm điều vô đạo, nên trời sai phi thử tha hết ba mươi muôn học lúa, đến ngày nay mà đem giúp cho bệ hạ đây.

Thái Tôn bèn hỏi:

- Lúa ấy bây giờ ở đâu?

Từ Mậu Công nói:

- Đào dưới thềm xuống ba thước đất, thì có lúa lương tại đó.

Vua Thái Tôn y lời, truyền quân đem cuộc xuống ra đào; đào xuống ba thước đất quả thấy lúa lương vô số. Trình Giảo Kim chạy hốt lên coi, rồi nói:

- Rõ ràng lúa này đã lâu năm, thật phải của Lý Mật.

Từ Mậu Công truyền quân xúc lên hết gánh chứa vào kho, rồi nói:

- Bao nhiêu lương này bắt quá dùng đỡ trong một tháng mà thôi, nếu không sớm tính kế giải vây, đơì khi ăn hết rồi ắt phải nguy khốn nữa.

Thái Tôn bèn hỏi:

- Vậy quân sư có kế chi chưa?

Từ Mậu Công nói:

- Xin bệ hạ viết chiếu sai người về nước viện binh thì xong.

Thái Tôn nói:

- Quân sư khéo giả bộ thì thôi! Rất đổi cả thành hiệp nhau mà còn phá vây không nổi thay, huống hồ một người tài chi về Trường An cho đặng?

Từ Mậu Công nói:

- Nội đây chỉ có một người về xin binh cứu viện đặng!

Thái Tôn nghe qua mừng lắm, lật đặt hỏi:

- Người đó là ai vậy?

Từ Mậu Công chỉ Giảo Kim mà nói rằng:

- Có một mình Lỗ quốc công Trình thiên tuế này đi đặng mà thôi.

Thái Tôn nghe qua thất kinh nói:

- Không đặng đâu! Nếu sai Trình vương huynh ra đó, thì chắc bị Tô Xa Luân nó nhai xương đá! Xin quân sư hãy sai tướng khác.

Từ Mậu Công tâu rằng:

- Tôi có đoán quẻ, khắc biết nội đây chỉ có mình Trình thiên tuế đi ắt xong mà thôi, chớ sai tướng nào khác cũng chẳng được hết.

Thái Tôn bèn day qua nói với Giảo Kim rằng:

- Từ quân sư đã tính như vậy, nhưng chẳng biết Trình vương huynh có vì trẫm mà ra sức chẳng?

Trình Giảo Kim nghe hỏi mồ hôi nhỏ giọt, tái ngắt mặt mày, tay chân run lẩy bẩy, khúm núm bước ra quỳ xuống tâu rằng:

- Muôn tâu bệ hạ! Quân sư muốn hại tôi, nên mới kêu tướng vô danh ra kê đầu cho Tô Xa Luân nó giết, xin bệ hạ xa tội, thật tôi chẳng dám đi.

Vua Thái Tôn bèn day qua nói với Từ Mậu Công rằng:

- Trẫm nhắm sức Trình Giảo Kim phá chẳng nổi trùng vây đâu, quân sư hãy tính lại coi, có khi lạc quả chẳng?

Từ Mậu Công nói:

- Muôn tâu bệ hạ! Thiệt quẻ tôi coi chắc lắm, số mạng Trình thiên tuế

còn trường thọ rất dài. Hôm nay ra đi dầu gặp bao nhiêu sự hung hãn cũng đều hóa lành hết. Vả cách đây ba năm về trước, khi chia binh ba đạo đánh ba nẻo, Trình thiên tuế một mình mà lấy được Sơn Đông, lại đem binh qua Triết Giang mà giúp chúng tôi nữa. Cứ theo chuyện đó thì Trình thiên tuế có dở chi đâu, xá gì một lũ Bắc Phiên mà phá ra không được.

Từ Mậu Công nói dứt lời, liếc mắt nháy Uất Trì Cung một cái, Uất Trì Cung hiểu ý bèn bước lại vỗ vai Giảo Kim mà nói rằng:

- Trình thiên tuế xưa nay cũng là một người anh hùng vang danh khắp xứ, lẽ nào đi sợ cái lũ Bắc Phiên này sao? Hễ là đáng anh hùng thì phải trung quân ái quốc, thị tử như quy, phải như quân sư sai tôi thì tôi vỗ ngực chịu đi liền, không hề thốt nửa lời phiến muộn!

Tần Thúc Bảo cũng đốc vô rằng:

- Quân sư thuở nay đoán quẻ thiệt tinh lắm, lẽ nào ngày nay lại nỡ đi hại anh em lẫn nhau sao? Vậy Trình thiên tuế hãy ráng sức một phen, kéo người ta chê là hổ đầu xà vĩ đi!

Trình Giảo Kim lắc đầu, day lại nói với Từ Mậu Công rằng:

- Nay ông quân sư! Từ khi tôi kết nghĩa kim bằng cùng ông đến bây giờ, nào có làm điều chi xích mích với ông đâu mà ông lại nỡ hại tôi, một hai ép uống tôi nạp mình vào hang cọp. Còn chú lọ nòi chú đánh phách đó, sao quân sư không giỏi mà sai đi?

Từ Mậu Công nói:

- Vì Trình thiên tuế chưa rõ, nên mới phân bì như vậy, bởi Uất Trì tướng quân mà đi thì mười phần chết chắc, bao giờ tôi dám sai. Đi mấy cuộc hiểm nguy thì cần phải chọn người phước tướng, nếu thiên tuế viện đảng binh đến cứu, tôi sẽ tâu xin phong cho chức Tịnh Kiên.

Trình Giảo Kim hỏi:

- Cái chức Tịnh Kiên là chức gì đó vậy?

Từ Mậu Công nói:

- Chức ấy lớn ngang với vua, được phép ngồi chung, vào triều khỏi lạy, muốn chém ai thì chém, muốn làm điều chi thì làm, trên vua dưới mình hơn hết thầy bá quan.

Trình Giảo Kim nói:

- Chức ấy nhắm thế khó hưởng lắm! Như tôi sống chẳng nói chi, còn như nếu bị quân Phiên nó thỉnh rồi, thì quân sư có tâu phong cho cái chức chi chi đó, tôi cũng đâu có hưởng được đâu!

Từ Mậu Công nói:

- Nếu thiên tuế chịu đi, thì đối với triều đình có công rất lớn, sống sẽ làm Tịnh Kiên vương, còn chết thì phong làm Thổ Địa.

Trình Giảo Kim nghĩ thầm rằng:

- Thiệt mình kết nghĩa anh em cùng lão thầy sãi mũi trâu này rất ư là vô ích. Khi bình thường chẳng nói chi, hễ có hoạn nạn là nó ép mình làm đao làm thớt. Ồi! Mà dầu không đi, ở đây ráng ít ngày cũng chết khô, làm ma đói ma thương, chi bằng liều mình ra đó, rủi có chết lại được phong thần làm Thổ Địa hưởng chè xôi no bụng.

Trình Giảo Kim nghĩ như vậy nên vuốt râu nói rằng:

- Thôi! Tôi thấy ông quân sư ông ép lắm, vậy cũng ráng làm gan mà xông lướt một phen.

Thái Tôn mừng nói:

- Nếu Trình vương huynh ra sức trận này, trăm thật đội ơn nghìn thuở.

Trình Giảo Kim nói:

- Tôi nghĩ lại tôi buồn cho cái số phận của tôi lắm! Từ khi mới kéo binh đi tảo Bắc, nguyên soái phong cho chức tiên phuông, lo đồn củi dọn truông, bắt cầu cực khổ, xin ra đánh trận thứ nhất nguyên soái khi dở đề cho lão Uất Trì, qua đến trận thứ nhì, thứ ba, thứ tư cũng về tuốt nơi tay cha con Kính Đức, té ra tôi cực mà chẳng lập được công chi. Nay tới ông nguyên soái bại suy, quân sư lại ép tôi đi cho chúng giết. Nhưng tôi nào đó tiếc phần số tướng bất tài, song xin bệ hạ khi về đặng tới trào mà tôi chết rồi, thì chớ quên lời hứa.

Vua Thái Tôn nghe nói dứt lời, bèn viết chiếu và giao ấn nguyên nhung cho Giảo Kim.

Trình Giảo Kim nai nịt hăn hoi, lãnh ấn và chiếu cột vào lưng với một gói cơm khô, rồi bước tới lạy vua, đoạn nói cùng Từ Mậu Công rằng:

- Quân sư hãy lên lầu xem coi, hễ thấy quân Bắc Phiên ngã ngang ngã dọc, ấy là nó bị đồn ngã bởi ngọn búa của tôi, còn như ngó thấy im lìm là tôi đã thất cơ, hãy mau phong Thổ Địa, kéo oan tánh mạng của tôi nghe!

Từ Mậu Công nói:

- Tôi biết Lỗ Quốc Công là phước tướng, không hề chi đâu, hãy ráng sức một phen tôi quyết chẳng quên lời ước.

Trình Giảo Kim bèn day qua nói với chư tướng rằng:

- Thôi các ông ở lại mạnh giỏi mà phó tá bệ hạ, chớ tôi đi phen này chắc không trông gặp mặt nhau nữa rồi!

Chư tướng nghe Giảo Kim nói quá thương, đồng theo võ về kiếm lời an ủi. Rồi đó Trình Giảo Kim xách búa lên ngựa ra cửa Nam, Thái Tôn dắt chư tướng theo đưa, Từ Mậu Công dạy quân thông điều kiêu cho giảo Kim ra, rồi truyền kéo lên đóng chặt lại.

Còn Giảo Kim khi vừa ra khỏi, xem thấy binh Phiên đông đúc, lòng

đã thất kinh, ngó lại thấy bể cửa thành, càng thêm hoảng hốt. Rùn mình khiếp sợ chẳng dám bước đi, nhớ tới Mậu Công, thì giận mắng lia mắng lịa. Bên kia tiểu Phiên đang canh, bỗng thấy một tướng đứng dưới thành mặt mày hơi hải, nói lấp dấp om sòm. Bèn bàn tính với nhau rằng”

- Chắc thằng đó nó đi viện binh, vậy đừng để cho nó sẩy qua mà có tội.

Nói rồi hè nhau rút tên bắn vãi như mưa. Trình Giảo Kim hoảng hồn, chẳng biết tìm ngõ nào mà trốn tránh, túng thế phải hươi búa nạt lớn lên rằng:

- Đừng bắn nữa! Bộ tui bây chưa biết cái búa của lão Trình sao? Ta đây quyết phá trùng vây đặng về trào cứu viện, nhượng đường cho qua thì sống, bằng ngăn đón ta bữa nát đầu.

Giảo Kim nói rồi hươi búa xông lên chém nhàu, chẳng kể đông tây, không phân nam bắc, quân Phiên chống cự không nổi té ngửa té nghiêng, bể óc dập đầu kéo nhau bỏ chạy, Giảo Kim thừa thế đánh riết khỏi vòng binh thứ nhất, qua đến vòng thứ nhì kể gặp tướng Phiên, đánh Giảo Kim mệt thôi thở dốc.

Lúc ấy quân Phiên đi báo với tô Xa Luân, Tô Xa Luân nghe báo hét vang, xách búa khai sơn đón Giảo Kim mà đánh. Trình Giảo Kim đang bị tướng Phiên đánh mệt thở khò khè, kể thấy Tô Xa Luân hươi búa đồng chém tới, Trình Giảo Kim hoảng hồn mất vía, trật yên quăng búa té nhào. Xảy đâu gió dậy ùng ùng thổi Giảo Kim bay mất. Tô Xa Luân ngạc nhiên hỏi các tướng rằng:

- Có ai bắt đặng nó chẳng?

Các tướng đáp:

- Chúng tôi vừa thấy nó nhào xuống đó thì áp lại liền, nhưng không biết vì có nào mà người ngựa đều bay đâu mất hết.

Tô Xa Luân nói:

- Thôi thôi! Ta biết rồi! Nó có phép địa hành, nên độn thổ trốn đi. Nhưng nó đi đây chắc ra ải Bạch Lang, vậy Thiết Bối ra đó mà đón, đừng cho nó về nước cứu viện binh qua.

Thiết Bối vâng lệnh kéo quân đi liền.

Nói qua Giảo Kim té nhào xuống ngựa, thì có một vị đạo nhân hóa phép cứu ra khỏi vòng binh, đem thẳng tuốt về ải Nhạn Môn. Lúc ấy Trình Giảo Kim còn tinh thần mê mẩn, tai nghe văng vẳng có tiếng gọi rằng:

- Lỗ quốc công! Hãy tỉnh dậy tỉnh dậy!

Trình Giảo Kim mở mắt ra chẳng thấy dinh Phiên, coi lại là chốn đồng không trống trải, còn mình thì nằm dưới cội cây, phía sau có

một vị đạo nhân đứng mỉm cười tay cầm phất chủ. Giảo Kim ngẩng nghĩ thất kinh, lồm cồm ngồi dậy hỏi:

- Diêm Vương sai ông đến bắt hồn tôi hay dắt đi làm Thổ Địa đây?

Đạo nhân thấy hỏi cười rằng:

- Không phải Diêm Vương nào đâu! Ta là người cứu thiên tuế ra khỏi vòng binh Phiến đây.

Giảo Kim hỏi:

- Ông dùng phép chi mà cứu tôi vậy? Và còn thành kia là thành nào đó?

Đạo nhân cười nói:

- Phép chi cứu mạng thì thôi, hãy mau về Trường An chọn người cứu giá, thành trì đó là ải Nhận Môn.

Giảo Kim nghe nói mừng quá, đứng dậy ngó mông mình một hồi rồi nói:

- Quả phải! Quả phải! Rõ ràng đất của nhà Đường đây! Còn tiên ông tên chi, ở núi nào, xin cho tôi biết với, hòng có nhớ mà cảm ơn.

Đạo nhân nói:

- Tôi là Tạ Ánh Đăng đây!

Trình Giảo Kim mừng quýnh nói:

- Cơ khổ! Vậy mà tôi quên lửng chớ! Năm trước khi không làm gì mà sao chú trốn mất, làm cho tôi kiếm tìm hết sức chẳng ra, nhớ nhau đôi lụy nhỏ sa, tràn đượm đầy đà quá suối, nào ngờ nay đây gặp gỡ. Ủa bấy lâu chú ở nơi nào, sao chẳng về hưởng chung phú quý vinh hoa? Lạ này! Hàm râu không bạc, da mặt không nhăn, còn xuân mơn mơn nữa chứ! Ờ ờ! Còn khi lúc này tôi nhào xuống ngựa, chú làm cách nào mà cứu ra khỏi đây? Xin phân giải đầu đuôi cho biết!

Tạ Ánh Đăng nói:

- Lúc trước khi đến Giang Đô, đi nửa đường gặp chú tôi, người đem về núi độ tu tiên, nay đã thành chánh quả. Hôm nay thấy anh bị nạn, nên vâng lời thầy đến cứu ra đây.

Trình Giảo Kim nói:

- Chú nay đã thành tiên hèn chi coi phong lưu quá, xin cho tôi đi theo tu với!

Tạ Ánh Đăng nói:

- Không định đâu! Tôi không phần phú quý, nên theo tiên mà lánh trần, còn anh số vinh hoa, vậy nên phải ráng trung cương mà giúp nước, vả nay Đường chúa thọ khổn nguy nan, sai anh về viện binh, nếu anh bỏ đi tu thì lấy ai bảo giá?

Trình Giảo Kim nói:

- Việc ấy không hề chi đâu! Vì khi tôi đi Từ quân sư có nói, hễ sống

thì phong làm chức Tịnh Kiên Vương, còn chết thì đặt làm ông Thổ Địa. Nếu nay tôi trốn biệt, thì ắt họ tưởng chết, Đã không thềm bắt tội, mà lại phong cho là Thổ Địa nữa có sao.

Tạ Ánh Đăng nói:

- Anh muốn đi tu tiên thì phải ăn chay trường ba năm, tôi thành mới đặt.

Trình Giảo Kim nghe qua lắc đầu le lưỡi nói:

- Ăn gì quá lễ, chịu nhịn khát sao xong, vậy còn giảm độ sáu tháng đặt không, xin nói qua cho biết?

Tạ Ánh Đăng nói:

- Giặc Phiên đuổi tới kia kìa, hãy lo đánh rồi sẽ tính.

Giảo Kim nghe nói lật đặt ngó lại phía sau, đằng này Tạ Ánh Đăng hóa giông bay mất. Trình Giảo Kim xem chẳng thấy binh Phiên, ngoáy đầu lại Tạ Ánh Đăng đâu mất. Bèn nói:

- Lạ đời! Không dè tiên mà cũng nói láo quá tay.

Nói rồi đứng suy nghĩ khoái chí bật cười khan:

- Thôi! Ta đổ cái chức Tịnh Kiên Vương chạy đâu cho khỏi.

Dứt lời, cởi giáp, mặc áo rộng tử tế vào, cật chiếu chỉ và ấn soái trong ống tay, thót lên ngựa xông thẳng vào ải.

Nói qua khi chúa tôi nhà Đường đứng trên Mộc Dương thành, thấy Giảo Kim xông vào binh Phiên mà vòng binh không động đậy, thì chắc lưỡi than rằng:

- Quân sư ôi! Trình Giảo Kim đã già lại dở, mà chúng ta cố ép sai đi, nay dinh Phiên im lặng như vậy, thì chắc tính mạng của người hung đa kiệt thiếu.

Từ Mậu Công nói:

- Chư tướng chớ lo sầu, không hề chi đâu. Trình tướng quân đã được thần tiên cứu khỏi, hiện thời đi tới ải Nhạn Môn rồi.

Vua Thái Tôn nói:

- Từ đây ra đó suốt năm ải có dư, làm sao mà đi mau quá vậy?

Từ Mậu Công nói:

- Phép thần tiên kì diệu lắm, chớ Trình tướng quân đi theo gió theo mây, bây giờ lại qua khỏi Nhạn Môn quan rồi, chừng trên mười ngày đây thành Trường An sẽ đến.

Thái Tôn mừng lắm nói:

- Nếu Trình vương huynh thông dong về nước, chắc không bao lâu sẽ có cứu binh.

Rồi đó chúa tôi dắt nhau xuống thành, ngày đêm lo kiên thủ an lòng chờ đợi.

Đây nói khi Trình Giảo Kim đi qua khỏi Nhạn Môn quan, giục ngựa đi

suốt ngày suốt đêm, gặp cảnh đẹp không xem, thấy chuyện vui không ngó, cứ dầm sương dãi nắng, lội suối qua đèo, sáng tối chuyện nhau cả mười ngày thì thành Trường An đã tới. Khi đến chợ Trường An, Giảo Kim xem thấy trước mặt có một người, đầu đội bao đánh xanh, mình mặc áo đỏ, chân mày rô, cặp mắt lớn, nước da ngăm ngăm, răng hô vóc cộp, tuổi chừng mười tám mười bảy. Bộ đi ngả tới ngả lui, giầy lát vấp chân té nhào, rồi lồm cồm trở dậy ngó quanh quất mắng rằng:

- Giống gì đón đường ta, té một cái đau quá!

Nói rồi nhìn sang bên đường, thấy có hòn đá lớn chừng sáu thước bề dài, hai thước bề ngang, ba thước bề cao, bèn nói rằng:

- Tại mày đón đường ta, vậy để ta vác mày về lót đường đi cho biết sức.

Giảo Kim nghe nói nghĩ thầm rằng:

- Thằng nào nói phách quá, cục đá nặng ước ngàn cân, dẫu mình đây cũng xê không nổi, bộ nó điên hay sao mà tính lếu như vậy kia! Trình Giảo Kim nghĩ rồi dừng ngựa đứng xem. Xảy thấy người ấy xắn áo, bước lại dựng hòn đá dậy đi coi bộ không mệt chút nào. Khi người ấy đi tới, thấy Giảo Kim ngồi trên ngựa ngó mình vùng hét lên rằng:

- Lão già nào dám cả gan vậy? Sao thấy công tử mà không xuống làm lễ hủ?

Trình Giảo Kim nghe nói nghĩ tức cười:

- Không biết thằng này con nhà ai mà du côn quá, nhè Lỗ quốc công mà nạt nộ xưng hô.

Nghĩ xong bèn hỏi:

- Mi là con cái nhà ai mà xấc xược quá vậy? Thấy quan lớn đã không chào hỏi, lại buông lời vô phép hỗn hào, ta nói cho mà biết, láng cháng ở đây ta cầm tù hết cả lũ.

Người ấy nghe qua giận nói:

- Mi là đồ ăn cướp ở đâu mà dám đối xưng là quan lớn, cha ta đang làm quan theo phò vua dẹp Bắc, lẽ nào mi lại chẳng biết sao? Thôi để ta liệng hòn đá này, nếu mi có tài thì bắt, còn dờ mượng tiếng chết cho rồi đời.

Người đó nói dứt lời, liền nâng hòn đá lên nhắm Giảo Kim liệng nhàu. Con ngựa Giảo Kim nhảy trở lên, làm Giảo Kim ngã té lăn cù.

Giảo Kim lồm cồm trở dậy nạt rằng:

- Mày xưng là con quan sao gặp Lỗ quốc công mà không biết hủ?

Người ấy dụi con mắt nhìn lại, thấy quả Giảo Kim, bèn lật đật quỳ xuống thưa rằng:

- Cháu lỡ làm lỗi một phen, xin bá phụ rộng lòng thứ tội.

Trình Giảo Kim hỏi:

- Cha cháu là ai? Hiện đang làm chức chi đó?

Người ấy nói:

- Thân phụ cháu là Đoàn Chí Viễn, làm chức Định quốc công, đang theo phò vua dẹp Bắc, còn cháu đây là Đoàn Lâm.

Trình Giảo Kim nói:

- Nói vậy cháu là con trai của Định quốc công sao? Thôi, cháu còn thơ ngây bác không chấp nhất, hãy mau trở dậy cho bác biểu nào, cháu đi uống rượu ở đâu mà say sưa quá đỗi vậy? Từ rày về sau chớ có nhậu nhẹt sa đề như thế nữa, mà làm mất thể diện nhà quan hết.

Đoàn Lâm nói:

- Thưa! Bữa nay cháu uống rượu tại dinh bác, vì tình anh em nên quá chén lỡ say. Còn bác cũng đi cùng cha cháu dẹp Bắc, bộ đã ban sư sao bác về đây?

Trình Giảo Kim nói:

- Ôi thôi! Cháu hỏi đến việc đó làm chi, phải được ban sư thì phước lắm!

Đoàn Lâm hỏi:

- Vậy chứ công việc thế sao đó bác?

Trình Giảo Kim nói:

- Công việc đang cơn bối rối, chúa tôi cùng nhập Mộc Dương thành bị chúng vây, nên phải về đây viện tướng. Vậy cháu hãy mau về sửa soạn thương giáp, đặt sáng ngày có hội tử võ nơi giáo trường, mà lãnh ấn soái đem binh cứu giá.

Đoàn Lâm hỏi:

- Thánh thượng và các vị bá phụ khác bị vây, còn cha cháu thế nào hả bác?

Trình Giảo Kim nói:

- Ông già cháu cũng bị chúng lừa vào rọ, nhưng may mạnh giỏi bình yên.

Đoàn Lâm nghe qua cả mừng, liền từ tạ Giảo Kim lật đật tuốt về đặt báo tin cho anh em biết.

Đoàn Lâm từ giã đi rồi, Trình Giảo Kim bèn lên ngựa thẳng tới đền vua, quan huỳnh môn lật đật nghênh tiếp, hỏi:

- Có khi Thánh thượng đã ban sư, nên thiên tuế mới về có phải?

Trình Giảo Kim trả lời:

- Thôi thôi đừng hỏi, công việc như lửa cháy mày, hãy mau kích cổ dâng văn, đặt thỉnh Điện hạ ra đây xem chiếu chỉ.

Quan huỳnh môn nghe nói có chiếu chỉ, liền dang tay nổi trống giống chuông, giầy lát bá quan tề tựu đông đúc.

Nói qua lúc ấy Điện hạ Lý trị đang ở trong cung, bỗng nghe tiếng chuông trống đánh vang, liền sửng sốt ra ngự điện, đoạn cho mời Lỗ quốc công vào. Trình Giảo Kim vào điện quỳ lại tâu rằng:

- Tôi là Trình Giảo Kim, chúc cho Điện hạ sống lâu muôn tuổi.

Lý Trị nói:

- Xin lão vương bá đứng dậy, chẳng hay phụ vương tôi đẹp Bắc thế nào? Mà nay vương bá về đây, lại còn thêm chiếu chỉ dạy việc chi nữa đó?

Trình Giảo Kim tâu rằng:

- Khi Thánh thượng ra binh, thân một hơn liền hơn năm ải, sau đến kinh đô Phiên quốc, mắc kế không thành bị vây hãm tại Mộc Dương, nguyên soái xuất trận mấy lần đại bại, hiện giờ lương thực đã mòn, nên một mình tôi giải phá trùng vây về chọn tướng tài cứu viện. Xin Điện hạ hãy xem tường chiếu chỉ thì rõ trước sau.

Lý Trị quỳ xuống lãnh chỉ, xem xong nói rằng:

- Nay phụ vương sai vương bá về chọn tướng anh hùng, lãnh ấn nhị lộ nguyên nhung đem binh cứu viện, vả chuyện này gấp lắm, vậy chúng ta ngày mai hãy đến giáo trường, hội anh tài tuyển lựa.

Bá quan và Giảo Kim đồng vâng lệnh, rồi đó Điện hạ bãi triều di giá vào cung.

Trình Giảo Kim ra khỏi trào, bèn thẳng đến thăm cùng các phủ, tới đâu cũng thuật rõ việc chúa tôi bị vây, và bảo chúng tiểu anh hùng sáng ngày tựu lại giáo trường tranh ấn soái.

Lúc Trình Giảo Kim đến La phủ, thì có La An, La Phi, La Đức, La Xuân ra nghinh tiếp, quỳ lạy thưa rằng:

- Chẳng hay thiên tuế đi tảo Bắc xong rồi sao, mà đặt ban sự hồi trào?

Trình Giảo Kim nói:

- Ờ, ta mới về đây! Vậy chớ Đâu phu nhân có nhà không? Thôi các người hãy mau vào tắm lại, nói ta xin ra mắt nhé!

La An vâng lệnh, trở dậy tuốt vô nhà trong, Đâu phu nhân đang rồi trong dinh, xảy thấy La An bước vào, quỳ xuống thưa rằng:

- Nay có Trình lão thiên tuế đi tảo Bắc mới về, nên phải vào tắm lại bà hay.

Đâu phu nhân dạy La An mời vào, La An vâng lệnh, trở ra thưa rằng: Bà tôi cho mời thiên tuế vào.

Giảo Kim theo La An vào ra mắt Đâu phu nhân. Đâu phu nhân nói:

- Xin mời anh ngồi.

Giảo Kim hỏi:

- Thím nó ở nhà mạnh giỏi?

Đậu phu nhân nói:

- Nhờ ơn trời, nên tôi cũngặng sức khoẻ, chẳng hay anh đi tảo Bắc thắng phụ thế nào?

Giảo Kim nói:

- Nhờ ơn đức của Thánh thượng, nên phá mấy ải đầu dễ như chẻ tre.

Đậu phu nhân hỏi:

- Anh về trước có dạy chuyện chi chẳng?

Giảo Kim nói:

- Cũng có chuyện nên tôi mới về đây, vì hôm nay bệ hạ bị vây khốn tại Mộc Dương thành, còn chư tướng kẻ thì lưng mỗi gối chùn, người thì tuổi cao đầu bạc, không có ai mà dám giải vây hết thảy. Túng thế quá, tôi phải bạo gan, ráng sức phá trùng vây về đây, đặng chọn chúng tiểu anh hùng, ban ấn nhị lộ nguyên nhung, đem binh đến đó giải vây cho bệ hạ mà hưởng lộc trào đình.

Đậu phu nhân nghe nói thất kinh hỏi:

- Vậy các con nhà vương tướng đầu đi cứu giá hết hay sao?

Trình Giảo Kim nói:

- Phải!

Đậu phu nhân nghe qua, khóc lóc với Trình Giảo Kim rằng:

- Hễ con dòng cháu giống, ấy là rường cột nước nhà, phải lo phò vua dựng nước, trước đền ơn ngọn rau tấc đất, sau nữa đặng mào vàng đai ngọc cho vinh danh tổ phụ. Nhưng tôi nghĩ lại, chồng tôi lúc trước cũng tận trung báo quốc, dẹp giặc phá thành, gan sắt chẳng mòn, lòng son không lợt. Song bởi lầm mưu Tô tặc, nên mới bỏ mạng chốn sa tràng. Việc ấy dầu tôi khôn nhắc đến cũng biết dư, thiệt oan nọ bất minh, thù kia chưa trả, mà cứu trùng không xét, lại phong cừu nhân đến bậc quốc công, nữ phụ tôi trung, đem lòng yêu đưa nịnh. Nay còn có một mình La Thông, tuổi thơ ngây, tài nghệ lại chẳng đặng bao nhiêu, việc chinh chiến cũng chưa từng trải, nếu tôi để nó ra lãnh binh cứu giá thì làm sao đương cự cho lại tướng Phiên. Rất đổi anh hùng hào kiệt còn bị vây thay, huống chi là nó. Nếu dương di làm lối, thì họ La e tuyệt giống nòi, không người nối dòng lo bề hương lửa, thêm thù nhà chưa trả đặng.

Đậu phu nhân nói đến đó, thì mũi lòng, nước mắt chảy như mưa.

Giảo Kim thấy vậy cũng khóc ngất một hồi, rồi nói:

- Thím nó phân vậy cũng phải, bây giờ biết tính làm sao?

Đậu phu nhân nói:

- Xin anh thương tình cha nó, mà tâu giúp như vậy: Vì cha nó lòng với triều đình, nên phải tử trận, duy sanh đặng một chút giống nòi là La Thông, tuổi còn thơ ngây, sức trời gà không chặt, đâu dám bì với tướng hổ, nên đi cứu giá chẳng đặng, mong nhờ ơn vua tha tội.

Trình Giảo Kim nói:

- Lời thím nó phân rất phải, thôi để tôi tâu như vậy, chắc thiên tử bỏ qua.

Giảo Kim lại hỏi Đâu phu nhân rằng:

- Còn cháu nó đi đâu vắng mà chẳng thấy vào đây ra mắt?

Đâu phu nhân nghe hỏi, than dài một tiếng nói rằng:

- Anh hỏi đến thằng khốn nạn ấy làm chi, kể từ ngày mấy vị vương huynh hộ giá tảo Bắc đi rồi, thì mấy nhà công tử kéo phe lập đảng với nhau xưng là Tô đảng, Tần đảng chi đó, ngày nào cũng tới diễn võ trường, dựng cờ vác giáo, múa đao hươi thương xách kích đánh đập rầm rầm với nhau như giặc, đánh vui đến chiều tối thì về ăn cơm, sáng ngày thì đi đánh nữa.

Trình Giảo Kim hỏi:

- Tô đảng là ai? Còn Tần đảng là ai?

Đâu phu nhân nói:

- Tô đảng là hai đứa con của Tô tặc, hai cú con của Đảng hiền sư và Thạch hiền sư; còn Tần đảng là con của Tần nguyên soái, con của anh, thằng chết bầm ở nhà này và hai anh em nhà họ Đoàn, hai phe đó cứ đánh với nhau hoài, chẳng có ngày nào mà ngớt.

Giảo Kim nghe rồi đắc chí cười nói:

- Để tôi làm cho Tần đảng mạnh như hùm, còn Tô đảng yếu như nai, tuy không trả đặng thù to, nhưng cũng trả được thù vặt.

Đâu phu nhân nghe Giảo Kim nói thì than rằng:

- Ở nhà tôi rầy nó không đặng, nếu nay anh nói như vậy, nó được lợi mà hung hăng hơn trước nữa, xin anh đừng cho nó hay mà sanh sự.

Trình Giảo Kim nói:

- Lời thím nó nói phải lắm, vậy tôi xin kiêu mới xong, kéo cháu nó về nó gặp mà khó lòng.

Đâu phu nhân nói:

- Xin anh khoan đi đã, cho tôi dặn lời này, làm thế nào anh cũng ráng rồi tẩu giùm, cho nó khỏi đi bảo giá, thiệt ơn ấy chẳng nhỏ.

Trình Giảo Kim nói:

- Tôi đã hiểu rồi! Thím nó hải dặn dò làm chi cho nhọc, tôi cũng hay lo mưu kiếm cớ, báo thù cho La hiền đệ thì mới đã nư giận, song kiếm chưa ra, thôi tôi xin kiêu.

Trình Giảo Kim nói dứt lời liền từ giã Đâu phu nhân quay gót trở ra,

khi đến nơi nhà khách kêu La An và mấy người trong phủ dặn rằng:

- Nếu công tử có về, chúng bây đừng nói có ta đến nghe chưa?

La An và chúng nhân thưa rằng:

- Chuyện ấy chúng tôi cũng rõ biết, xin thiên tuế chớ lo.

Rồi Trình Giảo Kim lên ngựa ra về, trời cũng gần tối, đi theo đường lộ cách La phủ xa xa, thấy một tốp quân gai vác cò hồng, trên đề “Tần đảng”. Theo sau là một vị anh hùng đầu đội mào bạc, mặt tợ trắng rằm, mình mang giáp trắng, cỡi ngựa bạch long mã, tay cầm trường thương. Giảo Kim ngó thấy chắc lưởi thềm rằng:

- Không xong rồi! Chắc La Thông về đó, vậy ta phải kiếm đường đi tẻ, kéo gập mặt nó khó lòng

Giảo Kim than dứt lời, bèn giục ngựa xuống đồng, đi dọc theo bờ con trở về phủ.

Đây nói qua quân lính bên dinh Lỗ quốc công, lúc hoàng hôn thấy Trình lão thiên tuế về tới cửa, lật đặt vào báo cho Bùi phu nhân hay, Bùi phu nhân nghe báo ra cửa nghênh tiếp và thưa rằng:

- Tướng quân đã ban sư hay có chuyện chi đó phải trở về?

Trình Giảo Kim nói:

- Nay ta vâng lệnh bệ hạ, về đây viện binh cứu giá.

Giảo Kim nói rồi đi thẳng vào dinh, Bùi phu nhân hỏi:

- Chẳng hay bệ hạ đi tảo Bắc thế nào, mà phải viện binh cứu giá vậy tướng công?

Trình Giảo Kim nói:

- Phu nhân khéo hỏi thì thôi, vì bệ hạ bị vây khốn tại Mộc Dương thành, nên mới sai ta về viện binh cứu giá.

Bùi phu nhân nghe rồi liền truyền bày tiệc giải lao. Hai vợ chồng ngồi lại ăn uống chén thù chén tạc, chuyện vãn cùng nhau. Giảo Kim hỏi Bùi phu nhân rằng:

- Thăng nhỏ đi đâu vắng mà chẳng thấy vào ra mắt lão phu vậy phu nhân?

Bùi phu nhân nói:

- Ông còn hỏi nó làm chi! Nó là đứa hung hoang đảng tử, ngày nào cũng như ngày nấy, ăn no rồi lo tỵ tam tỵ ngũ với nhau bày trò hành hung cùng bày ra Tần đảng, Tô đảng lẫn xằng, đánh lộn tới tời mò mới về phủ, ở nhà tôi rầy la nó có đặng đâu!

Trình Giảo Kim cười nói:

- Hể con nhà tướng thì phải vậy chớ sao? Chớ cứ lo ăn no ngủ kĩ thì có ra gì đâu!

Lúc hai vợ chồng chuyện vãn, xảy nghe quân lính bẩm rằng:

- Công tử đã về!!!

Quân lính vừa bấm dứt lời, Trình Thiết Ngưu đã về tới phủ, chẳng thèm hỏi Trình thiên tuế, bỏ đi ra nhà sau ăn cơm. Trình Giảo Kim thấy con không chào mắc cỡ mắng rằng:

- Bộ mày quáng mạnh hay sao? Ta ngồi đây mà mày không thấy?

Trình Thiết Ngưu day lại hỏi:

- Lão già chưa chết sao mà còn ngồi đó?

Trình Giảo Kim giận lắm nạt rằng:

- Đồ súc sanh! Thiệt to gan dám buông lời lỗ mắng? Vậy chớ ta dạy mày mấy đường búa, mày ở nhà có tập dợt gì không?

Trình Thiết Ngưu nói:

- Khi cha đi rồi, tôi ở nhà có ngày nào mà không tập võ, tôi múa búa thì thần kinh quỉ khiếp, chớ đâu phải tầm thường, nếu cha chẳng tin, ra thử sức với tôi thì biết.

Trình Giảo Kim nạt rằng:

- Đồ chết bầm! Ta đã răn dạy mày nhiều phen, bảo đừng giống tánh ta ngang tàng lỗ mắng, sao mày không chịu bỏ vậy? Mày nói mày tập búa thuần tục rồi, thì hãy múa thử ta coi?

Trình Thiết Ngưu nói:

- Phải lắm! Phải lắm!

Trình Thiết Ngưu nói vừa dứt lời, bèn xách búa ra hươi múa, chém tả chặt hữu, đỡ trước ngăn sau, múa riết một hồi chỉ thấy đường búa sáng ngời, chớ không thấy dạng người, dẫu mưa sa không thấu, tên qua không lọt, xem đường búa rất hay, như công bay phụng lộn.

Trình Giảo Kim lòng mừng phơi phới, khen rằng:

- Con đi đường búa ấy cha đẹp dạ hết sức!

Trình Thiết Ngưu nói:

- Tuy đường búa hay như vậy nhưng bữa nay rủi quá!

Trình Giảo Kim hỏi:

- Chuyện chi mà rủi?

Trình Thiết Ngưu nói:

- Bữa nay tôi bị thằng Tô Lân ra miếng “Sư Tử”, anh La Thông biểu tôi phá, tôi bèn dùng thế “Hạng Vương Cử Đỉnh” xóc tới đành đùa, nó xô tôi một cái té nhào, may không trặc cổ mà chết!

Trình Giảo Kim nói:

- Thứ đồ hư nà! Mày làm ta phải mất danh tiếng, miếng “Sư Tử” có gì khó mà không pháặng. Ai biểu mày dùng thế “Hạng Vương Cử Đỉnh” làm chi, thiệt nó xô mày té bể đầu cũng đáng, mày phải ra miếng “Hắc Hồ Du Linh” lủi vào đánh chỗ nhược nó, nó phải chết tức thì.

Trình Thiết Ngưu nói:

- Thây kệ nó, để ngày mai tôi giết phúc nó cho rồi!

Trình Giảo Kim nạt rằng:

- Đừng có nói xàm! Đêm nay phải tập dợt cho thiệt tinh thông, đợi sáng ngày đến diễn võ trường mà đoạt ấn nhị lộ nguyên hung, mà đi giải vây cứu chúa, giết giặc lập công.

Trình Thiết Ngưu nghe rồi mừng lắm nói rằng:

- Vậy ngày mai đến đó cha giao ấn soái cho tôi nha!

Trình Giảo Kim nói:

- Chuyện ấy ta không dám chắc, hễ ai giỏi hơn cứ theo lẽ công bằng mà chọn tài thứ nhất, thôi mày hãy đi ăn ăn cơm đi.

Trình Thiết Ngưu nghe cha nói bắt đầu nổi đóa, bỏ đi tuốt ra nhà sau.

Khi La Thông về đến phủ, xuống ngựa vào trong thưa với mẹ rằng:

- Lúc con ở diễn võ trường đấu võ thì có nghe tin Thiên tử bị vây khốn ngoài cõi Bắc, nơi thành Mộc Dương, nên sai Trình bá phụ về viện binh, mấy nhà công tử phải đi cứu giá hết thầy, nay con về thưa cho mẹ rõ, đến ngày mai này con phải ra tài để đoạt ấn soái.

Đậu phu nhân nạt rằng:

- Đừng có nói bậy mà chết đi giờ! Chuyện nào mà mẹ không hay biết trước, con lại biết hơn mẹ sao? Kể từ khi bệ hạ ngự giá phạt Bắc đến nay, thường có tin lành về phủ, trận nào cũng đắc thắng, đoạt thành phiên thế tợ chẻ tre, lấy năm ải không biết mệt, sao con dám nói bệ hạ bị vây ở Mộc Dương Thành?

La Thông thưa rằng:

- Chuyện này chắc lắm mà, chứ không phải tiếng đồn dối đầu, vì anh Tàn Hoài Ngọc nói lại rất rõ ràng, có Trình bá phụ đến dinh mình nữa, và qua ngày mai thì tuyển chọn nhị lộ nguyên hung, đăng đem binh cứu giá. Lời anh Tàn Hoài Ngọc nói con mới tin, chứ đâu phải tiếng người đồn huyễn.

Đậu phu nhân nói:

- Như vậy thì thiệt rồi, người ta tuổi lớn và có cha bị vây, nên phải ráng hết sức sức cho tròn ngay vẹn thảo. Còn phận con, tuổi còn thơ ngây, tài lực tầm thường, thêm cha không có, vả lại giặc Phiên mười phần hung dữ, bởi có ấy nên bệ hạ chê con còn nhỏ nên không đòi. nếu đòi sao Trình bá phụ không nói cho mẹ hay?

La Thông thưa rằng:

- Tuy con tuổi nhỏ mặc lòng, song cây thương con đều hơn hết thầy, có nhà công tử nào mà chẳng kiên tài con. Sự đi cứu giá thì có cha con anh Tàn Hoài Ngọc, còn việc đường xá thì có Trình bá phụ trông nom, không can chi mẹ sợ, để con ra đó lập công với người.

La Thông thưa rồi bèn lui vào hậu dinh. Đậu phu nhân rơi lụy dầm

dề, kêu a hoàn bảo đi đòi La An lập tức, a hoàn vâng lệnh đi liền. Khi Đâu phu nhân đang ngồi khóc một mình, xảy thấy La An vào thưa rằng:

- Chẳng hay bà đòi tôi có việc chi?

Đâu phu nhân nói:

- Này La An, người cũng rõ biết, Cha chồng và chồng ta vì nước mà bỏ mình, duy còn một chút giống nòi là La công tử đó! Chẳng dè hôm nay Thiên tử bị Bắc Phiên vây phủ tại Mộc Dương thành, nên sai Trình thiên tuế về đòi con chúng quan đặng đi cứu giá. Ta nghĩ con ta còn thơ dại, làm sao mà giải vây cho nổi, hồi nầy ta đã cậy Trình thiên tuế tâu giùm, thì việc ấy cũng xong rồi, ngặt bị Tần Hoài Ngọc thày lay, tổ hết lại cho La Thông hay. Nên nó vào nằng nặc quyết đòi đi cứu giá mà thôi, ta mới đòi người vào đặng lo mưu tính kế mà ngăn cản nó lại.

La An ngẫm nghĩ một hồi rồi thưa rằng:

- Dễ lắm! Dễ lắm! Tôi đã tính được một kế, và khuya nay thì chúng công tử đều đến diễn võ trường mà đoạt ấn soái nhị lộ nguyên nhung, thì bây giờ phải làm ám phòng kế, cầm công tử mới xong.

Đâu phu nhân hỏi:

- Kế ám phòng phải làm sao?

La An thưa rằng:

- Kế ấy phải làm như vậy... như vậy... thì có lo gì mà cầm công tử không đặng.

Đâu phu nhân nghe rồi mừng rỡ chẳng cùng, liền dạy sắp a hoàn làm y theo.

Khi La Thông ăn cơm tối rồi, đi kiếm La An mà dặn rằng:

- Khuya nay người phải thắng ngựa cho tử tế và bày thương giản cho sẵn sàng, chờ qua canh năm, đặng ta đến diễn võ trường tỉ võ nghe!

La An làm bộ dạ dạ xin vâng.

Nói qua mấy nhà công tử canh ba thức dậy, lo cơm nước xong xuôi, rồi canh năm đồng đến diễn võ trường chờ lệnh thi tài. Còn quan giám khảo là Thái tử Lý Trị, cũng dậy sớm trước canh năm, bên tả có thừa tướng Ngụy Trưng, bên phải có Lỗ quốc công Trình Giảo Kim, ngựa giá đến diễn võ trường. Giám khảo ngồi trên, hai bên ngồi hai quan. Ở giữa bàn án để một trương lụa điều, một cặp huỳnh huê và ấn nhị lộ nguyên nhung. Giây phút, chúng công tử đều đến ra mắt.

Giám khảo phán rằng:

Chư vị vương huynh ơi! Nay vua cha lâm nạn, bị khốn tại Mộc Dương thành, nên sai Lỗ quốc công về chọn một vị nhị lộ nguyên

nhưng đừng đem binh giải vây cứu giá, nếu có vị nào võ nghệ siêu quần hãy đến đây lãnh ấn.

Giám khảo vừa phán dứt lời, thời có một vị công tử, múa búa giục ngựa xông ra nói lớn rằng:

- Cái búa của tôi hơn hết thầy, xin ban ấn soái cho tôi.

Vị công tử ấy vừa nói dứt lời, xảy nghe một vị công tử khác, hét lớn lên rằng:

Trình huynh không đừng giành chức ấy đâu!

Trình Giáo Kim coi kĩ lại là Đằng Long, thì nói lớn rằng:

- Chúng bây chớ nên gây gỗ, hãy đấu thử với nhau cho biết tài.

Giáo Kim nói rồi lấy mắt nháy Trình Thiết Ngưu, Trình Thiết Ngưu hiểu ý, nói rằng:

- Đằng Long! Người không giỏi chi, khá nhường ấn soái cho ta.

Đằng Long nói:

- Huynh có môn nói phách hoài, hãy giục ngựa đến đây đánh thử cho rõ tài cao thấp.

Trình Thiết Ngưu nói:

- Nay vâng lệnh bề hạ tử võ, nếu ai dở thì chết, chớ không thương mạng đa!

Đằng Long nói:

- Phải!

Nói rồi xách cặp roi nhấm đầu Trình Thiết Ngưu thả xuống, Trình Thiết Ngưu hơi búa đỡ vệt cặp roi ra, thuận tay chém lại một búa.

Hai người đánh hơn sáu hiệp, Đằng Long mệt tháo mồ hôi, cứ lo ngăn đỡ mà thôi, mặt mày tái mét! Trình Giáo Kim mừng lắm nói với Ngụy Trưng rằng:

- Mấy đường búa của tôi dạy nó đó anh.

Ngụy Trưng nói:

- Thiết nghệ búa cao cường, trên đời một dưới thế không hai.

Lúc ấy Đằng Long lính quính hoảng kinh la lớn:

- Tôi xin chịu thua, không dám giành ấn soái nữa.

Trình Thiết Ngưu quày ngựa trở lại thưa rằng:

- Xin ban ấn soái cho tôi.

Tô Phụng xem thấy liền kêu lớn rằng:

- Trình Thiết Ngưu đừng khoe tài, có ta đến đoạt ấn soái đây!

Trình Giáo Kim biết Tô Phụng là con trai út của Tô Định Phương thì ghét lắm, bảo Thiết Ngưu ráng giết phức cho rồi. Trình Thiết Ngưu gật đầu giục ngựa lướt tới nạt rằng:

Tô Phụng, võ nghệ mi còn dở lắm, để ta làm nguyên soái rồi theo ta vác cờ cho xong.

Tô Phụng nói:

- Chẳng cần nói chi nhiều lời, hãy thử tài mới biết.

Tô Phụng nói dứt lời liền hươi giáo đâm đũa, Trình Thiết Ngưu đưa búa đỡ ngăn. Hai người đánh đặng tám hiệp, Tô Phụng trở tài đâm lia lịa, Trình Thiết Ngưu đỡ đũa không kịp, có hờ tay đũa mà chém lại. Trình Giảo Kim thấy con muốn chạy, liền nói cho đỡ xấu rằng:

- Coi cái thằng, nó cầm cây búa gì lạ quá!

Ngụy Trưng nói:

- Thiên tuế dạy làm sao thì nó đánh như vậy, thì trách con trẻ cái nỗi gì.

Trình Giảo Kim mắc cỡ ngồi làm thinh. Khi ấy Trình Thiết Ngưu sợ chết bèn thối lui nói:

- Ta không tranh ăn soái với mi nữa, để cho mi làm nguyên soái đó.

Tô Phụng bước tới thưa rằng:

- Xin bá phụ ban ăn soái cho tôi.

Trình Giảo Kim còn do dự chưa đưa, xảy nghe tiếng người hét lớn rằng:

- Tô Phụng! Tài lực mi bao nhiêu mà đặng làm nguyên soái? Phải nhường chức ấy cho ta!

Tô Phụng day lại, thấy Đoàn Lâm là con trai Đoàn Chí Viễn thì nói rằng:

- Tuổi người chưa đặng bao nhiêu, mà cây giáo cũng không hay, vậy muốn tranh ăn soái cái nỗi gì?

Đoàn Lâm nói:

- Chẳng cần cãi lầy làm chi vô ích, hãy ném mũi giáo của ta cho biết mùi.

Đoàn Lâm dứt lời thì thúc ngựa vượt lên hươi giáo đâm nhào, Tô Phụng đưa giáo ra đỡ, đánh chừng năm hiệp thì sức Tô Phụng đã giảm rất nhiều, còn Đoàn Lâm quyết đoạt ăn soái nên ráng sức bình sinh đánh vùi một hồi, làm cho Tô Phụng gần nhào xuống ngựa.

Trình Giảo Kim vỗ tay khen rằng:

Người mạnh còn người mạnh hơn nữa, khi nãy ỷ tài giỏi ăn hiếp gió con ta, bây giờ bị Đoàn Lâm ăn hiếp lại đáng đời. Vì ta biết Đoàn Lâm là viên tướng dữ, sức mạnh vác nổi hòn đá ngàn cân.

Tô Phụng nhắm thế đánh không lại Đoàn Lâm, sợ để sa cơ uổng mạng, nên la lớn rằng:

- Ta xin nhượng ăn soái lại cho người đó.

Tô Phụng nói rồi, chạy qua đứng nép một bên.

La Thông Tảo Bắc

Hồi thứ tám

Phu nhân tỏ nỗi oan tình.

La Thông đoạt quyền nguyên soái.

Nói về Tô Lân thấy Tô Phụng chịu thua thì nổi giận múa đao giục ngựa lướt tới nạt rằng:

- Đoàn Lâm! tuổi người còn nhỏ lắm, phải nhượng ấn soái lại cho anh!

Đoàn Lâm nói:

- Cũng nhiều tay anh hùng tuổi nhỏ, sao người dám khi dễ ta?

Đoàn Lâm nói dứt lời thì hươu giáo đâm tới, Tô Lân đưa đao ra đỡ, hai người đánh chừng mười hiệp, Đoàn Lâm bị Tô Lân chém một đao, trúng chân mảy lả thịt, Đoàn Lâm la lớn rằng:

- Tiểu cầu đầu cắn đau quá.

Tô Lân nói:

- Vả việc chiến trường biết đâu mà tránh, tôi xin chịu lỗi, phiền người đứng lại một bên.

Đoàn Lâm lật đặt bước xuống ngựa, đứng theo mấy người mới vừa bại trận. Tô Lân bước tới thưa rằng:

- Xin bá phụ giao ấn soái cho tôi.

Tô Lân mới vừa nói dứt lời, xảy nghe một người la lớn rằng:

- Tô Lân chớ nên vô lễ, cái ấn ấy là của anh đấy!

Tô Lân day lại thấy Tàn Hoài Ngọc thì cười ha hả bảo rằng:

- Cây giáo của nhà người tầm thường, mà muốn làm nguyên soái sao được?

Tàn Hoài Ngọc nói:

- Chớ khá nhiều lời, hãy thử tài mới biết ai cao thấp.

Hoài Ngọc nói rồi hươu giáo đâm liền, Tô Lân đưa đao đỡ khỏi, rồi chém lại một cái, thiệt là: Cờ gặp xứng tay mới biết ai tài giỏi. Hai người đánh đùa đến chín hiệp chưa phân định hơn thua.

Đây nhắc qua La Thông ngủ đến nửa đêm tình giấc thức dậy, thấy trời còn khuya nên nằm ngủ ráng, tới sáng thức dậy một lần nữa, cũng thấy trời tối như khi nãy, thì tưởng trời chưa sáng nên nằm ngủ nữa. Rồi một lát thức một lát ngủ, làm tới năm ba bận, mà coi trời vẫn còn tối hoài, lúc ấy La Thông lấy làm lạ than rằng:

- Đêm nay sao dài dữ vậy ta! Lại ngoài dinh cũng chưa nghe ai thức dậy, có khi trời còn khuya lắm chứ gì?

La Thông nghĩ rồi nằm xuống ngủ nữa, xảy nghe thấy tiếng trống vắng vắng bên tai, lại nghe người đi ngoài đường nói với nhau rằng:

- Hãy đi chậm chậm! Đợi tôi theo coi tỉ võ với!

La Thông nghe rõ ràng, lật đặt trối dậy thì nghe tiếng trống dữ dội hơn nữa, quả thiệt lúc đang thí võ, trong lòng hoảng kinh, nói thẳm rằng:

- Chuyện gì mà tỉ thí lúc nửa đêm như thế kia? Nếu mình chậm chân thì chúng nó cướp nguyên nguyên soái

La Thông nghĩ rồi liền bước xuống sửa soạn y giáp, rửa rửa mặt. Chẳng ngờ cửa ấy đã bị La An khóa lại chặt cứng, La Thông tức mình lăm xỏ tróc cửa chạy ra xem thấy mặt trời gần đứng bóng, thì nổi nóng nói rằng:

- Để khi ta về thì sẽ hay tội chết của bây.

La Thông nói dứt lời thì xách thương lên ngựa, để đầu trần nhắm diễn võ trường thúc ngựa rũi đông. La An trông thấy lật đặt vào bầm cho Đậu phu nhân hay, Đậu phu nhân nghe nói than rằng:

Bởi họ La chẳng may nên sanh con khó dạy, bộ nó muốn giặc Phiên giết chết sao mà. Thôi ta cũng đánh liều tới đâu hay đó!

Khi La Thông đến giáo trường thì thấy Tần Hoài Ngọc đánh Tô Lân chạy tuốt, vừa bước tới đặt lĩnh ấn nguyên soái, bèn cất tiếng kêu lớn rằng:

- Tần huynh hãy ngừng chức ấy lại cho tôi đa.

Trình Giáo Kim thấy La Thông thì nói thẳm rằng:

- Không xong! Thăng cầu đầu nó đã hay rồi.

Còn Tần Hoài Ngọc nghe La Thông kêu thì day lại cười rằng:

- Anh lớn làm nguyên soái mới phải, chớ em nhỏ làm gì cho xong?

La Thông nói:

- Tôi tuy nhỏ mà tài hơn anh, anh phải nhường cho tôi mới được.

Tần Hoài Ngọc nói:

- Đừng có khoe tài, hãy thử sức với nhau đã, nếu người thắng cây giáo của ta thì ta nhường ấn soái.

La Thông nói:

- Lời anh phân hữu lý.

Nói rồi cầm thương đâm liền, Tần Hoài Ngọc đỡ hất mũi thương ra, rồi thích lại một giáo. Hai người đánh vùi đến bốn năm hiệp, Tần Hoài Ngọc biết sức mình yếu hơn nên la lớn rằng:

- Ta xin nhường cho người đó!

La Thông hỏi:

- Nếu trong huynh đệ còn người nào chẳng phục, hãy ra đây thử tài. Bằng không thì tôi lĩnh ấn soái.

La Thông hỏi đến ba bốn lần, nhưng chẳng thấy ai ra, liền bước tới bàn ấn thừa rằng:

- Xin bá phụ ban ấn cho tôi.

Giảo Kim nói:

- Mi không sửa snag áo mảo, để đầu cổ chôm bôm, mà lãnh ấn nổi gì? Phải ăn mặc nghiêm trang, thì đeo ấn vào coi mớ được chứ!

Trình Giảo Kim nói dứt lời liền sai gia tướng về lấy áo mảo đem đến. La Thông thay đổi xong rồi, lấy lụa điều nai nịt, còn cặp lông vàng thì giắt trên mảo. Kế đến Trình Giảo Kim trao ấn. Điện hạ Lý Trị sai dâng ba chung ngự tửu phán rằng:

- Nay ngự đệ lãnh binh cứu giá, chừnng ban sự sẽ thăng thưởng công lao.

La Thông tiếp uống rồi lạy tạ ơn. Trình Giảo Kim nói:

- Vả việc cứu binh như cứu hỏa, xin Điện hạ mau truyền chỉ, qua ngày mai chúng công tử phải tề tựu nơi giáo trường đủ mặt, đừng kéo binh ra đó giải vây.

Lý Điện hạ khen phải, liền ban chỉ tức thì. Việc xong rồi, Lý Trị trở về cung, các quan chức lui ai lui về dinh nấy.

La Thông dâng ban ấn soái thì lòng mừng phơi phới, giục ngựa chạy riết về dinh, vào thưa với mẹ rằng:

- Con đã lãnh chức nhị lộ nguyên soái rồi, ngày mai này dẫn binh cứu giá.

Đậu phu nhân giận lắm mắng rằng:

- Mày là đồ súc sanh bất hiếu, hôm qua ta đã dạy mày hết lời, vậy mà mày chẳng chịu nghe theo, lại khoe sức anh hùng cướp ấn soái làm chi? Vả tướng Bắc Phiên mười phần dữ tợn, chớ không phải như mấy công tử ở đây, mà mày chắc hơn nó đặng! Vậy chớ ông cha mày hồi trước, chết về nghiệp gì mày có biết không?

La Thông thưa rằng:

- Thiệt con chưa rõ, xin mẹ thuật lại cho con nghe!

Đậu phu nhân nói:

- Ông cha mày hồi trước cũng là hào kiệt anh hùng, nhưng vì quốc vận triều đình mà thầy sa trường bỏ mạng.

La Thông nghe qua khóc hỏi rằng:

- Thưa mẹ! Chẳng hay ai giết ông cha tôi?

Đậu phu nhân nói:

- Phải chi con không cứu giá thì mẹ cũng nói rõ cho con nghe, ngặt vì nay con đương kiêm tước soái trong mình, e nóng lòng họa hổ bất thành mà vong mạng.

La Thông nói:

- Oán cả chân không đạp đất, thù riêng không đội trời chung, xin mẹ tự thuật cho con nghe, đặng mà lo đền bồi cho tròn bổn phận.

Đậu phu nhân nói:

- Nếu con có lòng muốn báo cừu cho tổ phụ, thì không cần hỏi mẹ làm chi.

La Thông vội vã hỏi:

- Vậy chớ mẹ bảo con hỏi ai bây giờ?

Đậu phu nhân nói:

- Ngày mai con hưng binh tảo Bắc, hãy hỏi Lỗ quốc công thì tường chân tóc kẻ rằng.

La Thông mừng nói:

- Vậy ngày mai con hỏi Trình bá phụ, nếu không lấy được thủ cấp cừu nhân, thì nguyện chẳng đứng trong trời đất.

Đậu phu nhân nói:

- Lòng con hiếu thảo như vậy thì mẹ rất khá khen, nhưng khi thi thố điều chi, hãy khá tiểu tâm cẩn thận.

La Thông cuối đầu vâng lệnh, lui trở về phòng.

Đêm đó La Thông nằm thao thức mãi, lặn qua trở lại, bức rức không an. Trời vừa rạng đông, La Thông liền thẳng đến giáo trường, các công tử tựu hầu đủ mặt. La Thông đầu đội ngân khôi, mình mang bạch giáp, lên ngồi trên trướng khiển tướng điều binh. Phong Trình Thiết Ngưu lãnh ba ngàn nhân mã là tiên bộ tiên phuông, anh em Tô Lân, Tô Phụng lo phần vận lương, còn mình thống quản đại binh đông ba mươi muôn. Khi tế cờ xong rồi, các vị công tử bảo hộ nguyên soái vào Lỗ quốc công nổ súng phát cờ, độ binh ra khỏi Trường An, nhắm Bắc Phiên Bạch Lang quan trực chỉ.

Khi đạo binh kéo ra Hà Bắc gần đến U Châu, thì trời đã hoàng hôn, nguyên soái bèn hạ lệnh dừng binh an dinh hạ trại. Giây lát quân sĩ dọn cơm lên, La Thông ngồi ăn uống với Giảo Kim, bỗng sực nhớ tới việc cừu thù, bèn hỏi Giảo Kim rằng:

- Thưa bá phụ! Cháu là hậu sanh, nên không rõ ông cha cháu trước thác vì sự gì? Mà lúc cháu lãnh ấn nhậm nguyên nhung, thì mẹ cháu khóc nói với cháu rằng: Ông cha cháu đều vì triều đình mà tử trận. Khi ấy cháu theo hỏi đặt lo việc báo cừu, mẹ cháu không chịu tỏ ra, dặn biểu ngày sau hỏi bác. Hôm nay nhân canh khuya vắng vẻ, xin bác phân rõ cho cháu tường, hầu oán trả ơn đền cho tròn chữ hiếu.

Trình Giảo Kim nghe hỏi rơi lệ đáp rằng:

- Cháu thiệt có hiếu lắm! Nên mới lo việc báo oán trả thù. Xưa ông cha cháu, mà nhất là cha cháu chết một cách rất thảm sầu, nói ra càng đau lòng chi xiết!

La Thông nghe qua mười phần nóng nảy, hỏi:

- Chẳng hay ai giết cha tôi đó, xin bác nói cho tôi biết mau.

Trình Giảo Kim nghe La Thông hỏi phăng, nghĩ lại chuyện xưa động lòng khóc lớn, hồi lâu mới ráng yếm lụy mà rằng:

- Xin cháu đừng phiền não làm chi. Vả đêm nay chưa tiện nói ra, để khi cứu giá xong rồi, bác sẽ thuật lại tường tận cho cháu biết!

La Thông hỏi:

- Vì cớ nào bây giờ chưa tiện nói ra?

Trình Giảo Kim nói:

- Cháu mới ra làm soái, cần phải để tâm trí cho thành thoi, nếu va đến sự buồn rầu, thì e hành binh bất lợi.

La Thông nói:

- Nếu vậy cháu xin nghe theo lời bác, nhưng khi cứu giá xong rồi, xin bác hãy thuật lại rõ cháu nghe.

La Thông nói dứt lời, từ giã về trướng soái. Ngày thứ truyền binh nhỏ trại tiền quân, hồi lâu ả Nhận Môn mới tới.

Đây nói qua La phủ, có một vị nhị công tử tên La Nhơn tuổi vừa lên chín, môi son ám phấn, mắt phụng mày tằm, thường dùng cặp song chùy đánh muôn người sức mạnh. Nguyên La Nhơn này vốn là con của người bộ hạ La Thành là La An, Đâu phu nhân thấy dễ thương, nên nhận làm con nuôi, cưng yêu như con ruột. La Nhơn bình sanh dễ ăn dễ dạy, nhưng ngặt một điều không nét không na, phần võ nghệ cao cường nên các công tử chẳng ai đánh lại, thường ra đường chọc chửi la trời, dân sự đều chạy mặt đến kêu oan, mắng vốn Đâu phu nhân dài dài, Đâu phu nhân giận lắm bắt xiềng tại thư phòng, chẳng cho ra ngoài e sợ sanh sự. Vả La Nhơn mạnh lắm, những thứ xiềng xích như vậy muốn chừng nào ra lại chẳng xong, nhưng chàng là người chí hiếu, rất sợ oai lệnh của Đâu phu nhân, nên túng thế như vậy mà chịu hơn trót thảng.

La Thông Tảo Bắc

Hồi thứ chín

Ra Trường An, La Nhơn tìm anh.

Núi Ma Bàn, Thiết Ngưu bại trận.

Ngày kia a hoàn bưng cơm vào cho La Nhơn ăn, La Nhơn cười hỏi:

- Chẳng biết vì sao mà mấy rày anh ta không vào đây thăm viếng?

A hoàn thưa:

- Thế nhị công tử chẳng hay chuyện chi sao?

La Nhơn hỏi:

- Chuyện chi đó?

A hoàn nói:

- Bệ hạ đi bình Phiên bị vây tại Mộc Dương Thành, sai Trình thiên tuế về viện binh, chọn nguyên soái qua giải vây cứu giá, các công tử tựu ngay diễn võ trường tử võ. Đại công tử đã đoạt được ấn soái, để đem binh đi rồi, làm sao mà vào đây viếng thăm cho được!

La Nhơn vội vã hỏi:

- Anh ta đi được mấy hôm rồi?

A hoàn nói:

- Mới hôm nay nữa là được ba ngày rồi.

La Nhơn nói:

- Việc như vậy mà chúng bây không cho ta hay trước, đừng ta theo đánh Phiên kiếm ít cái thủ cấp về lập công chơi.

La Nhơn nói dứt lời, liền bẻ xiềng tháo khóa, chụp cặp song chùy cong lưng nhảy khỏi phòng chạy tuốt.

A hoàn thất kinh kêu lớn lên rằng:

- Nhị công tử! Nhị công tử! Phải trở lại cho mau, không thôi bà đánh chết bây giờ!

La Nhơn không thềm nói lại, cứ việc co giò chạy hoài. A hoàn hoảng hồn, lật đật chạy vào báo cho Đậu phu nhân hay. Đậu phu nhân nghe qua máng rằng:

- Ai biểu bây nói cho nó hay, bây giờ đây biết làm sao mà tính?

Phu nhân dứt lời, liền kêu ba người tớ tâm phúc là La Xuân, La Đức, La Phi sai đi theo tìm lại.

Còn La Nhơn khi ra khỏi phòng, chạy riết một hồi cách Trường An thật xa, đến cai ngã ba, không biết La Thông đi ngã nào mà theo, đứng ngó nhìn ngơ ngác. Lúc ấy bọn bộ hành biết mặt, mới xúm lại hỏi rằng:

- Nhị công tử đi đâu vậy?

La Nhơn nói:

- Ta đi đánh Bắc Phiên, chúng bây có phải là Bắc Phiên không?

Đặng ta cho ít chùy lấy thủ cấp.

Bọn bộ hành hoảng kinh la:

- Đừng đánh! Đừng đánh! Chúng tôi là người một nước chớ không phải Bắc Phiên đâu!

La Nhơn hỏi:

- Vậy Bắc Phiên ở chốn nào, hãy chỉ cho ta đi bắt nó.

Bộ hành nói:

- Bắc Phiên xa lắm, cậu còn nhỏ tuổi đi sao thấu đến nơi?

Lúc La Nhơn đang nói chuyện với đám bộ hành, thì ba người gia

tướng theo kịp, kêu lớn mà rằng:

- Cậu bẻ xiềng đi đâu? Bà nhà la quở vang đầy! Hãy trở lại cho mau, kéo bà đánh chết!

La Nhơn hỏi:

- Còn chúng bây? Bây giờ muốn sống hay muốn sống hay muốn chết?

Ba người gia tướng nói:

- Bộ thế cậu muốn làm dữ sao? Ba biểu đi kêu cậu về, có gì lại hỏi kì như vậy?

La Nhơn nói:

- Nếu chúng người muốn chết thì ta trở lại liền, còn bằng muốn toàn thân, thì phải dẫn ta theo anh ta cứu giá!

Ba người nghe nói mới nghĩ thầm rằng:

- Cậu nhỏ này hung lắm, nếu cãi lời e đánh bắt tử thiết thân, chi bằng kiếm điều nói gạt thì hay hơn.

Nghĩ rồi bèn dỗ ngọt rằng:

- Nếu cậu muốn theo anh cứu giá thì phải vào thưa cho bà hay, hầu xin chút ít bạc tiền, làm lộ phí mà đi mới đáng chứ.

La Nhơn nói:

- Vậy thời ta ở đây mà đợi, các người về thưa thế cho ta, rồi ra hiệp nhau đi luôn thể.

Ba người gia tướng hỏi:

- Tại sao công tử không về?

La Nhơn nói:

- Nếu ta về ắt mẹ ta chẳng cho đi

Té ra ba người lớn tính kiếm điều gạt La Nhơn, nào ngờ gạt chẳng xong, lại bị La Nhơn làm bí lối. Túng thế phải trở về thưa lại.

Đậu phu nhân nghe qua giận lắm, nói:

- Thằng súc sinh nó thật ngang ngược! Thôi, trói thân nó! La An đem tiền bạc, ra dắt nó đi tầm bậy ít ngày, rồi nói kiếm chẳng được La Thông dẫn nó quay trở lại.

La An vâng lệnh lãnh bạc đi liền.

- Còn La Nhơn, khi ba người gia tướng đi rồi, thì ngồi day mặt về Trường An ngó chừng trông đợi. Lúc bốn người đi đến, La Nhơn mừng rỡ hỏi rằng:

- Các người về thưa với mẹ ta đáng chẳng?

La An nói:

- Ba người ấy về thưa mà không đáng, nhờ có tôi năn nỉ bà mới cấp cho tiền bạc đi đường đây.

La Nhơn khoái chi nói:

- Vậy thì phải mau mau đi tìm anh ta, chớ nên trễ nãi.

Bốn người gia tướng nói:

- Nếu tìm không được thì phải trở về nghe!

La Nhơn nói:

- Nay mẹ ta đã cho phép rồi, thì phải cố công đi tìm cho được. Nếu trong sáu ngày mà các người dốt ta kiếm không được, thì ta đập chết hết cho mà coi.

Mấy người nghe nói thất kinh, túng thế phải dẫn thiết tình nhắm Bắc Phiên chỉ dậm.

Nói về tiên phuông Trình Thiết Ngưu lãnh ba ngàn nhân mã đi hồi lâu khỏi ải Nhạn Môn, ngang qua núi Ma Bàn, xảy nghe tiếng mã la inh ỏi. Trình Thiết Ngưu kêu quân dận rằng:

- Có tiếng mã la chắc có bọn thảo khấu, vậy chúng bây hãy giữ gìn cho lắm, kẻo nó làm hỗn mà trở tay không kịp đã!

Trình Thiết Ngưu vừa nói dứt lời, bỗng thấy vài ngàn lâu la trên núi kéo xuống, đi đầu là một tên chánh đảng, tuổi nhỏ mà bộ tướng dữ dằn, đầu đội mũ sắt, mình mặc áo đỏ, cỡi ngựa ô truy, tay xách cặp búa đồng xóc tới nói lớn rằng:

- Thằng nào đó! Thằng nào đó!

Muốn qua khỏi núi

Trước phải nạp tiền

Kháng cự đánh liền

Vua quan chẳng sợ

Trình Thiết Ngưu nghe nói cười ha hả nói rằng:

- Đồ ăn cướp quá ngang, dám đón binh vua mà đòi tiền mãi lộ.

Thiết Ngưu nói rồi liền giục ngựa lướt tới, hươi búa hô lớn rằng:

- Bọn bây là loài cẩu đầu, mà muốn ăn tim sư tử gan hùm sao? Nay binh trời đi ngang qua đây, lại dám đón đường thâu thuế?

Tên chánh đảng nói:

- Ta chẳng biết binh trời tướng đất nào hết, nếu muốn qua khỏi đây thì phải nạp tiền mãi lộ, bằng không dâng thủ cấp rồi ta sẽ cho qua.

Trình Thiết Ngưu nổi giận nạt rằng:

- Cẩu đầu chớ vô lễ, hãy đầu hàng cho mau, đi theo ông mà tảo Bắc, bằng nói nửa tiếng không, ông cho một búa bể đầu.

Tên chánh đảng nghe rồi nổi giận hươi búa xóc tới chém đùa, Trình Thiết Ngưu đỡ khỏi rồi chém trả lại, hai người đánh vùi vớ nhau dưới chân núi Ma Bàn, sức lực cầm đồng, bất phân thắng bại. (Nguyên tên chánh đảng ấy họ Du tên Dĩ Đức, có tài bắn ná dưới chân tài lắm, hễ gặp tướng nào mạnh bạo thời dùng chân kéo ná bắn lên). Lúc ấy Du Dĩ Đức đánh cùng Trình Thiết Ngưu đặng hai chục

hiệp, Trình Thiết Ngưu không dè có máy dưới chân, nên bị Du Dũ Đức bắn xẹt vào mặt một mũi tên, trúng vào má thủng tới lỗ tai, máu tuôn lai láng. Trình Thiết Ngưu la lên một tiếng rồi giục ngựa chạy dài. Du Dũ Đức cười lớn rằng:

Thường một mũi tên chưa đủ trừ tiền mãị lộ, ta quyết ở đây trâu đặng tiền mầy.

Du Dũ Đức nói dứt lời liền giục ngựa đến bóng cây mà đứng đợi. Còn Trình Thiết Ngưu bị tên đau quá, bỏ hết binh gia chạy nhào, chạy hơn năm mươi dặm mới gặp đội binh sau. La Thông thấy Trình Thiết Ngưu trở về thì làm lạ, vừa muốn hỏi Trình Giảo Kim, kẻo thấy Trình Thiết Ngưu chạy vào bầm rằng:

Khi tôi đi ngang qua núi Ma Bàn, thì có ăn cướp chặn đường đòi tiền mãị lộ, tôi nổi giận đánh với nó, bị nó bắn một mũi tên, thiếu chút nữa phải bỏ mạng, may chạy khỏi về đây, xin nguyên soái tha tội!

Trình Giảo Kim mắng rằng:

- Đồ hư nà! Thứ ăn cướp như vậy mà thua, còn tính đi đánh giặc Phiên nổi gì?

La Thông nói:

- Bởi chánh đẳng tài cao nên mới dám đón binh trời mà đòi tiền mãị lộ, nay gặp tướng tài nếu bỏ qua uổng lắm, để tôi đến bắt nó làm kẻ tùy tùng.

Trình Thiết Ngưu nói:

- Thằng đó có tài kẹp ná dưới chân bắn hay lắm, nếu nguyên soái ra trận thì phải đề phòng.

La Thông gật đầu. Kẻo Trình Giảo Kim nói:

- Cháu hãy để cho bác đánh cho, vì chúng nó hể thấy mặt bác thì phải đầu hàng.

La Thông thưa:

- Cháu ở không làm chi, mà để cho bác phải nhọc lòng nhọc sức.

Trình Giảo Kim nói:

- Nếu bác ra đó thì chắc có lợi mười phần! Bởi cháu chưa rõ, vì bác lúc nhỏ nghèo chuyên làm nghề ấy, thiệt tổ ăn cướp đây, hể chúng nó thấy mặt thì xuống ngựa phục liền.

La Thông tức cười rồi truyền lệnh phân binh kéo tới.

Lúc ấy Du Dũ Đức trông thấy, bèn dẫn ba trăm lâu la áp tới nạt rằng:

- Phải nạp tiền mãị lộ thì ta mới cho qua, nếu không tiền thì hãy mau dâng đầu nguyên soái.

La Thông nghe qua cả giận, thúc ngựa tới nạt rằng:

- Cường khấu! Bộ mi muốn chết hay sao? Mà dám cả gan đón đường binh bốn soái.

Du Dũ Đức nói:

- Ta không phải quyết đón đầu binh mà đập làm chi, chỉ vì trên núi thiếu ăn, nên xuống xin một ngàn muôn học lương để trừ tiền mãi lộ.

La Thông nói:

- Nếu mày chết đói thì theo bốn soái ăn cơm, bằng nghịch mạng cứng đầu, ta cho lãnh một thương đồ ruột.

Du Dũ Đức nổi giận nói:

- Mày là thằng con nít, sao dám phách lối với ta, hãy ráng giữ mình mà lãnh thử chơi một bữa.

Du Dũ Đức hươi búa đánh liền, La thông cử thương đỡ ra, làm con ngựa của Dũ Đức thối lui mười mấy bước. Du Dũ Đức hoảng kinh la lớn rằng:

- Khoan đã! Khoan đã!

La Thông dừng tay cầm thương bên trái phòng sẵn vì biết Dũ Đức tính bần mình. Kế nghe Dũ Đức la lớn một tiếng rằng:

- Coi mũi tên ta đó!

La Thông biết trước nên chẳng giạt mình, hơ tay mặt lên chờ tên tới bắt liền, còn tay trái thì hươi thương đâm mắt ngựa. Con ngựa Dũ Đức bị đâm đau quy xuống, ném Du Dũ Đức té nhào, binh Đường áp tới nắm đầu trói quách lại. Lâu la thấy Dũ Đức bị bắt vùng la lên rằng:

- Nhị đại vương bị bắt rồi, hãy mau về báo cho Thái đại vương biết.

Nói rồi kéo nhau chạy tuốt về núi Ma Bàn.

La Thông nghe lâu la nói vậy bèn đứng đó chờ, giây phút thấy trên núi bay ngựa xuống một người. Đầu đội bao da, mặt xanh mày đỏ, mắt tròn răng hô, tay múa sóc vo vo, nhắm ngay chỗ La Thông chạy lại. La Thông lấy roi chỉ, hỏi lớn rằng:

- Ta đem binh cứu giá, sao ngươi dám cản đường?

Người ấy nói:

- Ta sai tướng đi mượn lương, ngươi không cho thì thôi, sao lại dám cả gan bắt em ta hử! Mau mau mở dây thả trả lại không thôi ta đánh chết bây giờ!

La Thông cười nói:

- Mày là quân rừng rú không hiểu sự đời, há chẳng nghe danh môn giáo họ La phò Đường triều định quốc sao?

Người ấy nghe qua nghiêng rằng nói:

- Nói vậy mày là bộ hạ của Thế Dân, con của La Thành à?

La Thông cười nói:

- Phải! Ta là con của La Thành đây! Nhà ngươi đã biết soái gia, sao không cải tá quy chánh xuống ngựa đầu hàng?

Người ấy cười ha hả nói:

- Hảo tặc chường! Ta cùng người có thù chẳng đội trời chung, nếu chẳng giết người thì đừng làm người rất uổng.

La Thông ngạc nhiên nói:

- Ta là công gia tử đệ, thuở nay chưa hề xuất trận chiến chinh, nào có giết hại ai mà người gọi là thù?

Người ấy nói:

- Người chưa rõ sao? Ta là Đơn Thiên Thường, con của Đơn Hùng Tín. Nguyên ngày xưa cha ta cùng cha người kết nguyên đệ huynh thiết nghĩa, sau cha ta làm phò mã tại Lạc Dương, bảo tấu cho cha người làm chức Nhất Tự Tịnh Kiên vương và hết lòng hậu đãi. Mà cha người vong ân bội nghĩa bỏ qua đầu Đường, rồi dẫn dụ Đường Vương sang công phá Lạc Dương hại cha ta chết nên cái hờn ấy chẳng quên được. Nay ta gặp người đây, quyết bắt mổ lấy gan mà tể cha ta cho hả giận.

La Thông nghe qua cười rằng:

- Nói vậy Đơn ca ca đây mà em không biết, nhưng anh trách điều ấy sai rồi!

Đơn Thiên Thường cả giận nói:

- Phải lắm chứ! Nay cha ta chết rồi thì cha người vô tội chứ sao! Ta cũng từng biết thể thường trong việc chiến chinh, thì ai bênh chúa nấy. Còn nay ta cùng người là anh em mà gặp nhau đây, đáng lẽ phải muôn vàn hân hạnh, nhưng cha người lập ác tâm phản hại bạn, luận tội ấy rất nặng nề, thù mi không đứng chung trời, người phân thể nghe sao cho đặng?

Thiên Thường dứt lời, múa sóc đánh ngay đầu La Thông, La Thông cử giáo lên đỡ, rồi nói rằng:

Xin ca ca đừng nóng nảy, hãy xuống ngựa vào ra mắt Trình bá phụ, đặng đồng qua Bắc Phiên cứu giá là hơn.

Đơn Thiên Thường nói:

- Gặp thù chẳng trả, uổng đáng anh hùng! Người cứ nói nhiều lời vô ích!

Nói rồi lại múa sóc đánh tới nữa, La Thông né khỏi rồi đâm lại một thương, Đơn Thiên Thường đỡ chẳng nổi, trật yên té nhào xuống ngựa. La Thông truyền quân bắt dẫn tốt về dinh, hiểu dụ rằng:

- Bây giờ xin anh hãy quy hàng, kéo uổng oan tánh mạng.

Lúc ấy Đơn Thiên Thường nghĩ:

- Nay mình bị bắt, nếu không thuận ắt tánh mạng chẳng còn, chi bằng chịu đỡ rồi sau sẽ tính.

Chủ ý Thiên Thường đã định, giả ý nói rằng:

- Nguyên soái đã có lòng tưởng đến, tôi xin quy thuận đi dẹp Bắc lập

công.

La Thông nói:

- Tôi sợ nghe anh ngoài miệng nói như vậy, mà trong lòng chẳng thiệt chẳng?

Thiên Thường nói:

- Tôi là người hào kiệt, một lời nói ra bốn ngựa khó theo, nếu tôi ở một mặt hai lòng, thì đi đánh bắc Phiên đây, xin chết nơi tay kẻ giặc. La Thông thấy Thiên Thường thề độc cũng tin, mới cõ trở đứng dậy và vào ra mắt Giảo Kim.

Đến nơi Thiên Thường bước tới làm lễ. Trình Giảo Kim nói:

- Hiền đệ! Khi trước cha cháu cùng bác đây là anh em kết nghĩa, ngày nay bác thấy cháu không lớn lại võ nghệ cao cường, thiệt bác mừng hết sức.

Thiên Thường cúi đầu lạy tạ, rồi lui lại chào hỏi anh em. Kế có tiếng kêu hỏi rằng:

- Đơn đại ca, anh đã đầu nguyên soái rồi, sao chẳng cứu em với?

Thiên Thường ngó lại thấy đó là Du Dũ Đức, bèn bước tới nói với La Thông rằng:

- Người này là anh em bạn của tôi, xin nguyên soái rộng dung, thu cho làm bộ hạ.

La Thông y lời, truyền quân mở trói cho Du Dũ Đức, đoạn dạy quân thiết tiệc đãi đằng, cùng nhau ăn uống trò chuyện đến khuya rồi đi ngủ.

Rạng ngày, La Thông ngủ dậy nghĩ thầm rằng:

- Ta coi thế hai người này không phải thiệt đầu hàng, e có giờ phản phúc, nếu để ở gần ắt khó về sau, chi bằng kiếm kế đẩy ra xa cho yên mọi việc.

La Thông nghĩ rồi liền ban lệnh tiễn cho Đơn Thiên Thường làm tiên phuông, dạy đoái lãnh ba ngàn quân đi trước đến ải Bạch Lang chờ đó. Thiên Thường lãnh lệnh tiễn và binh mã xong, ra dắt Du Dũ Đức, dẫn quân rầm rộ tiến về Bạch Lang quan hạ trại.

La Thông Tảo Bắc

Hồi thứ mười

Bạch Lang quan Ngân Nha trở tài.

Thiết toán bài cả thắng Đường tướng.

Khi đóng trại xong rồi, Du Dũ Đức nói với Đơn Thiên Thường rằng:
- Bây giờ hãy còn sớm, vậy để tôi đi khiêu chiến thử coi.

Đơn Thiên Thường cản rằng:

- Tướng Bắc Phiên nhiều kẻ đại tài, ta chớ có nên háo thắng.

Du Dũ Đức nói:

- Tôi có nghề bắn ná dưới chân hay lắm, không hề gì đâu mà anh lo.

Du Dũ Đức dứt lời liền hươi búa lên ngựa, xông ra trước ải kêu lớn lên rằng:

- Bớ quân sĩ trên thành, hãy báo với chủ tướng người ra đây mà hội chiến với ta.

Quân Phiên nghe nói lật đật chạy vào phi báo tức thời.

Nguyên tướng giữ ải Bạch Lang này tên là Thiết Bối Ngân Nha, mình cao một trượng, lưng lớn mười vây, đầu lớn mắt to, khi ra trận thường dùng cây thiết toán bài, sức mạnh muôn người không địch. (Cây thiết toán bài này bề dài sáu thước, bề ngang ba thước, bề gác hai thước, nặng một ngàn năm trăm cân). Lúc ấy Thiết Bối Ngân Nha đang ngồi trong dinh bàn luận việc quân với chúng tướng, xảy thấy quân sĩ chạy vào báo rằng:

Đường binh đã kéo đến, có tướng khoe tài khiêu chiến trước ải quan.

Thiết Bối Ngân Nha nghe cười ha hả nói:

- Nó đã tới số nên mới đến đây.

Nói rồi truyền quân khiêng toán bài ra, xách thót lên ngựa phát pháo khai thành xuất trận.

Ngoài thành Du Dũ Đức đang đợi, bỗng nghe trong thành pháo nổ, kể xông ra một tướng dị kỳ, tay cầm khối sắt quá to, bèn nạt rằng:

- Thằng mọi Phiên! Hãy xưng tên mà chịu chết!

Thiết Bối Ngân Nha cười nói:

- Mi muốn biết tên ta sao? Ta là bộ hạ củ Tô Xa Luân nguyên soái, Bạch Lang quan tổng binh Thiết Bối Ngân Nha đây.

Du Dũ Đức nói:

- Ta không biết Tô Xa, Thiết Bối gì hết! Mau dâng thành thì toàn mạng, nếu nghịch mạng cặp búa này bửa óc.

Thiết Bối Ngân Nha dựng mày nạt rằng:

- Thằng chết bầm vô lễ! Hãy thông tên đi đặng ta cho lãnh một bài biết sức.

Du Dũ Đức nói:

- Đường trào La nguyên soái giá hạ, tiên phuông Du Dũ Đức đây.

Thiết Bối Ngân Nha cười nói:

- Tội nghiệp! Ai biểu đặt tên là Du Dũ Đức làm chi, hôm nay phải tuyệt mạng.

Dũ Đức nghe qua cả giận, liền múa cặp búa xông tới chém nhầu, Thiết Bối Ngân Nha đưa toán bài ra đỡ, nghe cái rảng cặp búa con vắng đầu mắt! Du Dũ Đức hoảng kinh toan quay đầu ngựa chạy, kẻo bị Ngân Nha tiếp cho một toán bài nữa nát đầu.

Đơn Thiên Thường ở sau trận thấy vậy khóc lớn lên rằng:

- Em ta chết rồi! Ta quyết trả thù choặng.

Nói rồi hơi sốc giục ngựa tới toan đánh, Thiết Bối Ngân Nha đưa bài lên nạt rằng:

- Mày muốn chết thì hãy xưng tên cái đã!

Đơn Thiên Thường nói:

- Ta là Đơn Thiên Thường, tướng tiên phuông của La nguyên soái đây.

Thiên Thường nói dứt lời liền cử sóc nhắm đầu Ngân Nha đâm tới, Ngân Nha cầm toán bài đánh lên, Thiên Thường vượt tay sóc bay đầu mắt, Ngân Nha cười ngất cho thêm một bài nữa, Thiên Thường nhào xuống ngựa dẹp thây. Binh Đường thấy hai tướng tiên phuông đã tử trận thì hoảng hồn, đua nhau kéo chạy thối về báo tin cho nguyên soái.

Lúc ấy La Thông đang kéo binh tới, xảy gặp bại binh lai báo rằng:

- Đơn tiên phuông và Du Dũ Đức ra trận, bị Phiên tướng đập chết hết rồi.

La Thông nghe nói giật mình la:

- Cha chả! Phiên tướng mạnh dữ đến thế sao? Tội nghiệp Đơn ca tuổi nhỏ mà thác oan, hại tông môn tuyệt diệt.

La Thông than dứt lời liền hối quân kéo rút đến gần ải nổi súng an dinh. Lúc ấy trời đã xế chiều, La Thông truyền quân canh nghiêm ngặt đặng nghỉ ngơi một đêm sau đó xuất trận.

Ngày thứ, trời vừa rạng sáng, La Thông thẳng trưởng, chư tướng hầu hạ hai bên, La Thông hỏi:

- Hôm nay có tướng nào dám đi khiêu chiến?

Trình Thiết Ngưu bước ra nói:

- Tôi xin lãnh mệnh cho.

La Thông nói:

- Trình huynh có đi phải cẩn thận đề phòng.

Trình Thiết Ngưu nói:

- Xin nguyên soái chớ lo!

Dứt lời hơi búa lên ngựa, dẫn binh xông tới bên thành khiêu chiến.

Tiểu Phiên ngó thấy lật đật vào phi báo tức thì. Thiết Bối Ngân Nha nghe báo mỉm cười, vội vã xách toán bài lên ngựa khai thành xuất trận. Trình Thiết Ngưu xem thấy Ngân Nha cầm toán bài mà nghĩ

thầm rằng:

Trong mười tám món binh khí, món nào mình cũng từng biết hết, mà thằng này nó cầm cái gì lạ như vậy kìa! Bộ thế bên này hay dùng những thứ như vậy chẳng?

Thiết Ngưu nghĩ rồi liền nạt rằng:

- Phiên tướng biết tài ngọn búa ta chẳng? Hãy mau dâng ải quy hàng, không thôi bỏ mạng.

Thiết Bối Ngân Nha cười nói:

- Chớ nói rộn nhiều lời, hãy xưng tên nghe thử.

Trình Thiết Ngưu nói:

- Mi muốn biết tên ta phải ngồi cho vững, kéo vừa nghe giạt mình té bể óc đi giờ. Ta là con của Lỗ quốc công Trình thiên tuế, tên là Trình Thiết Ngưu đây. Ta vâng lệnh La nguyên soái, ra thỉnh thủ cấp người về nạp.

Thiết Ngưu nói dứt lời liền hươi búa chém tới. Ngân Nha đỡ cho một bài, Thiết Ngưu gần nhào xuống ngựa, rồi tiếp thêm một bài, Trình Thiết Ngưu ráng đỡ xé tuốt hổ khẩu tay, thất kinh la hoảng rằng:

- Thằng cậu Phiên mạnh thiệt.

Vừa nói vừa giục ngựa chạy dài. Ngân Nha cười ngất chẳng thèm rượt theo, đứng đó lấy roi chỉ qua dinh Đường nói lớn rằng:

- Có ai thiệt tài sao không ra trận, lại sai tướng dở làm chi!

Còn Trình Thiết Ngưu chạy dài đến dinh, bẩm với nguyên soái rằng:

- Thằng tướng Phiên mạnh quá, tôi đánh không lại, xin nguyên soái rộng dung.

La Thông giận lắm quát rằng:

- Mới xuất trận đầu mà để cho đại bại, thật quá tệ muôn phần, hãy lui ra cho rảnh.

La Thông dứt lời bèn hỏi chúng tướng rằng:

- Còn ai dám ra trận nữa chẳng?

Tần Hoài Ngọc bước tới thưa:

- Xin nguyên soái cho tôi đi thử.

La Thông nói:

- Tần huynh đi thời chắc thắng, nhưng phải ráng giữ gìn.

Tần Hoài Ngọc đốc lệnh, đề thương lên ngựa xông ra.

Tần Hoài Ngọc đến nơi, Ngân Nha xem thấy nạt rằng:

- Đường tướng tên chi, hãy mau xưng ra, đừng có chạy nữa.

Tần Hoài Ngọc nói:

- Ta là Tần Hoài Ngọc, con của Hộ quốc công Tần Thúc Bảo.

Thiết Bối Ngân Nha cười rằng:

- Vậy mày là con Tần Thúc Bảo đây sao?

Tần Hoài Ngọc Nạt rằng:

- Người đã biết danh ta, sao chưa trối mình chịu chết!

Nói rồi đâm một giáo, Ngân Nha đưa toán bài ra đỡ, làm cho ngựa Hoài Ngọc lui trên mười bước, đánh đặng bảy tám hiệp, Hoài Ngọc liệu thế cự không lại bèn giục ngựa chạy tuốt về.

Trong trại, La Thông đang ngồi chờ tin, xảy thấy Hoài Ngọc một thờ hào hển về thưa rằng:

- Thiệt quả tướng Bắc Phiên này mạnh lắm, tôi đánh chẳng lại, xin nguyên soái rộng dung.

La Thông lắc đầu nói:

- Thắng bại là lẽ thường, anh hãy lui ra an nghỉ. Nhưng ai địa đầu mà phá không nổi thì làm sao đi thâu Mộc Dương thành. Thế này bốn soái phải xuất trận mới xong.

La Thông dứt lời liền nai nịt đề thương lên ngựa, dẫn chúng tướng kéo binh mã ra dinh. Thiết Bối Ngân Nha thấy bên Đường kéo ra một đạo binh rất đông, đi đầu là một viên tiểu tướng, bèn giục ngựa tới nạt rằng:

- Thằng nhỏ tên họ là chi? Mau thông cho ta biết!

La Thông nói:

- Bốn soái là La Thông, con của Việt quốc công La Thành đây.

Thiết Bối Ngân Nha nghe nói thất kinh nghĩ thầm:

- Thằng này con La Thành, chắc nó giống cha tài lắm chẳng chơi.

Nghĩ rồi liền nói:

- Họ La mi có giỏi thì giỏi bên Trung Nguyên, chứ qua đây ắt bị Thiết Bối nhai xương.

La Thông căm giận nạt rằng:

- Chớ có nhiều lời, hãy coi cây giáo bốn soái đây.

Nói xong đâm qua một giáo, Thiết Bối Ngân Nha đỡ khỏi đập lại một bài, rồi đó hai tướng đánh vui với nhau trên năm chục hiệp không phân thắng bại. La Thông càng đánh càng khỏe, còn Ngân Nha một thờ pho pho, bèn cử bài đỡ thương dừng lại hét rằng:

- La Thông mạnh thiệt!

La Thông nói:

- Mi sợ ta rồi sao?

Ngân Nha giận nói:

- Dễ sợ mình không! Chớ có khoe tài, ta quyết lấy đầu cho đặng.

Nói rồi đánh nữa, đánh thôi mùi mẫn trót sáu mươi hiệp cầm đồng.

La Thông mới nghĩ thầm rằng:

- Ta trá bại mà giết nó mới xong.

Nghĩ rồi bèn đâm bảy một thương quày ngựa bỏ chạy. Thiết Bối biết

La Thông trá bại nên chẳng rượt theo, đứng đó cười lớn rằng:

- La Thông! Người có tài thì trở lại đánh với ta, chớ lập kế đâm lén người như thế dở lắm.

La Thông nhắm gạt chẳng được, bèn trở lại đánh nhàu một trận nữa tới đỏ đèn mà vẫn cầm đồng, rồi đó hai bên đều thu binh về hết.

La Thông về đến dinh, các tướng ra nghinh tiếp. La Thông than rằng:

- Thằng Phiên này giỏi lại khôn, ta không biết làm sao mà lấy thành cho được?

Trình Giảo Kim than rằng:

- Nay phá không nổi ải Bạch Lang, thì làm sao đi tới Mộc Dương thành mà cứu giá cho được?

La Thông nói:

- Xin bác chớ đem lòng phiên nào! Để mai cháu quyết một trường huyết chiến cùng nó ắt xong.

Nói rồi truyền binh dọn cơm ăn, và cắt binh tướng cảnh giới.

Ngày thứ, trời vừa rạng sáng, La Thông dẫn binh đến trước ải khiêu chiến. Quân Phiên vào phi báo, Ngân Nha xách bài ra ầu đả với La Thông, đánh tới tới mà cũng cầm đồng, ai về dinh nấy. Qua bữa sau, hai tướng cùng hội chiến với nhau nữa, mà cũng chẳng ai hơn, đánh trọn ba ngày bất phân thắng bại.

Đến ngày thứ tư, bữa sáng ấy La Thông thắng tướng, lúc bấy giờ Trình Giảo Kim còn ngủ sau dinh. La Thông đang ngồi bỗng nhiên xây xẩm bần thần, bèn cúi đầu trên án ngủ phứt đi. Hai bên chư tướng thấy vậy, định cho nguyên soái vì xuất chiến ba ngày mỗi một, đêm ngủ chưa đã nên gia thêm, nên chẳng dám kêu, cứ đứng chung quanh hầu hạ.

Còn La Thông trong lúc mơ màng, chợt thấy ngoài cửa bước vào hai người, một người đội mão rồng mặc áo gấm, râu ba chòm vắn, da sạm mặt xéo mày dày, con mắt bên tả có nổi lên một gân máu đỏ, còn một người nữa đầu đội kim khôi, mình mang giáp huyết, mặt trắng môi son, mày tằm mắt phụng, châu thân khô đầy những máu như thể bị thương. Hai người ấy bước tới trước mặt La Thông khóc và nói rằng:

- Mày là đồ bất hiếu! Không lo báo oán cho ông cha, lại chẳng vâng lời mẹ dạy! Giỏi lắm sao mà làm nguyên soái? Tài chi mà dám đánh Bắc Phiên?

La Thông nghe mắng thất kinh bèn hỏi:

- Chẳng hay nhị vị là ai má quở tôi chuyện ấy?

Người có râu nói:

- Ta là La Nghệ, ông nội của mày, còn người này là La Thành, vốn

cha mày đó. Ta cùng cha mày trung nghĩa, mà chịu thác oan, cả mấy năm nay ngâm hờn nơi chín suối, bây giờ về mách bảo, cho mày báo oán trả thù.

La Thông nghe qua vùng khóc lên mà rằng:

- Bây giờ con mới biết mặt ông, cha thật nổi mừng này chi tiết. Xin cha ông nói tên cừu nhân cho con rõ, đừng con lo báo thù trả oán.

La Nghê nói:

- Cháu có lòng chí hiếu, thật đáng khen, còn sự tích này cháu muốn tường, thì hỏi Lỗ quốc công sẽ rõ.

La Thông cúi đầu vâng dạ, kể La Thành bước lại nói rằng:

- Con có lòng cứu chúa, mà phá chẳng nổi ải Bạch Lang, vậy để cha cho con vật này, giết Thiết Bối Ngân Nha dễ lắm.

La Thông hỏi:

- Chẳng hay cha cho con vật chi đó?

La Thành nói:

- Con đừng hỏi làm chi! Để cha dứt nó trong tay áo con đây, xem qua thì rõ.

Dứt lời bèn dứt vạt ấy vào tay áo La Thông, rồi xô La Thông ra một cái rồi nói rằng:

- Thôi! Con hãy trở dậy, cha đi đây...

La Thông giật mình tỉnh dậy, mở mắt nhìn quanh, xem chung quanh thấy chực tướng hầu hạ đủ đầy, còn ông, cha đi đâu mất. La Thông liền truyền quân sĩ ra dinh sau mời Lỗ quốc công.

Giây lát Trình Giảo Kim bước ra, hỏi La Thông rằng:

- Cháu cho mời bác ra có việc chi chăng?

La Thông nói:

- Xin bác tạm ngồi, cho cháu hỏi thăm một chuyện.

Giảo Kim ngồi xuống hỏi:

- Cháu muốn hỏi chuyện gì? Hãy nói đi!

La Thông nức nở thưa rằng:

- Cháu mới nằm một đêm chiêm bao lạ lắm! Thấy ông cha cháu về mách bảo, biểu phải báo thù. Cháu hỏi ai là cừu nhân, thì ông cháu dạy biểu hỏi thăm bác. Nên cháu mời bác ra đây, xin bác thuật rõ cho cháu tường.

Trình Giảo Kim nghe qua thất kinh nói:

- Thúc phụ và hiền đệ thật hiền linh, mới hiện hồn về ban ngày mà mách bảo. Nhưng ngặt một điều là ải này lấy chưa được nên bác chẳng dám nói ra, xin cháu hãy an lòng, đợi khi đến Mộc Dương thành, rồi bác sẽ tự thuật đầu đuôi cho cháu rõ.

La Thông chẳng bằng lòng, bèn làm bộ sợ hãi nói:

- Bác ôi! Không xong đâu! Ông tôi có hăm rằng: Nếu bác không chịu nói ra, ông tôi sẽ bắt hồn bác xuống Diêm đình hầu kiện.

Trình Giảo Kim thất kinh xanh mặt bèn lật đật vái rằng:

- Xin chú, em đừng bắt, để tôi thuật cho cháu nó nghe.

La Thông thấy vậy mừng lắm mà rằng:

- Xin bác làm ơn nói cho chính chắn.

Trình Giảo Kim nói:

- Việc này chẳng nhắc đến thì thôi, chớ nhắc ra muôn vàn bi thảm!

Nói xong kêu gia tướng dạy rằng:

- Chúng bây hãy ra đằng sau trại, lại phòng ta dỡ gương lấy gói tên me đem ra đây.

Gia tướng vâng lời, vào lấy đem ra lập tức.

Trình Giảo Kim thấy gói tên me, liền khóc và nói với La Thông rằng:

- Cháu ôi! Cháu hãy mở gói ấy mà coi, rồi bác sẽ nói cho cháu biết.

La Thông y lời mở gói ra thấy những tên me, chẳng rõ chi bèn hỏi:

- Tên này có quan hệ chi, xin bác cắt nghĩa cho cháu tường với!

Giảo Kim nói:

- Đây là vật hại cha cháu đó! Nguyên khi trước ông cháu bị một mũi tên vào con mắt bỏ mình, rồi sau cha cháu bị bó tên me này mà chết.

La Thông hỏi:

- Chẳng hay ai bắn ông, cha tôi, và bây giờ nó ở tại đâu?

Trình Giảo Kim nói:

- Thằng bắn ông, cha cháu đó là Ngàn quốc công Tô Định Phương, bây giờ nó đang bảo giá tại Mộc Dương thành.

La Thông hỏi:

- Nó là đồng liêu phò một chúa, sao cứ gì lại giết cha tôi?

Trình Giảo Kim nói:

- Nguyên thuở trước đời nhà Tùy, vì vua Dượng đế lỗi đạo, nên các nơi làm phản xưng vương. Lúc ấy Tô Định Phương phò Hạ Minh Vương Đậu Kiến Đức, đem binh qua đánh Hà Bắc là chỗ ông nội cháu trấn giữ, ông nội cháu đem binh ra cự địch, bị Tô Định Phương bắn trúng nhằm con mắt tả, về đến dinh nhỏ mũi tên ra liền chết, đến sau ông già cháu cũng làm mưu nó, sa ngựa tại Ứ Nê Hà, bị nó trên bờ bắn nát mình mà chết. Thương hại cha cháu bị bắn cả thấy một trăm bảy cái tên me, bác đem thầy về chôn, nhổ ra thấy cái lưng lủng như mặt rỗ.

La Thông nghe dứt đồ mắt hét lớn rằng:

- Tôi nguyện phân thầy Tô Định phương trăm mảnh, mà báo cừu cho tổ phụ. Nghĩ lại họ La ba đời trung nghĩa công lao đối với nước nhà rất nhiều, thế mà vua chẳng thương phận thác oan mà báo cừu, lại

phong cho cừu nhân làm quan cực phẩm, nếu tôi chẳng móc gan Tô tặc, thì thề chẳng đứng làm người.

La Thông đang lúc thịnh nộ, xảy thấy quân sĩ vào báo rằng:

- Có quan vận lương là Tô Lân, Tô Phụng chở lương về đến.

La Thông nghe đến cả giận nạt rằng:

- Hãy trói quách Tô Lân, Tô Phụng đem nạp cho mau.

Quân sĩ vâng lệnh bắt trói dẫn vào. Tô Lân, Tô Phụng quỳ thưa:

- Bẩm nguyên soái! Hai anh em tôi mới vận lương về đến, chưa hề phạm tội chi, sao nguyên soái muốn hành hình oan như vậy?

La Thông nghe hỏi biết mình có lỗi, nhưng chẳng lẽ đem sự báo thù mà giết, bèn truyền lệnh rằng:

- Tô Lân hãy đem lệnh tiến ra đánh ải Bạch Lang, phải cho thắng, chứ thua về thì ta cứ theo quân pháp mà trị tội.

Nói rồi truyền quân mở trói, anh em họ Tô lãnh lệnh tiến lui ra.

Ra ngoài rồi Tô Phụng hỏi Tô Lân rằng:

- Chẳng biết nguyên soái vì việc chi mà giận muốn giết chúng ta, nay lại sai anh phải ra lấy ải Bạch Lang, nếu thua về bị tội, vả tướng Phiên này tài lắm, chắc phen này anh chết rồi!

Tô Lân khóc nói:

- Em không thấy ý La Thông sao?

Tô Phụng nói:

- Em thật không biết, chẳng hay vì duyên cớ chi vậy?

Tô Lân nói:

- Khi anh em ta về mới đến dinh, La Thông chẳng thềm hỏi coi lương nhiều, thiếu đủ, lại truyền lệnh trói hết dẫn vào. Lúc ấy anh thấy La Thông nước mắt chưa ráo, chắc nó nhớ đến cừu xưa, muốn giết anh em ta trả oán, nhưng chẳng tìm ra cớ, nên mới làm ngặt sai anh phải phá ải, vả bây giờ La Thông đang cầm quyền cả trong tay, chắc tánh mạng anh đây phải khôn.

Tô Phụng nói:

- Anh cứ an lòng đi đánh, dầu chẳng may bại trận em sẽ tâu rồi cho anh.

Tô Lân nói:

- Anh chắc La Thông quyết báo cừu, nếu thua về dầu em rồi tâu thế nào cũng không được. Thôi bây giờ em hãy theo lược trận, anh ra đánh thử một phen, sống thác bề nào tới đâu hay đó.

Tô Phụng khen phải, rồi đốc anh em lên ngựa hươi binh khí thẳng đến bên thành.

Khi anh em họ Tô đi rồi, La Thông mới nói với Trình Giảo Kim rằng:

- Lúc ấy thân phụ tôi có bảo tôi rằng: Nếu con muốn phá đảng ải

Bạch Lang, thì cha cho con một vật, nói rồi dứt vật ấy trong tay áo tôi, nhưng chẳng biết chân giả thế nào, này giờ tôi chưa coi đến.

Trình Giảo Kim nói:

- Vậy cháu hãy thử xem lại coi thế nào!

La Thông vâng lời, thò trong tay áo lấy ra đặt một mảnh giấy, trên đó có vẽ một cái cung tròn vo và một mũi tên. La Thông không hiểu có chi mới hỏi Giảo Kim. Giảo Kim nói:

- Cái này rất lạ! Bác đoán không ra, nhưng hồn trung lương muốn giúp triều đình mà cho vật này, thì nó chẳng phải là đồ vô dụng, để bác suy nghiệm thử coi.

Trình Giảo Kim suy nghĩ một hồi, rồi gật đầu lia lịa nói rằng:

- Phải rồi! Phải rồi! Cái này là nguyệt nhi nổ, của cha cháu hay dùng năm xưa.

La Thông hỏi:

- Nguyệt nhi nổ là cái chi vậy?

Trình Giảo Kim nói:

- Nguyệt nhi nổ là cái ná nhỏ bằng trang mặt trắng, nếu ra trận đánh không thắng, thì lấy nguyệt nhi nổ bắn thành linh, ắt giặc kia phải chết, ông già cháu ngày xưa thường dùng nó mà giết lắm tướng tài, hôm nay mới vẽ họa đồ cho cháu đây, vậy hãy tập bắn cho hay, đặt ra đó bắn thẳng Phiên tướng.

La Thông nói:

- Tôi thuở nay chưa hiểu cách dùng, thì làm sao mà luyện tập tinh thông cho được?

Giảo Kim nói:

- Việc ấy cháu khỏi phải nhọc lòng! Vì lúc trước cha cháu có chỉ cách dùng cho bác, bác biết hết nhưng chẳng tập nên không rành, vậy cháu hãy biểu quân nó làm, rồi bác sẽ chỉ cho.

La Thông cả mừng liền trao họa đồ cho quân đi liệu.

Nói qua anh em nhà họ Tô đến trước ải khiêu chiến, bị Thiết Bối Ngân Nha đánh thối đại bại, túng thế phải về trại thưa với La Thông rằng:

- Bẩm nguyên soái! Thiết Bối Ngân Nha quả quá tài cao, chúng tôi đánh chẳng lại về đây, xin nguyên soái rộng tình thứ tội.

La Thông trợn mắt nạt rằng:

- Tô Lân! Binh mới đến ải đầu, người không rán cho thắng trận lại sợ chết trở về, tướng bất tài như thế còn để làm chi.

La Thông nói dứt lời, truyền quân sĩ đem ra chém mà bêu thủ cấp.

Quân sĩ nghe lệnh rút gươm thòp cổ Tô Lân dẫn đi. Tô Phụng điếng hồn, lệt đật quỳ lạy thưa rằng:

- Việc binh gia thắng bại là lẽ thường, xin nguyên soái dung anh tôi lần thứ nhất.

La Thông nghe nói nạt luôn rằng:

- Thế thường công thưởng tội trừng, sao mi dám cả gan chống trả cùng ta? Quân sĩ! Mau dẫn Tô Phụng ra đánh bốn chục côn đền tội. Quân sĩ đắc lệnh, kéo Tô Phụng ra ngoài, đánh bốn chục côn bò la bò lét!

Tô Phụng bị đánh rồi, ngó lên thấy quân sĩ đã chém đầu Tô Lân thì khóc rống, rồi ráng lần mò về trại. Về đến nơi, Tô Phụng nghĩ thầm:

- Ngày nay La Thông nó quyết báo tiền cừu, đã giết chết anh mình, nếu mình cũng ở đây chắc cũng có ngày bị nữa!

Tô Phụng tính thế không xong, bèn gom góp hành lý, chờ đến canh ba lén ra trốn đi mất.

Ngày thứ La Thông thăng trưởng, xảy thấy quân sĩ ở trại Tô Phụng vào báo rằng:

- Đêm hồi hôm này Tô Phụng gói quần áo, chẳng biết có việc chi mà bỏ đi đâu mất.

La Thông nói:

- Chắc là nó trốn rồi! Ồi! Mà ba đời thằng tướng dở, đi đâu thì đi cho khuất mắt, không cần tìm kiếm làm chi.

La Thông vừa nói dứt lời, kết bọn quân làm cung đem dâng nguyệt nhi nỗ, La Thông cầm trao cho Giảo Kim và hỏi rằng:

- Chúng nó làm như vậy có đúng với cái cung mà thân phụ cháu thường hay dùng thuở trước chăng?

Giảo Kim xem hồi lâu rồi nói:

- Đúng lắm! Thiệt là đúng lắm! Vậy cháu hãy ra sau trại, đặt bác chỉ dạy cho.

La Thông vâng lời ra dinh sau luyện tập, luyện trong ba ngày đã tinh thông, hô đâu bắn trúng đó.

La Thông thấy mình tập đã rành thì mừng lắm! Qua sáng ngày thứ tư, La Thông dậy sớm nai nịt hăn hoi, cỡi cung nhỏ trong mình, rồi dẫn binh tướng đề thương đến bên thành. Quân Phiên vào báo cho Thiết Bối Ngân Nha, Thiết Bối Ngân Nha nghe báo cười rằng:

Bộ bên nó hết tướng tài rồi, nên bữa nay mới đến đây đặt chịu chết đó.

Nói rồi truyền quân thẳng ngựa, xách toán bài thót lên phát pháo khai thành.

La Thông ở ngoài thấy Thiết Bối Ngân Nha xông ra thì hét lớn lên rằng:

- Phiên tặc! Hôm nay ta quyết lấy thủ cấp mi đây!

Dứt lời liền múa giáo đâm tới, Thiết Bối Ngân Nha cử bài ra đỡ, rồi đánh đến ba mươi hiệp, La Thông trá bại, quỳ ngựa thối lui, Thiết Bối Ngân Nha gò ngựa lại cười lớn rằng:

- La Thông! Chớ chơi miếng cũ, ta có đại gì mà đuổi theo đâu.

La Thông làm thinh, lấy nguyệt nhi nỗ vái rằng:

- Hồn cha có linh, xin phù hộ cho con bắn nhằm tướng ấy.

La Thông quay ngựa lần tới, đưa nguyệt nhi nỗ nhắm ngay cổ Ngân Nha, Thiết Bối Ngân Nha chẳng hiểu có chi, cứ trơ mắt nhìn La Thông trôn trời, bỗng mũi tên xẹt tới bắn trúng yết hầu, Ngân Nha té nhào xuống đất, La Thông thúc ngựa tới thưởng cho một giáo đi đời, rồi cùng các tướng xua binh vào đoạt ải, quân tiểu Phiên mất chủ, kéo nhau chạy tuốt về Kim Linh Xuyên.

La Thông Tảo Bắc

Hồi thứ mười một

Bát Bửu đồng nhân rượt La Thông.

La Nhon song chùy cứu huynh trưởng.

Khi La Thông vào ải rồi liền tra xét lương tiền, mở tiệc khao binh, nghỉ đó một đêm, rạng ngày độ quân nhắm Kim Linh Xuyên trực tiến. Nói qua tướng trấn thủ Kim Linh Xuyên này là anh ruột của Thiết Bối Ngân Nha, tên là Kim Nha, mình cao một trượng một, lưng rộng ba vàng, mặt sạm râu hùm, hay dùng cây siêu đao, sức mạnh đánh muôn người.

Ngày kia Kim Nha đang ngồi trong ải, xảy thấy binh của Bạch Lang quan hơ hải chạy đến báo rằng:

- Binh Đường đã thâm ải Bạch Lang quan, Ngân Nha tướng quân tử trận!

Thiết Bối Kim Nha nghe báo thất kinh nói:

- Em ta là thượng tướng anh hùng, không dè hôm nay phải tử trận.

Nói dứt lời khóc rống lên, đoạn truyền quân cẩn thận thủ thành, chờ binh Đường tới sẽ trở tài báo oán.

Nói qua binh của La Thông kia rời Bạch Lang quan, đi trọn hai ngày mới đến Kim Linh Xuyên. La Thông truyền dừng quân cách thành ba dặm an dinh hạ trại, rồi thăng trưởng nói với chúng tướng rằng:

Bắc Phiên nhiều tướng tài tình, nay mới trận đầu tay chẳng nên để thất, vậy các tướng đồng theo mà lượt trận, để bốn soái ra ngựa

trước một phen.

Chư tướng thấy vâng lời khen phải. La Thông liền nai nịt đề thương nổi súng khai dinh, kéo rốc đến trước ải quan khiêu chiến.

Quân Bắc Phiên xem thấy lật đật vào báo cho Thiết Bối Kim Nha hay, Kim Nha vội vã xách siêu đao thương mã, điểm binh ròng phân thành đội ngũ kéo ra.

Lúc ấy La Thông đang đứng chờ ở ngoài bồng thấy cửa thành mở bét, một đạo quân mã từ trong xông ra, đi đầu là một viên đại tướng mặt mày rất dữ, múa siêu đao lướt tới chém nhầu, La Thông cử giáo gát phất siêu đao ra rồi nạt rằng:

- Cây giáo ta chẳng giết tướng vô danh, hãy mau thông tên trước khi chịu chết.

Thiết Bối Kim Nha nói:

- Ta là bá thắng tướng quân, anh của Thiết Bối Ngân Nha tên là Kim Nha đây. Ta biết mi là La Thông, ỷ mạnh giết thác em ta, nay ta quyết bằm thây mi mà báo oán.

Kim Nha nói dứt lời, liền hươi đao nhắm đầu La Thông chém tới, La Thông đỡ khỏi đâm trả lại tức thời. hai tướng đánh nhau đặng chừng ba mươi hiệp, Kim Nha đuối sức bị La Thông đâm một giáo lủng bụng té nhào, quân Đường nhảy bổ ra thu thủ cấp.

Lúc ấy binh Bắc Phiên kinh hoàng mà hề nhau bỏ chạy, La Thông dẫn chư tướng vào đoạt thành như lấy đồ trong túi. Khi binh mã vào xong rồi, La Thông truyền xét lương hướng, rồi đổi cờ Đại Đường, mở tiệc khao quân, nghỉ ngựa một đêm, sáng ra nhắm Ngân Linh Xuyên kéo tới. Khi đến nơi thấy ải bỏ không chẳng quân tướng chi canh thủ, La Thông nghi là không thành kế, chẳng dám kéo quân vào. Trình Thiết Ngưu cười nói:

- Tôi chắc tụi mọi Phiên này nó thấy nguyên soái giết chết hai thằng tướng giỏi của nó rồi nên rủ nhua bỏ thành mà trốn, nếu nguyên soái lòng con nghi ngại, vậy để tôi vào đó xem coi, chứ cái nhà hoang mà không dám vào thì làm sao đến thành Mộc Dương cứu giá cho đặng. La Thông nghe Trình Thiết Ngưu phân hữu lý, liền cấp ba ngàn binh mã cho đi. Trình Thiết Ngưu đốc lệnh hươi búa xốc vô thành, kiếm tìm khắp nơi xem chẳng thấy một ai núp lén, bèn dựng cờ Đại Đường rồi ra tiếp đón nguyên soái.

La Thông mừng rỡ kéo hết đại binh vào, tra xét lương thảo, dạy thiết tiệc khao quân. Trình Giảo Kim nói:

- Bác ngồi ăn mà hỏi hớp quá, thiệt là ráng nuốt không vô.

La Thông lấy làm lạ hỏi:

- Bác sợ điều chi mà dữ vậy?

Trình Giảo Kim nói:

- Hồi lúc trước đi tảo Bắc, lấy luôn một lượt năm ải như trở bàn tay, sau đến Mộc Dương thành cũng bị cái thứ thành trống này mà thiếu điều gần chết đó.

Tần Hoài Ngọc nghe nói hơi sợ nói:

- Vậy nguyên soái hãy dẫn binh ra ngoài thành một đội đóng trại mà khao thưởng cho yên, kéo nửa đêm chúng nó có phục binh trong rừng kéo vào vây thì nguy hiểm lắm.

La Thông khen phải liền kéo quân trở ra ngoài thành đóng trại bài yển, nguyên suốt đêm không có điều chi hết. (Nguyên ải này là ải nhỏ, lại bắc Phiên chẳng có tướng dư, nên để trống cất một tốp quân canh giữ, lúc binh thua ở Kim Linh Xuyên chạy ngang về, bọn ấy sợ, nhập đoàn đông tuốt về Giả mã Xuyên).

Còn La Thông đóng trại ở ngoài một đêm không thấy điều chi, sáng ngày chọn tướng nhỏ để thủ thành, rồi tấn binh thẳng tới ải Giả Mã. Nói qua tướng trấn ải này là em ruột của Thiết Bối Kim Nha và Ngân Nha, tên Thiết Bối Bát Bửu, mình cao trên một trượng, đầu lớn bằng cái đầu, con mắt như cái chung, râu ria đỏ hoe hoe, lỗ tai dài dáo ngược, Thiết Bối Bát Bửu này sức lực thật mạnh vô cùng, các binh khí của hắn dùng là cái hình đồng một cẳng, đúc bằng đồng đặc, nặng một ngàn cân. Ngày kia Bát Bửu đang cùng bàn luận với hai tướng canh là Lỗ Đại, Hao Trì về việc nước thì xảy thấy có quân sĩ vào báo rằng:

- Có binh của Kim Linh Xuyên chạy qua vào ra mắt!

Thiết Bối Bát Bửu nghe qua kinh sợ bèn truyền lập tức đòi vào.

Bọn quân Kim Linh Xuyên vào quỳ lạy thưa rằng:

- Nay Đường trào đã viện được binh qua, có tướng La Thông mạnh lắm, nó giết chết Kim Nha tướng quân mà đoạt ải Kim Linh rồi.

Thiết Bối Bát Bửu nghe qua khóc ngất lên một hồi rồi nói:

- La Thông nó giết thác hết hai anh ta, ta quyết đập nó nát thây để mà báo oán.

Nói rồi hạ lệnh quân sai đi thám thính, hễ thấy binh Đường kéo đến, thì mau phi báo cho mình hay.

Còn binh Đường khi đến gần Giả Mã Xuyên, La Thông truyền an dinh hạ trại. Lúc trời chiều còn sớm. La Thông mới nói với Trình Giảo Kim rằng:

Binh mình mới đến con mệt, vậy nghỉ rồi sáng mai hãy ra binh.

Trình Giảo Kim nói:

- Lời cháu phân rất phải! Phép dưỡng binh thì tính như vậy mới xong.

La Thông nói:

- Loài Bắc Phiên rất quỷ quyệt, đêm nay ta phải đề phòng, kéo nó đến cướp dinh.

Trình Thiết Ngưu nói:

- Có tôi xem việc canh tuần, nguyên soái đừng có lo chi hết! Hãy lo ngủ yên giấc, sáng mai chắc gặp thành hung.

Trình Giảo Kim nạt rằng:

- Thành chết bầm! Khéo nói xàm, hãy lui ra cho rảnh.

Ngày thứ La Thông thăng trưởng hỏi các tướng rằng:

- Có ai khiêu chiến trận đầu hay cũng nhường cho bọn soái nữa?

Tần Hoài Ngọc xuất ban tàu rằng:

- Xin nguyên soái để cho tôi đi.

La Thông nói rằng:

- Tần huynh đi thì hay lắm, nhưng cũng phải cẩn thận đề phòng.

Tần Thúc Bảo lãnh lệnh đề thương lên ngựa, dẫn binh đến trước ải khiêu chiến bớ lên rằng:

- Hỡi quân sĩ trên thành! Hãy mau về báo chúa tướng bày, bảo ra thử tài cùng ta một trận.

Quân tiểu Phiên vào báo với Thiết Bối Bát Bửu rằng:

- Có tướng Đường kéo binh mã đến trước thành khiêu chiến.

Thiết Bối Bát Bửu nghe qua cười ha hả mà rằng:

- Chúng nó tới số rồi mới đến đây nạp mạng.

Dứt lời truyền quân khiêng đồng nhân ra, lập tức xách thót lên yên dẫn binh khai thành xuất trận.

Tần Hoài Ngọc ngó thấy Thiết Bối Bát Bửu mặt mày dữ tợn, tay xách hình đồng bằng trang đưa con nít lên ba thì lấy làm lạ giục ngựa tới nạt rằng:

Phiên tướng xách tượng cốt đi đâu? Hãy xưng danh nghe thử.

Thiết Bối Bát Bửu cười rằng:

- Phiên trào giá hạ, tùy giá đại tướng quân Thiết Bối Bát Bửu là ta đây. Còn ngươi tài cán chi mà dám tìm đường chịu chết?

Tần Hoài Ngọc nói:

- Võ nghệ của ngươi giỏi gì mà dám ngăn trở ngọn giáo của ta? Hãy mau mở cửa chạy đi kéo thác oan uổng mạng.

Bát Bửu nói:

- Thành con nít miệng còn hôi sữa, tài lực có mấy dăm hơi, rất đổi chúa tôi của mi còn bị vây tại Mộc Dương Thành như bây giờ. Bộ mi muốn chết nên mới đến đây làm phách, hãy thông tên họ cho mau rồi lãnh đồng nhân về địa phủ.

Tần Hoài Ngọc nói:

- Ta là Tàn Hoài Ngọc, con của Hộ quốc công Tàn Thúc Bảo, ta theo La nguyên soái bình Phiên, được phong làm vô địch tiểu tướng quân, nay người gặp ta đây, để ta thưởng vài ngọn thương cho biết sức. Tàn Hoài Ngọc nói dứt lời liền đâm liền một thương, Bát Bửu lấy hình đồng ra đỡ, làm Tàn Hoài Ngọc gần sa xuống ngựa. Tàn Hoài Ngọc thất kinh quày ngựa chạy, chưa gì Thiết Bối Bát Bửu đánh xuống một hình đồng, Tàn Hoài Ngọc hai tay cầm thương đỡ ra, bị cây hình đồng đánh xuống quá mạnh làm cây thương cong vòng, còn con ngựa thối lui trên nhai mười bước. Tàn Hoài Ngọc nhắm bệ cự chẳng nổi, sẵn trốn đông luôn. Thiết Bối Bát Bửu cười ha hả nói rằng:

- Mi mới đánh phách khoe tài, bây giờ chạy đâu cho khỏi?

Vừa nói vừa giục ngựa đuổi nà theo, Tàn Hoài Ngọc quất ngựa sai tuốt về dinh, quân sĩ thấy tướng mình vào rồi, hè nhau bắn tên ra như mưa bắc, Thiết Bối Bát Bửu thấy thế dừng ngựa lại, lấy roi xỉ và nhiếc mắng om sòm.

- Còn Tàn Hoài Ngọc vào đến dinh bẩm với nguyên soái rằng:

Tướng trấn ải Giả Mã là Thiết Bối Bát Bửu mạnh mẽ vô cùng, cầm một hình đồng nặng quá ngàn cân, tôi đâm nó một giáo nó đỡ ra tôi gần sa xuống ngựa. Nó đập tôi một hình đồng, tôi ráng hết sức đỡ, cây giáo cong vòng, nên phải dong chạy về đây, xin nguyên soái thứ tội.

La Thông nghe nói thất kinh mà rằng:

- Tướng Bắc Phiên dùng binh khí nhiều món lạ hơn mình! Khi trước Thiết Bối Ngân Nha dùng thiết toán bài, bây giờ thằng này lại xách đồng nhân một cặp. Thôi huynh chẳng có tội chi, hãy vào trong an nghỉ.

La Thông nói dứt lời liền truyền quân thắng ngựa, rồi xách giáo nổi súng dẫn chư tướng kéo binh ra. Trình Giáo Kim nói:

- Ta hồi nhỏ đến giờ chiến chinh đã muôn trận, mà chưa hề thấy ai đánh võ bằng hình đồng, vậy nay cũng nên ra coi cho biết.

Nói rồi hươi búa lên ngựa tuốt theo.

- Khi La Thông ra đến trận, Thiết Bối Bát Bửu xem thấy cười ngất rằng:

Lũ con nít dám cả gan liều mình ra nạp mạng, vậy hãy mau thông tên họ, đặt ta lấy đầu.

La Thông nói:

- Ta là La Thông là con của Việt quốc công La Thành, chức nhị lộ nguyên nhung đi tảo Bắc bình Phiên đây!

Thiết Bối Bát Bửu hỏi:

- Người có phải dòng giống của Bắc Bình Vương La Nghệ không?

La Thông nói:

- Người đã biết dòng dõi anh hùng, sao chưa chịu hạ mã quy hàng?

Thiết Bối Bát Bửu cười nói:

- Chớ có nhiều lời, hãy lãnh một hình đồng cho biết.

Nói rồi đập bổ xuống liền, La Thông đưa giáo ra đỡ, con ngựa thối lui rất xa, mà cây giáo cũng gần sát tay muốn rớt. La Thông thất kinh ráng sức cự năm hiệp, nhắm bẻ chịu chẳng thấu, mới tính thẳm rằng:

- Để ta trá bại dụng kế hồi mà thương mà giết nó.

Nói rồi quay ngựa nhắm đồng trống mà chạy.

Thiết Bối Bát Bửu nạt lớn rằng:

- Mi giết chết hai anh ta, thù sâu tợ biển, nay ta quyết đập mi nát sọ mà báo hận cừu. Mi chớ trông chạy trốn đằng nào, ta nguyện theo lấy đầu cho đặt.

Thiết Bối Bát Bửu hét dứt lời, hươu roi quất riết ngựa đuổi nà theo.

Lúc ấy chur tướng bên Đường thấy nguyên soái bại trận, mà ai ai cũng sợ hình đồng Bát Bửu hết chẳng dám lộ ra, đứng chất lưởi hít hà than van với Trình Giảo Kim rằng:

- Trình thiên tuế ôi! Chúng ta cứu giá chưa xong, mà ngày nay nguyên soái đại bại, biết tính làm sao mà giải cứu bây giờ?

Trình Giảo Kim giậm chân nói:

- Thằng chết bầm nó đã tới số! Hễ thua thì cứ chạy về dinh, truyền quân bắn vãi tên lui giặc, chớ nó làm gì điên vậy, bây giờ ai mà dám lộ ra.

Tần Hoài Ngọc nói;

- Chắc nguyên soái có tính mưu chi đó, chớ không lẽ điên gì...

Trình Giảo Kim nói:

- Vậy chúng bây tỏ mắt, hãy ráng xem coi nó làm sao.

Các tướng nghe nói vâng lời, leo lên ngựa chòm nhom mà ngóng.

Còn La Thông khi thua chạy, tính dụng kế hồi mã thương, nhưng Thiết Bối Bát Bửu biết trước đề phòng, La Thông dợm đâm trái hoài mà đâm không đặt, hễ chạy chậm thì Bát Bửu rượt chậm, chạy mau thì nó rượt mau, chạy luôn trên bốn chục dặm đường không nghỉ. La Thông chạy riết mệt thở hết ọi, bèn day mặt lại hỏi rằng:

- Việc chi mà người rượt dai dử vậy?

Thiết Bối Bát Bửu nói:

- Mi muốn ta thôi rượt, thì phải dâng thủ cấp mới về.

Nói dứt lời thúc ngựa vọt tới, hươu hình đồng đập La Thông, La Thông hoảng hồn lật đặt đỡ khỏi, rồi nằm mọp trên yên cho ngựa chạy.

Đây nhắc lại La Nhon, từ ngày hăm mấy người gia tướng bảo dắt đi

tìm kiếm La Thông. Bốn người gia tướng sợ cặp chùy nên chẳng dám trái lời, phải dắt cậu ta đi thiệt. Đi trọn mười mấy bữa, qua khỏi ải Bạch Lang, Kim Linh, Ngân Linh. Hôm ấy bốn người đang đi với La Nhơn ra giữa đồng, La Nhơn đi mỗi giò bèn trợn mắt thịnh nộ rằng:

- Chúng ngươi bộ muốn gạt ta, chớ đi cái nỗi gì đã mười mấy ngày rồi mà kiếm anh ta không gặp?

Bốn người gia tướng nói:

- Cậu sao hay kiếm chuyện hoài! Chúng tôi dắt đi qua ba cửa ải Bắc Phiên, mà còn quở trách cái nỗi gì? Bởi mình đi chân còn người ta đi ngựa, thì phải chậm chậm mới gặp chớ sao!

Lúc năm người đang cãi lầy chợt có tiếng la lớn:

- Thằng giặc Phiên! Có gì mà ngươi rượt ta hoài chi vậy?

Năm người nghe nói ngóng cổ ngó xem. Thấy một gã xách hình đồng đang đuổi nà theo một người đội mào bạc. Bốn người gia tướng xem qua thất kinh, nói:

- Úy trời ơi! Người bị rượt đó quả là La nguyên soái, còn gã sau đó chắc tướng Phiên. Nhị công tử cậu có thấy không? Đi tìm gì nữa?

La Nhơn nghe nói che tay nhìn kỹ, rồi cười mà rằng:

- Thiệt quả anh ta đó! Không biết ảnh làm sao mà dở quá, để đến nỗi Phiên tướng đuổi nà, các ngươi mau lấy song chùy đưa ta đặng ta đập thằng Phiên này mà cứu.

La An cản lại rằng:

- Không đặng đâu! rất dỗi là nguyên soái mà đánh còn chẳng lại nó thay, cậu nhỏ tuổi ấu xuân, lại đi bộ thì cứu làm sao cho được!

La Nhơn nạt rằng:

- Ai cầu ngươi bĩ xử!

La Nhơn nói dứt lời, bèn giựt song chùy đông riết tới, kêu lớn rằng:

- Bớ anh! Không hề chi đâu mà sợ, có em là La Nhơn đến tiếp cứu!

La Thông nghe thấy thất kinh nói:

- Không đặng đâu em, rất dỗi là anh đây mà còn thua nó, huống chi em, vì nó cầm hình đồng nặng lắm, vậy em phải tránh ra xa mới mong khỏi hại.

La Nhơn bất tuân lời anh khuyên bảo, cứ việc xách song chùy, cứ việc xách song chùy tới đánh. Lúc ấy La Thông hồn vía lên mây, xảy thấy bốn tên gia tướng quỳ trước ngựa thưa rằng:

- Chúc mừng nguyên soái.

La Thông giận lắm nạt rằng:

- Thằng tướng cầm hình đồng ấy mạnh lắm, ta còn phải thua nó thay huống gì La Nhơn, sao chúng ngươi không cản nó lại để nó ra trận,

lỡ sơ sẩy điều chi thì biết liệu làm sao?

Bốn tên gia tướng đều thưa rằng:

- Thiệt chúng tôi cũng sợ như vậy, nên đã khuyên can hết lời, song cậu hai không nghe.

Khi La Nhơn xách chùy ra chạy tới nạt rằng:

- Thăng giặc Phiên kia! Mau mau trở về chớ đuổi theo anh ta làm chi nữa, như mi cãi lời, thì ta quyết lấy thủ cấp chẳng dung.

Thiệt Bối Bát Bửu thấy một thằng nhỏ chạy tới đón đường, bèn gò ngựa lại cười nói:

- Ta rượt theo La Thông, chớ có can chi mi mà đón đường ta, hãy tránh ra kéo ngựa đạp chết oan mạng.

La Nhơn nói:

- Mi đã tới số rồi nên mới gặp tay ta, ta cho mi biết, người mà bị mi rượt khi nãy đó là La Thông anh ta, còn ta là nhị công tử La Nhơn đây, mi phải mau mau trở về thì muôn việc đều xong, bằng nói nửa tiếng không, ta thưởng một chùy rồi đời, chớ chẳng chơi đâu mà lấp lửng.

Thiệt Bối Bát Bửu nghe nói giận lắm nạt rằng:

- Từ lúc ta phò vua Bắc Phiên đến nay, cái hình đồng này đạp chết không biết bao nhiêu anh hùng hào kiệt, mi là đứa con nít miệng còn hôi sữa, hãy kiếm chỗ khác mà chơi, nếu chọc ta nổi nóng, ta cho một hình đồng nát như tượng đá!

La Nhơn cười nói:

- Phiên tướng đừng nói phách, ta đạp nát sọ mi bây giờ!

Thiệt Bối Bát Bửu nghe nói nổi giận hét lớn rằng:

- Ta thấy mi là con nít nhỏ dại, không muốn làm hại chi, ta đã khuyên bảo đôi ba phen song mi chẳng khứng nghe theo, rõ ràng là đã tới số rồi, nên mới cả gan đón đầu cọp nhỏ râu hùm.

Bát Bửu nói dứt lời, hươi đồng nhân đánh xuống, La Nhơn cử song chùy đỡ lên. Vì Thiệt Bối Bát Bửu ngồi trên cao nên đánh xuống thất thế, còn La Nhơn thấp nhỏ, lòn qua né lại rất gọn gàng. Hai bên đánh đặng hồi lâu, La Nhơn hươi chùy đỡ hất đồng nhân ra rồi thuận tay đập bể đầu ngựa nát chết tươi. Ngựa long cu ngã xuống làm cho Bát Bửu nhào lặn. La Nhơn nhảy lại đoạt đồng nhân và thưởng lên đầu Bát Bửu một chùy, hồn quy địa phủ. La Thông và bốn tên gia tướng thấy La Nhơn giết chết Phiên tướng chết rồi, thì khen ngợi chẳng cùng, duy có một mình La An, mừng mà không dám nói ra, vì là cha đẻ La Nhơn, mà nay đã cho Đậu phu nhân rồi, nên thầy tớ khác nhau xa lắm. La Thông giục ngựa tới nói:

- May nhờ có em đến cứu, không thôi anh đã bị Phiên tướng giết mất

rồi, song chẳng hay em đi đâu mà cứu anh trong cơn thất thế như vậy?

La Nhơn nói:

- Tôi ở nhà một mình thiệt buồn quá nên xin phép mẹ đặt theo anh, trước giết Phiên tướng cho bỏ ghét, sau nữa trở tài kiếm chút công danh với người.

La Thông có ý khen thầm nói:

- Em đã hữu tài lại thêm đại chí, thôi hãy theo anh về trại đặt cứu giá mà lập công.

Rồi đó kẻ trước người sau kéo về trại.

La Thông Tảo Bắc

Hồi thứ mười hai

La Nhơn thọ hại phi đào trận.

Công chúa Đồ Lư định nhân duyên.

Đây nói qua chư tướng trong dinh không biết làm sao mà tiếp ứng, duy ở trong dinh trông nghe tin tức, chờ mãi đến canh một nhưng chẳng thấy La nguyên soái trở về, người người đều kinh hồn hoảng vía, đang lúc lo sợ chợt thấy quân sĩ vào báo rằng:

- Nguyên soái đã về đến cửa rồi.

Cả dinh nghe nói mừng quýnh, kéo ra dinh nghênh tiếp nói:

- Chúng tôi chúc mừng nguyên soái, chẳng hay mấy vị nào theo nguyên soái đó?

Chúng tướng nói rồi liền rước thẳng vào trướng. Trình Giảo Kim nói:

- Lúc hiền diệt bị Phiên tướng rượt nà theo làm cho bác sợ quá, vậy chớ hôm nay làm sao mà hiền diệt về đặt, khá phân lại cho bác rõ với!

La Thông bèn đem các việc ra thuật hết một hồi. Chư tướng nghe qua thấy đều khen ngợi La Nhơn, Trình Giảo Kim khen rằng:

- Cháu tuổi nhỏ mà hữu tài, thiệt rõ ràng là trời muốn diệt trừ Bắc Phiên nên mới sanh tướng anh hùng phò tá nghiệp cả.

La Nhơn bước tới ra mắt Trình thiên tuế và chư tướng xong rồi. Kế La Thông nói:

- Quân Bắc Phiên còn mở cửa ải chờ chư tướng vào thành, chúng ta hãy nhân dịp này kéo binh đến đoạt phủ cho rồi.

La Thông nói dứt lời xách giáo đi trước, La Nhơn cấp chùy theo sau,

hai tướng xông vào ải, giáo đâm chùy đả, Phiên tướng chết thối vô số, binh Bắc Phiên không chủ, khác nào rắn nọ không đầu, lo đập nhàu với nhau mà chạy, bỏ ải Giả Mã đông riết qua ải Huỳnh Long phi báo. La Thông lấy đặng ải Giả Mã rồi, bèn truyền lệnh cho chư tướng tra xét lương thảo, dựng cờ Đại Đường, cùng dọn tiệc khao thưởng tam quân.

Qua ngày thứ, La Thông thăng trưởng truyền lệnh kiểm điểm binh mã kéo qua ải Huỳnh Long, đi bốn năm ngày gần tới ải, nổi ba tiếng súng an dinh hạ trại.

Quân Phiên chạy vào phi báo, Đồ Lư công chúa nói:

- Chúng nó muốn chết nên mới tới đây.

Đồ Lư công chúa nói rồi, mặc giáp nai nịt gọn gàng, xách song kiếm lên ngựa, dẫn theo hai mươi bốn Phiên nữ, nổi súng khai thành, kéo đến dinh Đường khiêu chiến, binh Đường loạn tiến như mưa bắc. Đồ Lư công chúa dừng ngựa lại kêu nói:

- Bây hãy vào báo, có ta là Đồ Lư công chúa kéo binh đến đây, chúng bây như lũ ong chòm kiến, nên ta chẳng nỡ giết làm chi, thôi ta cũng rộng ơn bao dung cho chúng bây kéo binh trở về, đừng khoe tài múa búa trước cửa Lỗ Ban, nếu còn diên trì ta nguyện phá nát vòng binh, chùng đó ăn năn đã muộn.

Quân Đường vào báo rằng:

- Nay có một nữ Phiên xưng là công chúa, nó bảo chúng ta hãy lui binh về nước, bằng chẳng khứng lời, nó phá tan doanh trại.

La Nhơn nghe bào mừng lắm thừa rằng:

- Xin anh cho em xuất trận đánh thử.

La Thông nói:

- Em có ra trận phải khá tiểu tâm cẩn thận.

La Nhơn vâng lệnh xách song chùy lên ngựa. La Thông nói với chư tướng mà rằng:

- Liệt vị hãy theo ta mà lược trận.

La Thông nói rồi, liền đứng dậy đi trước, chúng tướng nổi gót theo sau.

Khi La Nhơn ra trận xem thấy Đồ Lư công chúa thì nghĩ thầm rằng:

- Trường An ta là kinh đô nước Đại Đường, thiếu chi là gái quốc sắc khuynh thành, song chẳng thấy ai mà nhan sắc như nàng này.

La Nhơn nghĩ rồi cười nói:

- Công chúa chớ có khoe tài, có cậu hai ra trận đây, sao chưa xuống ngựa thọ tội cho rồi?

Đồ Lư công chúa nói:

- Nhà ngươi là con nít, ăn chưa no lo chưa tới, may gặp ta là người

nhân đức, nên chẳng giết trẻ thơ ngây, nếu gặp tướng dữ e nan tồn tánh mạng.

La Nhơn nổi xung nạt rằng:

- Nữ tướng có tài chi mà dám tự kiêu như thế? Rất đổi tướng đại tài kia còn thác về cặp song chùy này, huống chi là công chúa! Vì ta thấy công chúa hình dung yếu điệu, cốt cách phương phi, thiết cả nước khó tìm, ngàn vàng cũng khó chuộc, anh ta thì chưa có vợ, còn công chúa đây ta nhắm cũng chưa chồng, vậy để ông mai bắt sống đem về, trai Nam gái Bắc hòa hiệp sắc cầm, kết duyên Tần Tấn.

Đồ Lư công chúa nghe nói hổ thẹn, ăm t đở phùng phùng nạt rằng:

- Mi là đồ con nít ăn nói võ đoán, thật tội nọ đáng rồi đừng có trách số.

Đồ Lư công chúa dứt lời liền múa song kiếm chém tới, La Nhơn cử chùy lên đỡ, làm cho cặp song kiếm nháng lửa, công chúa hoảng kinh, chẳng dè con nít mà mạnh quá, liệu bề đấu sức không lại, liền quăng cặp phi đao lên giữa không trung, miệng niệm thần chú. Cặp phi đao bay xuống chém La Nhơn. Lúc ấy La Thông đang lược trận, xem thấy cả kinh kêu lớn rằng:

- Chạy cho mau bớ em! Kéo phi đao nó chém chết.

La Thông kêu thì kêu, còn La Nhơn thấy lạ coi hoài (Vì La Nhơn mới chín tuổi nên chưa từng thấy phép thuật, nay nghe nói phi đao, thì ngỡ là bên địch phóng gươm giết mình). La Nhơn coi rồi cười nói:

- Nữ Phiến thiết lạ, đương đánh giặc còn bày trò giỡn chơi.

La Nhơn nói dứt lời, ở trên không bay xuống một ngọn phi đao chém La Nhơn. La Nhơn thất kinh la lớn rằng:

- Không xong! Không xong!

Vừa la vừa hươi chùy đánh đỡ, kẻo ngọn phi đao kia bay xuống chém đầu. La Nhơn tràn người qua, bị ngọn phi đao ấy chặt đứt cánh tay trái, duy còn một tay đỡ không kịp, lớ quớ bị nó chặt luôn tay mặt. La Nhơn té nhào dưới đất. Thương thay một vị tiểu anh hùng có tài không mạng, bị cặp phi đao bằm nát như tương.

La Thông thấy em mình bị phi đao bằm thây nát biến, thì khóc rống lên nói:

- Em ơi! Em chết thảm thiết như vậy, bảo anh đừng đau lòng xót dạ sao được.

La Thông nói dứt lời té nhào xuống ngựa chết giắc, mặt mày đổi sắc, mình mẩy dị quặc. Chúng tướng hoảng kinh áp lại đỡ xốc La Thông dậy keo réo om sòm. Trình Giảo Kim khóc ngất than rằng:

- Hiền diệt ôi! Nếu hiền diệt chẳng may mà chết bất tử như vậy, làm cho bác thương nhớ khóc thét chẳng thấy đường.

Bốn người gia tướng theo La Nhơn thấy đều khóc vui, nước mắt chảy như mưa. Giây lâu La Thông tỉnh dậy, chúng tướng mừng quỳnh đỡ dậy, La Thông xách thương lên ngựa nói:

- Nếu ta chẳng trả thù cho em, thì ta thề chẳng đứng trên dương gian, mang danh nhơ tiếng nhuốt.

La Thông nói dứt lời, giục ngựa lướt tới trận tiền, Đồ Lư công chúa thấy trong Đường dinh chạy đến một viên tiểu tướng mày tằm mắt phụng, mặt trắng môi son, tay cầm thương, dường như Tống Ngọc phục sanh, Phan An tái thể thì nghĩ thầm rằng:

- Ta nay tuổi đã nhị thập xuân thu, song chưa thấy người nào lịch sự giống như vậy, phải chi trời khiến cho đôi ta vầy duyên phu phụ, thì mới phỉ lòng nguyên, chẳng uổng trang sắc nước hương trời, mà sánh cùng người như thế.

Đồ Lư công chúa tưởng rồi, kể La Thông vừa đến bèn hỏi rằng:

- Đường tướng! Chớ mi tên họ là chi, hãy xưng tên rồi đánh cũng chẳng muộn.

La Thông hét lớn rằng:

- Mi hỏi tên bốn soái làm chi? Vì mi dùng pháp thuật bầm thây em ta, thù này biết đời nào cho dứt, ta quyết đâm thác mi mà báo cừu đây.

La Thông nói rồi hơi giảo đâm đùa, Đồ Lư công chúa múa song kiếm đỡ ngăn. Hai người đánh vui với nhau đặng mười hiệp, tuy Đồ Lư công chúa có tài, nhưng đánh sao cho lại La Thông là viên hổ tướng, lại thêm đường nóng lòng báo cừu cho em, nên sức lực mạnh hơn lúc bình thường nữa. Đồ Lư công chúa nghĩ thầm rằng:

- Nguyên soái nhà Đường dung mạo kiêm toàn, nếu ta bỏ qua không làm bạn thì uổng biết bao, chi bằng trá bại ra chốn đồng hoang, sẽ kết quyền cùng nhau, va là nguyên soái còn ta là công chúa thì cũng xứng đôi vừa lứa.

Đồ Lư công chúa nghĩ rồi hơi gươm đỡ vệt mũi thương ra rồi bảo:

- Người thiết tài cao, ta đành thua chạy.

Công chúa nói dứt lời liền giục ngựa nhắm đồng hoang đông miết. La Thông nói lớn rằng:

- Ta biết người trá bại đặng phóng phi đao, song ta quyết báo cừu cho em, nên cũng nguyện nhất tử nhất sanh với người.

La Thông nói rồi giục ngựa đuổi theo, chạy hồi lâu tới cụm rừng. Đồ Lư công chúa quăng phi đao lên giữa không trung, lấy tay chỉ nói với La Thông rằng:

- Tiểu tướng quân! Hãy coi phi đao ta đó.

La Thông ngó thấy hoảng kinh than thầm rằng:

- Chắc phen này ta phải chết, còn chi mà báo cừu cho em hỡi trời!

La Thông than rồi cúi đầu nằm mọp trên ngựa mà chờ chết. Đồ Lư công chúa kêu nói:

- Tiểu tướng quân xin đừng kinh sợ, vì tôi đã làm phép rồi, phi đao không chém đâu, tôi muốn thừa một lời, song chẳng biết tiểu tướng quân có khứng cùng chăng?

La Thông nói:

- Bỏn soái với người cừu oán bằng trời, như người còn thì ta mất, bằng người mất thì ta còn, người muốn nói điều chi hãy nói phứt đi, đừng có ra tài cao thấp cùng nhau.

Đồ Lư công chúa hỏi:

- Chẳng hay tiểu tướng quân tên họ là chi? tuổi tác được bao nhiêu?

La Thông nói:

- Ta họ La tên Thông. Càng diện hạ nhị lộ nguyên soái, mà người hỏi làm chi vậy?

Đồ Lư công chúa nói:

- Nếu vậy là tiểu tướng quân thuộc dòng dõi Bắc Bình Vương La lão gia thuở trước, còn tôi năm nay tuổi vừa hai mươi, nhưng chưa gả nghĩa Châu Trần, kết duyên Tần Tấn. Cha tôi là Đồ Phong làm chức thừa tướng, vua Phiên yêu dấu nên xin tôi làm nghĩa nữ minh linh, tên gọi là Đồ Lư công chúa, nay tôi muốn kết duyên phu phụ cùng nguyên soái, mới phỉ lòng nguyện của tôi, song chẳng biết ý nguyên soái định liệu thế nào?

La Thông giận lắm nạt rằng:

- Người là phận gái mà ta cung khen cho đó mặt dày mày dạn, không biết hổ người, thuở nay trâu đi tìm cột, chứ cột nào lại đi tìm trâu, dẫu người chẳng giết em ta, ta cũng không chịu sánh đôi cùng loài mê dâm như vậy. Vả nay mi giết em ta thì thù ấy lớn bằng non, nếu ta nay khứng kết duyên Tần Tấn làm chồng người, thời chắc em ta ở nơi suối vàng cũng tủi thảm mạng bạc.

La Thông nói dứt lời, bèn hươi giáo đâm tới, Đồ Lư công chúa múa song kiếm đỡ hắt mũi giáo ra nói:

- Xin nguyên soái bớt cơn nóng giận, việc sống thác là do tại tay tôi, nếu nguyên soái thuận tình thì tôi nguyện dâng ải, giả thua khai thành bỏ chạy, dẫn binh về Mộc Dương đợi nguyên soái kéo vào nội công ngoại kích, giải vây thiên tử và mấy vị lão tướng, tôi lập công ấy mà đền tội giết lầm em của nguyên soái, chùng nguyên soái về nước rồi sẽ sai tướng đến cầu hôn, nếu thuận theo thì lưỡng toàn kì mỹ, bằng chẳng khứng lời tôi bảo phi đao xuống giết thác bây giờ.

La Thông nói:

- Nay em ta đã thác rồi, ta cũng không muốn sống làm chi, có chém

thì chém phước đi, đừng ta theo em ta cho có bạn.

Tuy La Thông nói như vậy nhưng Đồ Lư công chúa chẳng nổi giận, lại kiểm lời năn nỉ rằng:

- Vả nguyên soái là một người anh hùng hào kiệt sao không tự nghĩ lấy, vì ra trận thì phải chém phải giết, mà nguyên soái đem lòng cừu oán nỗi gì, phải chi tôi biết nguyên soái rồi, thì có lẽ nào tôi hại em nguyên soái, bởi số mạng tại trời, nên mới xui khiến người ra đánh trận đầu, xin nguyên soái rộng dung, một là đừng trọn trung cứu chúa, hai là làm đến bức vương công, nếu khẳng khẳng chỉ lo việc báo cừu ắt phải mang hại. Điều thứ nhất chết vô cớ, điều thứ hai cứu không đừng chúa, điều thứ ba làm tuyệt dòng giống họ La, chẳng có người nối nghiệp, bỏ hương tàn khói lạnh, té ra đi báo cừu không đừng lại lỗi đạo thờ chúa, mang tội với cha, xin nguyên soái hãy suy xét cho kỹ, đừng chấp nhất làm chi.

La Thông nghe rồi mới nghĩ thầm:

- Thiệt con này nó phải lòng mình mà quên sự hổ ngươi, song mấy lời nó phân qua rất hữu lý, chi bằng mình chịu đỡ mà cứu giá, rồi sau sẽ đánh báo cừu cũng chẳng muộn.

La Thông nghĩ rồi nói với Đồ Lư rằng:

- Nay công chúa thương tình nói điều phải, lẽ nào tôi chẳng nghe theo sao, song tôi còn sợ cặp phi đao lắm, và giận nó làm em tôi thác, nếu công chúa quyết vầy duyên cá nước, thuận lòng đầu Đường, thì xin công chúa quăng cặp phi đao xuống suối cho rồi, cũng như tôi đã báo cừu trả oán cho em tôi, vậy mới thiệt tình chồng vợ, dầu công chúa dạy bảo lẽ nào tôi cũng vâng theo.

Đồ Lư công chúa nói:

- Nay nguyên soái nguyện kết tình phu phụ, tôi đây cũng quyết bỏ cặp phi đao, nhưng phải thề nguyên chắc chắn tôi mới tin lòng.

La Thông nghĩ thầm rằng:

- Mình tính khôn nó lại khôn hơn mình nữa chứ! Vậy hãy kiếm điều phi lý mà thề bướng cho qua.

La Thông nghĩ rồi nói:

- Nếu công chúa chẳng tin tôi xin thề nguyên có cao xanh chứng kiến, như ngày sau tôi đem lòng bạc nghĩa bỏ nàng, thì bị Phiên già tám mươi đâm chết.

(Vì ngày xưa có nói: “Thề mắc, thắc rồi” bởi có ấy nên lúc chinh Tây bị Bát Siêu tám mươi tuổi đâm đồ ruột)

Đồ Lư công chúa nghe La Thông thề nguyên thì mừng lắm, ngỡ là thiệt dạ với mình, bèn niệm chú thâu cặp phi đao quăng xuống suối, rồi nói với La Thông rằng:

- Thôi để tôi trá bại, nguyên soái đuổi theo, tôi bỏ chạy về Mộc Dương thành mà chờ binh nguyên soái đến.

La Thông nói:

- Tôi đã hiểu rồi, xin công chúa chạy trước đi.

Rồi đó, Đồ Lư công chúa giục ngựa chạy trước, còn La Thông làm bộ hét lớn rằng:

- Nữ Phiên chạy đâu cho khỏi, ta quyết giết người đặt báo cừu cho em ta.

Đồ Lư công chúa nói:

- Ta đã thua chạy rồi, sao người còn rượt dai như vậy?

Đồ Lư công chúa dứt lời giục ngựa vào ải bế thành lại. La Thông ở ngoài mắng nhiếc một hồi, rồi trở về bổn dinh.

Khi Đồ Lư công chúa vào thành rồi bèn nói với chư tướng rằng:

- La Thông thật là đại tài, đánh đằng cặp phi đao ta vắng mắt, may cho ta lăm mới chạy về đằng đây, thiếu chút nữa ắt chẳng còn tánh mạng, vậy phải chuân vận lương thảo về Mộc Dương thành, rồi mở cửa ải Huỳnh Long gạt nó vào vây phủ mới xong.

Chư tướng và quân binh tãh đều vâng lệnh, sửa soạn xe cộ chở lương hướng thẳng về Mộc Dương thành.

Nói qua La thông về tới cửa dinh, chúng tướng xem thấy mừng quýnh kéo ra nghênh tiếp, rước thẳng vào trướng. Trình Giảo Kim nói:

- Bác đã lo mai táng La NHơn xong xuôi rồi, còn hiền điệt báo cừu chẳng đằng, hôm nay nữ Phiên lại trốn mất, thì biết chừng nào mới phá được ải mà tới Mộc Dương thành!

La Thông thưa rằng:

- Xin bác chớ lo, việc cứu giá chắc đằng rồi.

Trình Giảo Kim nói:

- Đi qua ải Huỳnh Long còn không đằng, thời làm sao mà cứu giá?

La Thông bèn đem việc ra trần mà thuật lại hết cho Giảo Kim nghe, Trình Giảo Kim hỏi:

- Vây là hiền điệt quyết tính chuyện vợ chồng thiệt chẳng?

La Thông nói:

- Bác hỏi điều ấy rất lạ, vì tôi quyết báo cừu cho em, có lẽ nào tôi đi lấy nó làm vợ hay sao? Ngộ biến thì phải tòng quyền, nên tôi gạt nó mà cho xong việc thôi đó bác.

Trình Giảo Kim khuyên rằng:

- Chốn chiến trường thì phải chém tướng giết quân, thấu thành đoạt ải chớ, cũng bởi số mạng La NHơn hết rồi nên hưởng thọ có bao nhiêu đó mà thôi, sao hiền điệt lại đem lòng cừu hận với người ta làm

chi? Nay công chúa có lòng tốt muốn kết nghĩa Tấn Tần, vậy duyên cang lệ cùng hiền điệt, chịu làm nội công ngoại kích mà rước chúng ta vào thành Mộc Dương giải vây cứu giá thì công ấy đã chuộc tội kia, việc vừa rồi hiền điệt hãy bỏ qua, đợi cứu giá xong bác sẽ đứng ra làm mai mà hai họ hòa hiệp sắc cầm...

Lúc đang chuyện văn bồng thấy quân vào báo rằng:

- Chẳng biết duyên cớ chi mà Đồ Lư công chúa mở cửa ải dẫn binh tướng trốn hết rồi, nên chúng tôi phải vào bầm lại.

La Thông nghe ab1o đã rõ biết, bèn truyền lệnh đem văn phòng tứ bửu lại viết một phong thư, kêu bốn tên gia tướng lại dặn rằng:

- Các người hãy đem thư này về cho mẹ ta, và an ủi mẹ ta hãy bớt sầu não, đợi các việc xong xuôi rồi, ta sẽ lấy thủ cấp con Đồ Lư về tế điện.

Bốn tên gia tướng vâng lệnh, lãnh thư nhắm Trường An phản hồi.

La Thông Tảo Bắc

Hồi thứ mười ba

Hại La Thông, Định Phương làm kẻ.

Cứu tiểu soái, Đồ Lư mền tài.

Khi La Thông sai bốn tên gia tướng trở về Trường An rồi, liền truyền lệnh cho chư tướng kéo binh vào ải Huỳnh Long và qua thẳng Mộc Dương thành.

Đây nói qua Xích Bích Bửu Khương Vương, thừa tướng Đồ Phong, nguyên soái Tô Xa Luân đang rồi uống rượu. Khương Vương nói với Tô Xa Luân rằng:

- Trẫm nghe đồn binh Đại Đường đến đánh tiếp, đã phá ải Bạch Lang, Kim Linh Xuyên, Ngân Linh Xuyên và Giả Mã xuyên, ba anh em họ Thiết Bối đều tử trận hết, thiết trẫm có lòng lo sợ chẳng cùng. Nguyên soái Tô Xa Luân tâu rằng:

- Xin Lang Vương chớ lo sợ mà tổn hao mình rỗng, vì anh em Thiết Bối hữu dũng vô mưu, nên mới mất ải mà bỏ mình, còn công chúa giữ ải Huỳnh Long, thì túc trí đa mưu, thêm tài cao phép lạ, có lo gì Binh Đường vào đây ặng.

Vua tôi vừa bàn luận dứt lời, xảy thấy quân thám tử chạy vào báo rằng:

- Nay công chúa về trào, nên xin báo lại.

Lang Vương nghe báo cả kinh nói:

- Nguyên soái! Quả thật binh Đường thể mạnh tướng hùng, phá ải tợ chẻ tre, nên công chúa bỏ ải Huỳnh Long mà kéo binh về nữa đó.

Tô Xa Luân nói:

- Xin mời công chúa vào hỏi cho rõ nguyên do.

Lang Vương y tấu, Tô Xa Luân lật đặt lên ngựa, dẫn binh ra thành nghênh tiếp nói rằng:

- Tôi là Tô Xa Luân, xin rước công chúa hồi trào.

Đồ Lư công chúa đi trước, Tô Xa Luân theo sau, công chúa vào điện quỳ xuống tâu rằng:

- Trước ngai vàng con lạy ra mắt và chúc vua cha sống lâu muôn tuổi.

Lang Vương hạ chỉ cho ngồi và bảo rằng:

- Duyên cớ chi mà con phải bỏ ải Huỳnh Long mà chạy trở về đây?

Đồ Lư công chúa thưa rằng:

- Cách mấy ngày trước con xuất trận cự chiến với Đường binh, gặp một vị nguyên soái tên La Thông, vì va có phép lạ phá mất phi đao của con, con liệu thể khó thủ nổi thành nên phải về tâu cho cha rõ, xin cha định đoạt lẽ nào?

Lang Vương nghe tấu tợ kim châm dạ, như lửa cháy mảy. Lúc ấy vua tôi lấy mắt nhìn nhau, chớ chẳng thương nghị đặng kể chi cả. Nói qua La Thông khi kéo binh đến thẳng Mộc Dương thành, xảy thấy quân thám thính báo rằng:

- Bẩm nguyên soái, nay đã gần thành Mộc Dương rồi.

La Thông nghe báo để mắt xem coi, thấy binh vây bịt bùng, nước chảy qua không lọt, gió thổi chẳng thông. Chúng tướng xem thấy kinh tâm đờm vía. La Thông truyền lệnh an dinh ại trại, sắp đặt đội ngũ đầu đó hẳn hoi, việc sắp đặt xong rồi La Thông mới nói với Trình Giảo Kim rằng:

- Dạ thưa bác, hôm nay cháu đơn thân độc mã, quyết đập phá vòng binh vào Mộc Dương Thành, đặng tâu rõ cùng bề hạ, hể bác nghe súng hiệu nổi lên, thì phải dẫn binh đánh vào, trong đánh ra, ngoài đánh vô có như vậy vòng binh mới rã.

Trình Giảo Kim khén rằng:

- Hiền điệt phân hữu lý, song cũng phải tiểu tâm cẩn thận mà làm.

La Thông nói:

- Xin bác chớ lo.

La Thông nói dứt lời, xách giáo lên ngựa xuất dinh, xông vào trùng vây mà trở tài đánh phá.

Lúc ấy binh Phiên xem thấy mới hỏi nhau rằng:

- Quái lạ dữ kìa! Viên tiểu tướng nào mà dám đơn thân độc mã xông

vào phá vòng binh, không lẽ tướng Đường lại bạo gan đến thế?

Tên quân khác nói:

- Thiệt cũng lạ! Vậy chúng bta cứ bắn vãi ra coi nó làm sao cho biết. Rồi đó kẻ giương ná, người trương cung bắn tên vãi như mưa bắc. La Thông dừng ngựa lại, luân thương đỡ tên ra hết ráo, còn miệng thì kêu nói:

- Chúng bây đừng bắn nữa, nay cứu binh đã tới, hãy tránh ra cho mau, nếu diên trì ta đập nát như kiến cỏ.

La thông nói dứt lời, giục ngựa xông tới vòng binh đánh phá, làm cho Phiên binh hoảng kinh, hồn vía lên mây run cầm cập, cầm cung ma bắn không đặng, còn xách ná mà trương chẳng ra, đứng trơ trơ như hình đá. La Thông đâm đũa nào nào lặn ra đũa đó. La Thông phá đặng vòng ngoài, đánh lần lần vào vòng trong, Phiên tướng xông ra ngăn La Thông đều bị La Thông giết sạch, rồi ráng sức bình sinh phá hết bảy vòng binh mới thấy Mộc Dương thành, trên dựng cờ Đại Đường bay phát phới. La Thông xem thấy cả mừng, bèn dừng ngựa lại nghỉ một hồi, mới chạy đến thành Nam kêu cửa, xảy nghe pháo nổ vang trời, La Thông giật mình day lại, thấy một tên tướng Phiên cầm siêu nhắm mình chém tới, liền lật đặt cử thương gạt ra rồi nạt rằng:

- Phiên tướng tên họ là chi sao dám ngăn đường bốn soái?

Tên tướng Phiên ấy nói:

- Ta là bộ hạ Tô Nguyên Soái, đại tướng quân Hồng Bào, ta vâng lệnh cầm binh thủ dinh hơn mấy tháng, bộ nhà người chưa biết cây siêu ta lợi hại thế nào sao mà dám tới thành Nam này, hãy qua nơi khác mới tồn tánh mạng.

La Thông nổi giận không thêm đáp lại, hươi thương đâm nhào, Hồng Bào cử siêu rước đánh. Hai người đánh ước hơn sáu mươi hiệp, Hồng Bào hươi siêu nghe vụt vụt, chém bổ vào mặt La Thông, La thông múa thương đỡ hết ngọn siêu ra nghe rang rang gần mẻ lưỡi siêu, rồi sau đó hai người đều ra sức anh hùng đánh bốn mươi hiệp nữa song cũng chưa định hơn thua. La Thông hét lên rằng:

- Phiên tướng! Hãy coi mũi thương ta đó.

La Thông hét dứt tiếng thì đâm vào yết hầu Hồng Bào một thương nhào xuống ngựa. Binh Phiên thấy chủ tướng chết rồi liền rùn rùn kéo nhau chạy trốn như lũ chuột bày chồn. Tuy La Thông thắng trận nhưng cũng đà thở dốc, chạy riết đến cửa thành kêu lớn rằng:

- Vị nào giữ cửa thành xin nghe cho rõ, nay có cứu binh đến, La Thông phá giặc vào đây, vậy hãy mau mở cửa thành đặng tôi kiến giá.

Ngày ấy nhằm ngày Ngâm quốc công Tô Định Phương giữ thành, vì Tần nguyên soái truyền lệnh mỗi cửa ba ngàn quân, còn chúng tướng phải luân phiên giữ cửa, nên khi Tô Định Phương nghe tiếng kêu, bèn lên thành xem thử, thấy La Thông đơn thương độc mã thì bết cứu binh đã đến, mới nghĩ thầm trong bụng rằng:

- Hồi khuya này ta nằm một điềm chiêm bao quái lạ, ta thấy Tô Lân mình vấy đầy những máu, đến quỳ trước mặt ta mà thưa rằng “Cha ôi! Con chết rất thảm thiết lắm cha, cũng bởi oan oan tương báo, không biết chừng nào mà trả đặng.” Nói dứt lời kể ta giật mình trở dậy. Ta nghĩ chắc điềm chiêm bao này có cớ lắm, chắc thằng La Thông nó hay biết việc cừu thù ngày trước nay kiếm cớ hại con ta mà báo oán, nên con ta hiện hồn về nói cho ta hay, đặng lo kế mà trả thù chứ gì!

Tô Định Phương nghĩ rồi, liền cất tiếng hỏi rằng:

- Bớ hiền điệt! nay cứu binh đã tới hay sao?

La Thông nghe kêu ngược mặt ngó thấy, muốn phóng Tô Định Phương một thương rồi đời, sóng mắc đương lúc cầm quyền nên nén cơn giận dữ, xuôi theo một bề mà thưa rằng:

- Dạ, hôm nay cứu binh đã tới, vậy xin bác mở cửa thành đặng cháu vào kiến giá.

Tô Định Phương hỏi ý rằng:

- Hiền điệt đem theo bao nhiêu binh mã, và những tướng nào đi đó, sao không thấy Trình thiên tuế, còn dinh trại hiền điệt đóng ở nơi nào, ở đâu?

La Thông thưa rằng:

- Cháu đồng đi với chín nhà công tử, dẫn hai mươi vạn binh mã sang đây, dinh trại đóng ngoài vòng binh cách đây bảy dặm, Trình thiên tuế mắc ở lại thủ dinh.

Tô Định Phương hỏi:

- Hai anh em Tô Lân có đi theo đó chẳng?

La Thông ngấm nghĩ một hồi rồi thưa rằng:

- Dạ, hai anh em Tô huynh còn vận lương ở sau, nhắm chẳng bao lâu cũng tới.

Tô Định Phương thấy La Thông ngấm nghĩ mà trả lời coi bộ lơ láo, thì nói thầm rằng:

- Chắc việc này quả có chẳng sai, vì nó đã hại con mình mà trả thù cho tổ phụ, nên mình mới thấy điềm chiêm bao đó, nếu mình cho cộp vào thành thì làm sao mà trả thù cho đặng, có khi mình cũng không còn nữa chứ! Chi bằng mình mượn dao giặc chặt đầu nó mà trả thù thì mới đã nư giận. Bây giờ để mình gặt nó để đánh cùng bốn phía,

đặng bị tướng dữ nhai xương, mình giết cách khôn khéo như vậy thì mới khỏi tội.

Tô Định Phương sắp đặt mưu độc xong rồi bèn kêu La Thông nói rằng:

- Hiền điệt ôi! Long giá vừa ngự thành Nam, nếu mở cửa ra e binh Phiên làm hỗn, chắc bác cháu mình đồng tội, biết đổ cho ai?

La Thông hỏi:

- Bác nói như vậy vậy biết tính sao bây giờ?

Tô Định Phương nói:

- Vậy hiền điệt phải qua cửa Đông mới xong.

La Thông nói:

- Vậy bác qua mở cửa thành phía Đông đặng cháu qua đó.

La Thông nói dứt lời, giục ngựa hươi thương đông qua cửa Đông, bốn cửa thành đều có Phiên tướng trấn giữ nghiêm ngặt, vì sợ Đường tướng liệu mạng đánh phá giải vây.

Khi La Thông chạy ngựa đến cửa thành phía Đông, xảy nghe pháo nổ vang tai, có hai viên Phiên tướng xông ra ngăn đánh, một tướng thì đội mão kim khôi, mình mang bào đồ, mặt tợn nòi, mắt to như lục lạc, bên tả đai tên, bên hữu mang cung, cưỡi ngựa ô truy, tay xách thiên phương họa kích; còn thêm một tướng nữa, đầu đội bao đánh xanh, mặt như thúng táo, mày râu rìa mắt to, mình mang kim giáp, tay cầm đồng đao nặng ước tợ trăm cân. La Thông chặn lại nạt rằng:

- Hai tướng đi tới hãy xưng tên họ cho mau!

Hai tướng nói:

- Hai ta là bộ hạ của Tô nguyên soái, vâng lệnh trấn giữ thành Đông này, anh là Ngũ Long, em là Ngũ Hổ, còn người là vô danh tiểu tướng sao dám đơn thương độc mã đem mình vào chốn hiểm nguy?

La Thông cả giận nạt rằng:

- Hai người chớ buông lời vô lễ, hãy tránh đường cho bọn soái đi thì hai người mới còn hồn, nếu diên trì ắt mũi thương này không vị!

Ngũ Long Ngũ Hổ nghe qua cười ngất nói rằng:

- Mi là con nít ăn chưa no lo chưa tới, mà muốn vào cửa Đông sao đặng? Ta chẳng nỡ giết đứa nhỏ dại đâu, thôi mi hãy trở về kêu tướng khác cho mau.

La Thông nổi nóng hét lên một tiếng hươi thương đâm nhào, Ngũ Long cử kích đỡ ngăn, còn Ngũ Hổ nạt lớn rằng:

- Thằng tiểu nhi kia! Mi hãy coi đao ta chém đầu mi đây!

Ngũ Hổ nạt dứt lời hươi đồng đao bổ tới. La Thông múa thương đỡ bên tả đánh bên hữu, ba người đánh vù với nhau trên bốn mươi hiệp bất phân thắng phụ. Đánh thôi giông gió nổi dậy, bụi bay kịt mù,

tiếng binh khí khua nhau kêu rang rang, La Thông bị hai tướng vây đánh một hồi, mồ hôi ra ướt giáp, nổi giận hét lên một tiếng đâm Ngũ Long nhào xuống ngựa chết tươi, Ngũ hổ thấy anh mình chết rồi trong lòng hoảng kinh, vừa quày ngựa bỏ chạy, bị La Thông tiếp luôn một thương nữa nát óc, theo anh cho có bạn. Tuy La Thông giết được hai tướng, song tay chơn mỗi một rụng rời, mệt đã thở dốc, thúc ngựa tới cửa thành Đông, ngó thấy Tô Định Phương đứng ở trên thì kêu lớn rằng:

- Xin bác hãy mở cửa cho cháu vào với.

Tô Định Phương nói:

- Không được đâu hiền đệ, thành Đông là ngay dinh Tô Xa Luân, nó là nguyên soái nước Bắc Phiên, sức mạnh địch nổi muôn hùm, thêm kẻ bộ hạ nó cũng khá đông, đều toàn là anh hùng hào kiệt, nếu mở cửa thành thì chúng nó kéo theo mà vào, hai bác cháu mình khó nổi đỡ đương.

La Thông giận lắm nói rằng:

- Bác không mở cửa thành, có lẽ nào tôi bay lên cho được?

Tô Định Phương nói rằng:

- Hiền đệ, chẳng phải bác làm ngặt đâu mà hiền đệ đem lòng trách bác, vì vâng mạng triều đình, bác nào dám vị tư vi kỷ, nếu mở cửa thành rủi binh giặc kéo vào thì phải lâm đại tội, vậy cháu hãy qua cửa Bắc bác mở tức thì.

La Thông nói:

- Tôi đã đuối sức, ngựa đã hết gân, chừng tôi đến cửa bắc xin bác nhớ lời chớ nên từ chối nữa.

Tô Định Phương y lời qua cửa Bắc đợi La Thông.

Khi La Thông giục ngựa xông qua cửa Bắc, lúc đi gần tới xảy nghe pháo nổ, xông ra hai viên đại tướng cao lớn dềnh dàng, mười phần lợi hại. La Thông xem thấy hãi kinh, nghĩ thầm trong bụng rằng:

- Không xong rồi! Mình đã phá hết bảy vòng binh, lại giết thêm ba viên đại tướng, thì sức lực đã giảm rất nhiều, làm sao mà cự đương với hai tướng này? Chắc mình mắc kế Tô Định Phương, thiệt khó nổi tới lui biết mấy!

La Thông nghĩ rồi bạo gan xốc tới nạt rằng:

- Còn hai tướng này hãy xưng tên cho mau!

Phiên tướng nói:

- Ta là tiên bộ giá hạ tiên phuông của Tô nguyên soái, tên là Chuyên Mã Ngạn và Yên Mã Hô, nhà người thiết to gan lớn mật, dám thi chúng ta như cỏ rác, nay người lọt vào địa phận của hai ta trấn giữ, chớ mong còn tính mệnh.

La Thông giận lắm nạt rằng:

- Bỏn soái phá hai cửa thành giết ba tướng, bộ hai người không sợ chết hay sao mà dám đón đường bỏn soái? Lời tục người thường nói: “Xe trước gây xe sau phải tránh”, sao hai người còn muốn noi theo dấu cũ? Nếu chộc giận bỏn soái, e hai đó hồn lìa khỏi xác.

Chuyên Mã Ngạn nổi xung hét vang như sấm, nói rằng:

- Thằng nhỏ kia! Chớ có khoe khoang lỗ miệng, hãy lãnh cặp chùy của ông đây cho biết sức.

Chuyên Mã Ngạn nói dứt lời hươi song chùy đã tới. La Thông đưa thương ra đỡ. Kế Yên Mã Hô múa song phủ đến chém, La Thông cũng hất văng hết thấy, rồi d1o ba tướng đánh nhàu với nhau một trận. Hai tướng Phiên người chùy người búa đều ra sức, La Thông cứ lo ngăn đỡ mà thôi, chớ rảnh ta đâu mà đâm trả lại, Mã Ngạn đánh song chùy hay lắm, ban đầu còn trông thấy người, đánh thét đến sau chỉ thấy hai lần sáng chớp nhoáng hoặc tả hoặc hữu. Mã Hô múa búa cũng đại tài, chém dưới chặt trên, chiếu sáng rạng ngời. La Thông một mình tả xông hữu đột, mệt đà thở dốc, hươi thương đánh đỡ tưng bừng, nghe tiếng vụt vụt tợ rồng bay phụng lộn, song Phiên tướng chẳng nao, múa búa luân chùy đánh hoài, La Thông giận lắm ráng sức bình sinh cầm thương đỡ hất chùy ra, đánh vệt búa lại, thuận tay thương Mã Ngạn một thương ngay yết hầu chết tốt. Lúc đó Mã Hô lính quỳnh hươi búa chém bậy chém bạ, kế bị La Thông cho một thương rồi đòi.

Khi La Thông giết đặng hai tướng Phiên, thì vui mừng chẳng xiết, ngồi trên ngựa nghỉ một hồi ngó lên trên thành thấy Tô Định Phương ở trên dòm xuống liền kêu lớn rằng:

- Xin bác hãy xét tình cho cháu, vì ngựa đà hết sức còn cháu cũng hết hơi, không có tài chi mà phá đến cửa khác nữa, vậy bác làm ơn mở cửa cho cháu vào trong với.

Tô Định Phương nghĩ thầm rằng:

- Nay ta muốn hại nó nên sai nó đi giáp vòng thành, không dè sức lực nó mười phần mạnh mẽ, đi đặng ba cửa rồi, thôi ta gạt nó đi đến thành Tây cho biết mặt to Xa Luân là tướng dữ, thiệt nó mà gặp Xa Luân, chẳng khác dê kia gặp cọp, trứng gà chọi vào đá xanh, nếu muốn khỏi họa sau, thì ta phải lo mưu trước.

Tô Định Phương nghĩ rồi, cất tiếng nói với La Thông rằng:

- Hiền điệt ôi! Xin hiền điệt miễn chấp, thiệt đã chịu muôn ngàn sai lỗi cùng hiền điệt, bác cũng biết hiền điệt lao tâm mệt sức biết chừng nào, đáng lẽ bác phải mở cửa thành ra rước hiền điệt vào mới phải, ngặt vì nguyên soái mới truyền lệnh cấm không cho mở cửa này, nếu

bác vi lệnh mở ra, chắc bị nguyên soái bắt tội, thiệt bác lo buồn hết sức, song không biết tính làm sao bây giờ?

La Thông nghe nói trái như vậy trong lòng giận lắm, nói rằng:

- Thiệt bác nói lời ấy phi lý lắm, bác đường đường là một vị tướng, còn tôi cũng là đáng anh hùng, nay bệ hạ bị vây tôi đem binh cứu giá, sao bác không mở cửa cho tôi vào, lại bắt đi đánh ba cửa, nói đến thành Bắc Thì mở cửa cho vào, tôi đến đây rồi bác cũng nuốt lời nữa, bộ bác nói tôi làm phản nên chẳng cho vào, hay là bác có ý tư thông với Bắc Phiên nên kiếm kế gạt tôi mà ngăn người cứu giá?

Tô Định Phương nghe mấy lời La Thông nói thì hoảng kinh nói:

- Hiền điệt! Không phải bác có lòng tư thông với Bắc Phiên đâu, vì lệnh nguyên soái nghiêm ngặt lắm, nên khó mà trái đặt.

La Thông hỏi:

- Vì có lẽ nào mà nguyên soái không cho mở cửa thành phía Bắc?

Tô Định Phương nói:

- Bác thấy lệnh truyền như vậy thì hay vậy, chớ bác cũng chưa rõ đặt nữa.

La Thông nói:

- Tuy nguyên soái cấm mặc lòng, song có cứu binh đến nhắm mở cũng không có lỗi gì, dẫu nguyên soái chẳng nghĩ mà bắt tội, thì cháu tình nguyện chịu cho, xin bác đừng nghi ngại, cháu quyết không dám sai lời.

Tô Định Phương nói:

- Nếu thiệt cứu binh thì vào thành Tây cũng được, lựa phải nặng nề đòi vào thành Bắc mới đặt hay sao?

La Thông nghe qua giận lắm nói rằng:

- Tôi coi ý cũng đủ biết rồi, đâu cần phải nói nhiều lời như thế, phải hỏi tôi mới vào, thì phá thành Tây trong nháy mắt cũng xong, vì tôi đã đánh trọn ba cửa rồi, người ngựa đều đuối, nay bảo tôi đến đánh thành Tây, là cố muốn mượn tay giặc giết tôi, thiệt lòng bác quá độc ác không biết thương đến lương đồng trung thần.

Tô Định Phương nghe La Thông nói trúng tim đen mình thì hổ người lắm, mới kiếm lời tráo trở nói rằng:

- Hiền điệt là anh hùng hào kiệt, ai mà chẳng nghe danh, đâu có loài Phiên nô nào tài hơn, mong lòng sát hại hiền điệt đặt.

La Thông chẳng thèm đáp lại, nghĩ thầm rằng:

- Rất đổi ba cửa kia ta còn phá nổi, huống gì nay còn có một cửa Tây này, mà ta không phá nổi hay sao? Vậy ta phải ráng sức một phen, không lẽ người bắt ta đi vào ngõ nào nữa mà sợ.

La Thông nghĩ rồi, giục ngựa giông riết đến Tây thành.

Khi La Thông đến cửa Tây thì mặt trời đã lặn, còn trong lòng lại đói, kể nghe tiếng pháo nổ vang, ngược mặt xem coi thấy một viên đại tướng dẫn bốn chục tướng cạnh xông ra, kẻ vác đao người xách búa, kẻ giáo người roi, viên đại tướng ấy lướt tới hét rằng:

- Thằng nhỏ kia! Hãy dừng ngựa lại, thành Tây này là chỗ bốn soái trấn thủ, sao mi dám cả gan đến đây mà nạp mạng?

La Thông nạt rằng:

- Người tài nghệ bao nhiêu mà dám đón đường bốn soái, vậy chớ người tên họ là chi? Hãy phân cho ta rõ mà chịu chết cho rồi.

Phiên tướng nghe qua cười ha hả nói rằng:

- Nếu mi muốn biết tên họ ông, thì phải lắng tai mà nghe cho rõ. Ta là Hồng Bào Đại Lực Sĩ nguyên soái Tô Xa Luân, người có biết cây búa của ta lợi hại hay không, mà dám đến đây nạp mạng?

La Thông giận lắm nói rằng:

- Ta cho mi một thương chết cho khuất mắt mới đã nư giận, vì bọn mi vây chừa ta tại Mộc Dương thành, thiệt tội kia đáng số, nay còn đón đường bốn soái nữa sao?

Tô Xa Luân nạt rằng:

- Người chớ khoe tài, hãy lãnh cây lão phủ khai sơn của ta đây cho biết mùi!

Tô Xa Luân nạt dứt lời, bèn hươi búa chém tới, La Thông đưa thương ra đỡ, vì Xa Luân sức mạnh phi thường, còn La Thông đánh đã trọn ngày nên sức lực suy giảm rất nhiều, phần thì bụng đói, bị Xa Luân chém một búa, làm cho con ngựa phải thối lui hơn năm chục bước. Nếu lấy tài mà so sánh với nhau thì La Thông thua Xa Luân cũng chẳng bao nhiêu, nhưng vì đang đói mệt nên thua sức. Lấy lại thế, La Thông giục ngựa xốc tới hét rằng:

- Phiên tướng! Hãy coi cây thương của bốn soái đây.

La Thông hét dứt tiếng liền hươi thương nhắm yết hầu Xa Luân đâm tới, Tô Xa Luân đưa búa đỡ vệt mũi thương qua một bên, rồi chém trả lại, La Thông cử thương ngăn đánh, song La Thông cứ lo cử gạt liên liên, chớ không hờ tay mà đâm trả lại, ráng cầm cự đến hai mươi bốn hiệp thì đã hết sức. Tô Xa Luân thấy La Thông miệng thở ồ ồ, tay chân lết bết, trong lòng mừng thầm, truyền quân áp lại phủ vây mà bắt sống. Quân Phiên nghe lệnh truyền liền áp lại vây bịt bùng, roi đánh chân ngựa, đao chém vào mặt, siêu bổ trên đầu, mâu đâm vào ngực, chùy đá trên lưng, gươm đánh dưới chân, gươm chém sau ót, kích đâm vào họng. La Thông kinh hồn hoảng vía, một cây thương đỡ trước ngăn sau, đánh bên tả, vệt bên hữu, trên đỡ cho người, dưới che cho ngựa, duy sợ cái lão phủ khai sơn của Tô Xa

Luân hơn hết. Binh tướng vây phủ bốn phía, tiếng binh khí nghe khua rộn rã, chớp nháng rạng người, La Thông thấy tứ bề tinh là gươm, giáo, kiếm, kích bủa giăng, thì than rằng:

- Chắc mạng ta phải chết tại trận này, vì không có người tiếp cứu.

Tô Xa Luân nói lớn rằng:

- Tánh mạng người nay ở trong tay bốn soái, sự tha giết cũng tại nơi ta, chớ trông ai đến cứu mắt công, dầu muốn chạy cũng không đường, chi bằng xuống ngựa đầu hàng bốn soái cho xong, nếu nói nửa tiếng không ắt người phải tử trận, còn không chết thì cũng bị ta bắt sống.

La Thông nghe rồi hồn phi thiên ngoại, vô kế khả thi, duy cứ đánh cầm chừng mà chịu, tới đâu hay đó.

Còn Tô Định Phương ở trên thành, xem thấy La Thông bị binh Phiên vây phủ mịt mù, trong lòng vui mừng chẳng xiết, nói thầm rằng:

- Nay ta mượn giáo Phiên giết nó dâng trả thù cho con, từ rày về sau họ La có tuyệt diệt, thì họ Tô ta mới đứng được vững vàng.

Đây nói qua Xích Bích Bửu Khương Vương, thừa tướng Đồ Phong và Đồ Lư công chúa đang ở trong ngự dinh đèn đuốc sáng rõ, bỗng nghe có tiếng trống kêu vang như sấm, quân binh la ó. Khương Vương hỏi:

- Chuyện chi ngoài dinh dữ vậy?

Quân binh tâu rằng:

- Nay có Đường tướng La Thông, tuổi nhỏ mà đại tài, phá hết ba cửa dinh, giết năm viên hồ tướng, bây giờ va tới thành Tây, bị nguyên soái truyền lệnh quân binh phủ vây đặt bắt sống.

Đồ Lư công chúa nghe mấy lời tấu của tên quân thì kinh hãi nghĩ rằng:

- Mình đã tính việc trăm năm, nên báo La Thông kéo binh tới đây, rồi mình sẽ nội công ngoại kích mà cứu Đường Vương, nay người đã phá ba dinh, người lao ngựa mệt, còn Tô Xa Luân tài lắm, e cho tiểu tướng quân nan tồn tánh mạng, nếu rủi có điều gì, lẽ nào người không trách mình nói gạt, chi bằng ra đó tiếp cứu cho người biết lời vàng đáng chẳng sai.

Đồ Lư công chúa nghĩ rồi bước tới quỳ xuống tâu rằng:

- Xin vua cha cho con xuất trận tiếp chiến với tô nguyên soái, vì La Thông là tướng đại tài, lúc nọ đánh phi đao con vắng mắt, nên con e cho Tô nguyên soái sa cơ bại trận, thì nước nhà chẳng còn.

Lang Vương nghe tâu mừng rỡ nói rằng:

- Lời con phân hữu lý, vậy hãy ra chợ chiến cho mau.

Đồ Lư công chúa bái tạ, đơn thân độc mã xuất trận, chớ không dẫn

theo nữ Phiên. Khi đến Tây thành thấy binh đông vô số, kể nghe tiếng người nói lớn rằng:

- Chắc mạng ta phải chết không người tiếp cứu.

Đồ Lư công chúa nghĩ thầm rằng:

- Rõ ràng tiểu tướng quân kêu với ta đó!

Đồ Lư công chúa nói rồi cất tiếng kêu lớn rằng:

- Chúng tướng hãy mở vòng binh chớ nên chậm trễ, ta vào tiếp chiến cùng nguyên soái mà bắt sống La Thông.

Chúng tướng nghe công chúa kêu liền dừng tay tránh vệt hai bên, để Đồ Lư công chúa giục ngựa xông vào.

La Thông Tảo Bắc

Hồi thứ mười bốn

Phá Phiên dinh Khương Vương tị nạn.

Giết Định Phương La thị báo cừu.

Nói về trong thành Mộc Dương vua Thái Tôn đang ngự, chúng văn quan võ bá đứng chầu, Thái Tôn phán hỏi Từ Mậu Công rằng:

- Tiên sinh chiêm quẻ thuở nay thiệt chẳng sai, sao quẻ hôm nay Trình vương huynh đi thỉnh binh cứu viện, tại có nào mà không linh nghiệm vậy?

Từ Mậu Công tâu rằng:

- Chẳng hay bệ hạ thấy duyên cớ chi mà đề chắc quẻ ấy không linh?

Thái Tôn phán rằng:

- Từ khi Trình vương huynh đi viện binh thì quân sư đoán giờ thìn ngày nay thì đến, vậy bây giờ đã qua giờ tuất mà không thấy cứu binh, sao quốc sư còn gọi rằng là không lẫn quẻ? Số lượng trong thành chỉ còn dùng trong năm ngày nữa thì hết, nếu cứu binh không đến, thì biết tính sao đây?

Từ Mậu Công tâu rằng:

- Xin bệ hạ chớ lo, vì tôi đoán quẻ chắc lắm, quả thiệt hồi giờ thìn có cứu binh đến bên thành.

Thái Tôn phán hỏi:

- Quốc sư nói cứu binh đã tới, sao chẳng thấy vào thành?

Từ Mậu Công nghe vua phán hỏi liền lần tay coi rồi tâu rằng:

- Hồi giờ thìn này có một viên tiểu tướng, phá Phiên binh vào cửa thành phía Nam, vì cửa thành không mở nên bị Phiên tướng phủ

vây, thiệt tại duyên có ấy mà vào thành không đặng.

Thái Tôn nghe Mậu Công tàu bèn lóng tai nghe ngoài thành tiếng trống kêu vang như sấm, quân binh la ó dậy trời, thì trong lòng nổi giận phẩn rằng:

- Tàn vương huynh! Vây bữa nay nhằm phiên ai tuần thành đó?

Tàn Thúc Bảo tàu rằng:

- Bữa nay đến phiên Ngân quốc công Tô Định Phương coi cửa, song chẳng biết vì có lẽ nào mà người không tẩu cho bề hạ hay?

Uất Trì Cung nghe rồi nổi giận tàu rằng:

- Tô Định Phương khi quân, chắc nó tư thông với giặc, nay nó mong làm phản vậy tôi xin đi bắt cho.

Uất Trì Cung tẩu dứt lời liền thót ngựa giục ra thành Bắc.

Khi Uất Trì Cung đi rồi, Từ Mậu Công nói với Tàn nguyên soái rằng:

- Tàn tam ca mau đem binh ra thành đặng nội công ngoại kích, đánh trận đêm nay phá đặng trùng vây.

Tàn Thúc Bảo vâng lệnh, truyền binh tướng khai thành, kẻ giáo người roi, còn tốp xách đèn cầm đuốc. Tàn Thúc Bảo lên ngựa đi đầu, kế đến là bốn viên lão tướng: Mã Tam Bửu, Lưu Hồng Cơ, Ân Khai Sơn, Đoàn Chí Viễn và quân lính đều kéo ra bốn cửa thành.

Đây nói qua chúng Phiên tướng tránh đường cho Đồ Lư công chúa xông vào. Công chúa vào đứng kế bên Tô Xa Luân, giờ gươm hét lớn rằng:

- La Thông! Người hãy coi cây gươm ta đó!

Công chúa hét dứt tiếng liền chặt cổ Tô Xa Luân, Tô Xa Luân không ngờ nên tránh chẳng kịp, lật đật né qua hét lớn rằng:

- Sao công chúa chém lầm vậy?

Tô Xa Luân dứt tiếng thì rụng hết một cánh tay, máu chảy đầm dề, kẻ nhào xuống ngựa. La Thông xem thấy mừng rỡ khôn cùng, giục ngựa lướt tới thưởng cho một thương, từ sau lưng thấu tới trước bụng. Khá thương một viên đại tướng, đã từng chinh chiến vang danh như sấm mà nay lại chết vô cơ như vậy. Chúng Phiên tướng trông thấy Tô nguyên soái rụng hết một cánh tay thì la lớn lên rằng:

- Công chúa nương nương làm phản rồi!

Công chúa nghe nói sảng hoàng, đứng sững buông gươm, mặt mày tái mét chẳng còn chút máu. Giây phút tĩnh tâm định thần, cúi xuống lượm gươm, rồi thót lên ngựa xông tuốt ra ngoài vòng binh. Lúc ấy La Thông đắc thế, sức mạnh bằng hai khi trước, hươi thương chém tướng giết binh chết thối vô số.

Nhắc qua Uất Trì Cung là người lỗ mãng., khi giục ngựa chạy gần đến Bắc môn, la lớn lên rằng:

- Hãy bắt thằng phản tặc Tô Định Phương, chớ cho nó chạy thoát. Tô Định Phương nghe nói thất kinh, trong lòng hồi hồi, day lại thấy Uất Trì Cung chạy tới lật đặt truyền lệnh quân sĩ mở cửa thành và thả điều kiêu, rồi xách đao lên ngựa đào tẩu. Uất Trì xem thấy giận lắm nạt rằng:

- Bớ phản tặc! Thánh thượng chẳng hề bạc đãi nhà ngươi, sao mi dám tự lệnh khai thành, nếu Phiên binh kéo vào chắc thiên tử phải kinh hồn hoảng vía, ta đổ mi chạy đâu cho khỏi?

Uất Trì Cung nạt dứt tiếng liền giục ngựa đuổi theo.

Khi Tô Định Phương chạy qua khỏi điều kiêu chợt gặp La Thông, La Thông thấy mặt giận lắm nạt rằng:

- Tô Định Phương! Ngươi muốn chạy đi đâu đó?

Tô Định Phương thất kinh chạy qua ngã khác, lại gặp Đồ Lư công chúa, kể thấy Uất Trì Cung la lớn rằng:

- Hãy bắt phản tặc Tô Định Phương cho mau!

Đồ Lư công chúa nghe nói rõ ràng, liền chặn Tô Định Phương lại bắt sống, rồi giao cho La Thông, La Thông kêu Uất Trì Cung nói:

- Để tôi nhồi Tô tặc lên, đặng bác bắt trói nó lại.

La Thông nói dứt lời liền quăng Tô Định Phương lên, Uất Trì nắm đầu truyền quân trói lại, dẫn tuốt vào thành nạp cho thiên tử.

Nói về La Thông thấy Tàn Thúc Bảo bèn thưa rằng:

- Tôi đã bắt được Tô tặc rồi, xin nguyên soái chớ theo nhọc sức.

Tàn Thúc Bảo nói:

- Bỏn soái vâng lệnh quân sư nên không dám trễ nãi, nội đêm nay phải đánh Phiên dinh một trận cho kịp ngày giờ.

Khi Uất Trì Cung dẫn Tô Định Phương vào đại điện quỳ xuống tâu rằng:

- Tôi đã nạp phản tặc Tô Định Phương.

Thái Tôn phán rằng:

- Khanh hãy đem buộc nó vào long trụ, rồi ra mà tiếp với nguyên soái, đặng dẹp trừ Phiên tặc.

Uất Trì Cung vâng chỉ đem trói Tô Định Phương vào long trụ rồi ra thành bắc hiệp sức cùng Tàn nguyên soái. Tàn Thúc bảo kêu La Thông nói:

- Bớ hiền đệ! Bác ra sức đoạt dinh, còn hiền đệ hãy lo tiếp ứng trong ngoài nha!

La Thông vâng lệnh giục ngựa chạy tới Phiên dinh, hể thương đâm tới đâu quân giặc nhào lặn tới đó.

Nói về Đồ Lư công chúa, lúc nghe Tàn nguyên soái đến đoạt dinh, liền giục ngựa chạy về, làm bộ la lớn rằng:

- Không xong! Không xong! Đường tướng quá mạnh, sao chúng bây còn chưa chạy bộ đội chừng nào nữa?

Đồ Lư công chúa miệng thì la vang, hai tay múa song kiếm chém càn binh mã. Phiên binh lớp thì chết, lớp thì lo đạp nhau chạy lánh nạn, trong ấy cũng có một hai tên quân la:

- Công chúa phản rồi! Công chúa phản rồi!

Đồ Lư công chúa nghe tên quân nào nói mình phản thì chém đầu tức thì, vì vậy mà không còn ai dám nói nữa. Khi Đồ Lư công chúa vào đến ngự dinh thì làm bộ kinh hoảng tâu rằng:

- Con đã thám thính tỏ tường, nay Đường tướng kéo binh đến ngự dinh, vậy con và phụ thân hãy bảo giá chạy mau kẻo khốn.

Vua Khương Vương nghe tấu hồn vía lên mây, lật đặt lên yên, Đồ Phong cũng thót lên ngựa. Lang Vương nói:

- Vương nhi phải hết lòng bảo giá cho trọn niềm cha chúa.

Nói rồi bèn bỏ ngự dinh cùng nhau chạy đông lên núi, thấy bụi đất bay mịt mù, còn đèn đuốc sáng rõ tợ sao, trống vang như sấm, tiếng la ó dậy trời. Đồ Lư công chúa tuy hộ giá mà cứ lấy mắt láy La Thông, là cô ý bảo đuổi theo Phiên chúa. La Thông hiểu ý, bèn giục ngựa đuổi nà theo, Tàn Thúc Bảo theo tiếp La Thông, đưa giết Phiên binh thôi vô số, thây nằm chật đất, máu chảy thành sông. Đồ Lư công chúa la lớn rằng:

- Đường binh đông quá, xin cha hãy rán mà chạy.

Công chúa la dứt tiếng rồi giả bộ hãi kinh, hươi song kiếm giết binh mình vô số. Cửa thành phía Đông thì có Bình quốc công Mã Tam Bửu, Định quốc công Đoàn Chí Viễn, hai viên lão tướng dẫn ba ngàn binh xông ra mà đánh giết binh Phiên vỡ tan, tiếng khóc than chẳng dứt, lại có ba vị quốc công là Ân Khai Sơn, Lưu Hồng Cơ và Vương Quân Khả kéo ra trợ lực, năm vị lão tướng ấy phò vua Đường đã lâu, lập đã nhiều công trận, nên dâng vua phong đến tước quốc công. Còn Uất Trì Cung cũng là tướng tài, theo tiếp chiến cùng La Thông, tay xách roi sắt mắt tre, giết binh Phiên thây nằm tợ núi.

Bây giờ nói qua Trình Giảo Kim ở ngoài giữ trại, nghe sấm nổ vang tai thì biết trong thành đã đánh tan bốn dinh Phiên, lòng mừng khắp khởi, xách búa lên ngựa kêu chúng tướng dạy rằng:

- Chúng người hãy ráng sức theo ta phá trùng vây.

Chúng tướng tuân lệnh nài nịt hăn hời, tay xách binh khí rạng ngời. Trình Giảo Kim đi trước, chúng tướng dẫn binh mã theo sau, lúc đến nơi áp tới chặn đánh binh Phiên, khá thương cho Phiên binh, bị ở trong đánh ra, ở ngoài đánh vào, không biết đường nào mà trốn tránh, nội trong giây phút quân binh đều chết sạch. Tàn nguyên soái

thấy vua Phiên chạy xa rồi, liền truyền lệnh gióng chiêng thu quân về thành.

Nói về Xích Bích Bửu Khương Vương, nằm chết giấc trên yên ngựa, thừa tướng Đồ Phong và công chúa Đồ Lư kêu réo giây lâu mới tỉnh. Lang Vương ngồi dậy than thở hồi lâu xong rồi truyền đóng dinh ha trại, kiểm tra tàn binh thì thấy chẳng còn có bao nhiêu. Lang Vương vào ngự dinh nói với Đồ Lư công chúa rằng:

- May nhờ có vương nhi bảo giá ngăn đỡ tướng Đường, nếu không ắt cha bị nó giết thác, hay là bị nó bắt sống chớ chẳng không, miễn cha đừng còn hồn, sá chi mất nước.

Đồ Lư công chúa nghe nói thì cười thầm rằng:

- Thiệt hôn quân vô đạo, mình giết binh tướng gần hết mà không biết gì, lại còn cung tụng công lao.

Công chúa mới tâu rằng:

- Đường tướng tuy nhỏ mà đại tài nên con đánh chẳng lại, làm cho hao binh tổn tướng, đến đổi mình ròng phải kinh hãi nhiều phen, xin vua cha rộng lòng dung tội cho con, để ocn ra trại thu quân vào an ủi chúng nó.

Lang Vương nói:

- Lời con phân rất hữu lý.

Công chúa phụng chỉ xuất dinh, gióng chiêng lên nghe inh ỏi, tức thì những binh chạy lạc đều gom về hết thảy. Công chúa nói lớn rằng:

- Những binh tướng nào mạnh dạn can đảm thì ở lại đừng sai khiến, còn ai có bệnh hoạn muốn về xứ làm ăn thì ta cho phép lui ra hết.

Binh nhát gan đền lui về quê quán, duy còn binh tướng đơn cô mới tình nguyện ở lại, lúc trước quân binh tổng cộng là hai mươi lăm muôn, nay còn lại có năm ngàn mà thôi, song trong số năm ngàn ấy bị bệnh cũng nhiều, một trăm chiến tướng mà hôn nay chỉ còn ba chục viên, tướng nào cũng bị thương tích hết. Công chúa kiểm tra xong rồi bèn về tấu cho Lang Vương hay. Vua Khương Vương than rằng:

- Từ khi ta dựng cơ nghiệp đến nay không có trận nào đại bại như trận này, binh tướng hao tổn gần hết, nguyên soái lại tử trận rồi, nay còn chi mà xưng vương, chi bằng dâng hàng thơ đầu Đường phút cho rảnh!

Thừa tướng Đồ Phong tâu rằng:

- Nếu Lang Vương tính đầu Đại Đường thì chớ khá diên trì, vì cũng nhờ phước lớn của bộ hạ mà binh Đường mới trở lại vậy, chúa tôi ta mau lên núi Hạ Lam, viết hàng thơ để sẵn, chờ binh Đường có kéo đến mà dâng chịu hàng, nếu chẳng tới thì thôi, chớ không lẽ ta hạ

mình cho nhẹ thể, lại bị chúng nó khinh khi.

Vua Khương Vương phán rằng:

- Lời thừa tướng phân thiệt hay lắm!

Đồ thừa tướng cứ theo lời mình phân đó mà thi hành, còn công chúa Đồ Lư đêm ngày hằng mong tin nguyên soái La Thông chắc thể nào người cũng cậy mai đến nói. (Vì tội gái mê dâm mà Xích Bích Bửu Khương Vương phải tan nhà mất nước)

Nói về vua Thái Tôn ngự điện, chúng quan văn võ đứng châu hai bên. Trình Giảo Kim đứng ra tâu rằng:

- Từ tôi vâng lệnh về Trường An cứu giá, mắc nhiều ải cản ngăn nên hôm nay mới tới, xin bệ hạ rộng lòng mà tha tội trể nãi.

Thái Tôn phán rằng:

- Vương huynh hãy đứng dậy, nhờ có vương huynh trở tài mới ra khỏi trùng vây, về Trường An viện cứu binh, thiệt công lao ấy lớn biết chừng nào, chớ có tội chi mà phòng ngại.

Trình Giảo Kim tạ ơn đứng dậy, kể mấy vị công tử đồng lạy ra mắt, tâu rằng:

- Chúng tôi là: La Thông, Tàn Hoài Ngọc, Trình Thiết Ngưu, Đoàn Lâm, Đằng Long, Thạch Giao, v.v...đem binh cứu giá chậm trễ, thiệt tội ấy đáng muôn thác.

Thái Tôn phán rằng:

- Các ngự điệt hãy đứng dậy, trẫm bị Phiên binh vây phủ, ngỡ là hết trông về trào dâng, may nhờ các ngự điệt tuổi nhỏ anh hùng, đem binh cứu giá, thiệt là công trận thứ nhất của triều đình đó, chớ có tội chi!

Mấy vị công tử mừng rỡ, vui cười hớn hở đồng tâu rằng:

- Chúc bệ hạ sống lâu muôn tuổi!

Khi làm lễ xong rồi đứng dậy châu hai bên, duy chỉ có một mình La Thông khóc lóc, nước mắt chảy như mưa, quỳ hoài không đứng dậy,

Thái Tôn phán hỏi rằng:

- Chẳng hay vương nhi có điều chi oan ức mà khóc hoài vậy? Khá tâu cho quả n्हơn rõ!

La Thông vừa khóc vừa tâu rằng:

- Tôi có việc oan ức lắm xin vua cha suy xét. Khi tôi vừa lên ba cha tôi đã mất sớm, vì tôi còn nhỏ dại nên không hiểu trước sau. Nay vâng chiếu chỉ của bệ hạ, lãnh ấn soái đi cứu giá, lúc tới ải đầu là Bạch Lang quanm chẳng may gặp tướng trấn ải là Thiết Bối Ngân Nha, vẫn là tướng đại tài, đánh với tôi cầm đồng tròn ba ngày, tôi về trưởng buồn bực chẳng an, vì bị nó ngăn cản đường cứu giá, phần tôi mê mệt tại đó ngủ quên, chiêm bao thấy ông nội và cha tôi về

đứng trước mặt, mình mẩy vấy đầy những máu, mà quở tôi rằng: “Mày là đứa súc sanh bất hiếu, cha ông mày đều tận trung vì chúa mà phải chịu thác oan, sao mày không lo báo cừu, lại ra sức phò vua bạc nghĩa?”.

Thái Tôn phán rằng:

- Sao vương nhi không hỏi thử, xem vua bạc nghĩa có chi?

La Thông tâu rằng:

- Tôi có hỏi thì cha tôi nói, cha phò bệ hạ, ngày kia rủi sa cơ thất thế mắc lầy, bị tay Tô Định Phương bắn nát mình mà chết, song bệ hạ chẳng thương công cha ra trận, mà lo báo oán trả cừu cho cha vui cười nơi chín suối, lại còn gia phong cừu nhơn làm đến chức quốc công, vợ con nó đều hưởng lộc triều đình, nếu hôm nay con ra sức phò tá Người, rủi có sa cơ như cha, thì khiến họ La này oan ức ba đời, không biết làm sao trả đặng. Cha tôi nói bấy nhiêu lời rồi bỏ đi tuốt, kể tôi giật mình tỉnh giấc mới hay Tô Định Phương là đứa cừu nhơn. Hôm qua một mình tôi đơn độc tới thành Nam, nhưng Tô Định Phương không chịu mở cửa lại nói gạt tôi qua thành Đông, rồi người sẽ mở cửa cho vào, chừng tôi qua tới người cũng thất tính, bảo tôi qua thành Bắc mới cho vào, tôi qua tới đó rồi cũng không cho vào nữa, người quyết hại cho tôi chết, nên ép tôi qua thành Tây, lúc ấy tôi có năn nỉ rằng: “Xin bác tướng tình cho cháu vào kiến giá, vì đã đánh ba cửa giết hết năm viên chiến tướng, nên người đã hết sức, ngựa cũng hết gân”, thiệt tôi năn nỉ hết lời mà người làm ngật không mở cửa thành, tôi túng quá phải bạo gan xông qua Tây thành, mới bị vây khốn như thế, may nhờ cây thương thuần thực không thôi tánh mạng không còn, nếu tôi rủi có sa cơ bỏ mạng chốn chiến trường, thời biết làm sao mà cứu giá, dầu tôi có thác cũng rặng danh trung nghĩa chẳng kêu nài sự ấy làm chi, ngật một nỗi là không người cứu giá mà thôi, xin vua cha suy xét, coi Tô Định Phương lấy cừu riêng mà hại nước, thì tội lỗi là bao?

Thái Tôn nghe tấu, nổi trận lôi đình, vỗ án hét rằng:

- Cả gan cho Tô Định Phương! Trẫm chưa đem lòng bạc đãi, sao người nỡ âm mưu hại triều đình, nếu vương nhi rủi có điều gì, thì cả thành ắt phải chết hết, thiệt tội ấy đáng chém cũng chưa vừa, vậy trẫm giao Tô Định Phương cho vương nhi, mặc tình vương nhi muốn giết cách nào thì giết. Rồi trẫm sẽ ra tế lễ thọ tội cùng La vương huynh.

La Thông nghe phán, trong bụng mừng lắm tâu rằng:

- Chúc bệ hạ sống lâu muôn tuổi!

La Thông lạy rồi tạ ơn đứng dậy, bước ra long trụ mở trời cho Tô

Định Phương. Tô Định Phương nói:

- Thôi phen này chắc ta phải chết rồi, vì thù oán họ La lớn như biển.

Thái Tôn phán rằng:

- Vương nhi khoan giết đã, để dọn bàn cúng tế rồi sẽ hay.

Thái Tôn phán rồi truyền dọn hương đăng cùng trà quả sẵn sàng, La Thông lạy bốn lạy rồi rút gương ra vái rằng:

- Xin vong linh ông cha hiện về mà chứng kiến, hôm nay bề hạ cho con giết cừu nơn mà tế, dâng báo oán trả thù xưa.

La Thông vái rồi liền mổ bụng Tô Định Phương, tức thì Định Phương ngã xuống máu tuôn lai láng, quân lính liền khiêng thầy đem ném ra ngoài thành Bắc, cho điều tha quạ xé mà đền bồi tội lỗi của nó, còn tìm gan La thông đựng trên đĩa để lên bàn hương án vái rằng:

- Xin âm linh ông cha về nhận lễ này, uống vài ba chung rượu cho vui, đừng siêu sanh nơi miền cực lạc.

La Thông vái rồi lạy thêm bốn lạy nữa, kể Thái tôn bước lại rót rượu tế rằng:

- Xin vong linh La vương huynh dùng ngự tửu này, thiết trẫm cũng muốn làm lễ, song vua đâu có lễ nào lạy tôi, nên trẫm mượn Tàn vương huynh lạy thế cho trẫm.

Thái Tôn vái rồi day qua nói với Tàn Thúc Bảo, Tàn Thúc Bảo làm lễ xong rồi, kỳ dư bao nhiêu quần thần thấy đều làm lễ hết thấy, Thái Tôn truyền bày yến tiệc khao thưởng binh tướng.

La Thông Tảo Bắc

Hồi thứ mười lăm

Núi Hạ Lam Giáo Kim làm mai.

Chấn động phòng Đồ Lư tận tiết.

Khi ăn uống, Thái Tôn phán hỏi Trình Giáo Kim rằng:

- Khi Trình vương huynh vâng lệnh trẫm, một mình xông pha trùng vây, trẫm thấy binh nó im lìm, liền ngỡ là vương huynh đã đi đời rồi, thiết lúc đó hồn vía trẫm lên mây, vậy chớ làm sao mà vương huynh về Trường An đặng mà viện cứu binh, hãy thuật hết lại cho trẫm nghe với.

Trình Giáo Kim tâu rằng:

- Nay nhờ có bề hạ nhắc lại, không thôi cũng quên lửng rồi, việc ấy nhờ có Từ quân sư bảo cử tôi đi, mà tôi cũng muốn tận trung báo quốc liều mình đi đại, chớ có chắc gì ra khỏi vòng binh nó đâu, và

chẳng đang khi bối rối, thiết cái búa đồng của tôi hay lắm, gặp Tô Xa Luân cũng không nao núng chút nào hết, làm như hồi đó có thánh thần chi trợ lực tôi vậy đó, nó chém tôi một búa cũng bị tôi trả lại một búa làm cho nó lộn mào xuống đất. Lúc ấy Phiên binh thấy vậy đều ngơ ngác, tránh ra hết rảo cho tôi đi, mới về được Trường An mà viện binh cứu giá, tôi quyết làm cho nên việc để lãnh đăng cái chức nhất tự Tịnh Kiên.

Từ Mậu Công tâu rằng:

- Trình Giảo Kim có tội đối vua, xin bệ hạ lấy phép công xử trị, để răn chúng về sau.

Trình Giảo Kim giận lắm nói rằng:

- Thiết cái lão thầy chùa lỗ mũi trâu này khó chịu quá, cứ kiếm cớ mà giết tôi hoài, nào tôi có tâu dối ở đâu mà anh buông lời như thế?

Từ Mậu Công cười gằn nói:

- Tới phiên tôi hỏi thì phải nói thiết đa! Làm sao mà người ra khỏi vòng binh? Chớ khá nói gian, đừng thấy không chứng mà buông lời xảo trá! Người có tài đánh ngã Tô Xa Luân? Té ra bị nó đánh nhào lặn sao còn kiếm điều nói ngược?

Trình Giảo Kim nói:

- Ấy là Từ quân sư muốn nói ngược, đăng khỏi phong chức nhất tự Tịnh Kiên. Thôi tôi chẳng cần tiếc làm chi, xin quân sư đừng kiếm lời đâm hòng, nếu tôi không ra khỏi làm sao có cứu binh; còn quân sư nói: Tô Xa Luân đánh tôi nhào xuống ngựa thì bị chúng nó giết rồi, đâu còn đến ngày nay mà nói chuyện đông đông dài dài?

Từ Mậu Công hỏi rằng:

- Vậy chớ người có thấy Tạ Ánh Đăng hay không?

Trình Giảo Kim nghe quân sư hỏi thì thất kinh, gặng gượng đáp rằng:

- Quân sư hỏi điều chi lạ vậy? Làm sao mà thấy Tạ Ánh Đăng cho đăng, bộ anh chẳng nhớ năm xưa đi thí võ, người biệt tin từ ấy đến nay, ai nấy kiếm hoài không gặp, mà bây giờ anh còn giả bộ hỏi nữa chớ!

Từ Mậu Công nói:

- Mắt ta đã thấy rõ ràng, sao người còn kiếm lời dối gạt? Vả người tuổi quá lục tuần, có tài chi mà đánh ngã Tô Xa Luân? Nếu chẳng có Tạ Ánh Đăng cứu, thì người đâu còn tánh mạng, làm sao về Trường An mà thảo cứu, đem binh đến đây giải vây? Hôm nay lại khoe tài đối tâu cùng thiên tử, thiết tội nọ khó dung. Quân đao phủ! Hãy dẫn Giảo Kim ra chém phúc cho rồi, đăng trị tội khi quân.

Tả đao quân vâng lệnh áp vào, lúc ấy Trình Giảo Kim chết điếng, vội quỳ xuống tâu rằng:

- Cúi xin bệ hạ dung tha tử tội, để tôi cứ lời thiết tâu ngay. Thiết có Tạ Ảnh Đăng cứu tôi, nên mới về Trường An đăng mà viện binh cứu giá. Thái Tôn truyền tả đao lui ra và phán hỏi rằng:

- Thôi Trình vương huynh hãy đem hết những chuyện trước sau tâu thuật lại cho trẫm nghe với.

Trình Giảo Kim đăng xá tội thì mừng quýnh, bèn tâu hết chẳng dám giấu nửa lời. Người người nghe qua đều lấy làm lạ, Từ Mậu Công tâu rằng:

- Trình Giảo Kim tâu dối, tội nặng muôn phần, song nghĩ công khó đi viện binh, đường xá xa xôi ngàn dặm, xin bệ hạ chiết tội của va, chớ khá gia phong.

Trình Giảo Kim nói:

- Vì tôi không có số phong vương nên khiến cho thần khẩu buông lời bất phải.

Ai nghe nói đều tức cười nôn ruột, khi tiệc mãn rồi ai lui về dinh nấy.

Qua ngày thứ, Trình Giảo Kim thức dậy sớm kêu La Thông nói rằng:

- Để bác tâu với bệ hạ, cho bác qua núi Hạ Lam nói với Phiền vương, đăng làm mai Đồ Lư công chúa cho cháu nghe!

La Thông nghe nói hoảng kinh thưa rằng:

- Con khốn nạn ấy giết em tôi, tôi đương tính kế báo thù mà chưa đăng, sao bác lại muốn cầu thân làm chi vậy?

Trình Giảo Kim nói:

- Nếu cháu không phải lòng với nó, sao cháu còn thề độc như thế?

Bởi nó quá tin cháu, nên mới lập công mà chuộc tội, vả cháu lại đường đường là một vị anh hùng, nỡ nào đi gặt một viên nữ tướng, thế cháu chẳng biết hổ thẹn hay sao?

La Thông thưa rằng:

- Trong cơn ngộ biến thì phải tùng quyền, lúc đó tôi kiếm lời gặt nó đăng mà cứu giá thôi, chớ không phải quyết trăm năm vì nó, lẽ nào phải làm theo một mực vậy hay sao?

Trình Giảo Kim nói:

- Nay cháu! Nếu cháu nói như vậy là sai rồi, vì con người ở đời phải biết giữ năm đạo hạnh, nếu cháu tính phục thù báo oán, thời lúc nọ chẳng nên thề hải minh sơn, còn Đồ Lư công chúa thiết người hữu tình với cháu, nên mới ra công như vậy, nay đang trên núi Hạ Lam trông chờ tin cháu, sao cháu nỡ đem lòng bạc đãi, ngoảnh mặt làm thinh, như muốn trọn niềm huynh đệ, chẳng là thất tính, vậy thời làm người sao đăng? Bác lấy lẽ công bình, quyết đứng ra làm mai cho hai trẻ vậy duyên cảm sắc, hảo hiệp trăm năm.

Giảo Kim nói dứt lời bèn vào điện quỳ xuống tâu rằng:

- Kẻ hạ thần xin tấu một việc, thiết cam lỗi muôn phần.

Thái Tôn phán hỏi rằng:

- Chẳng hay vương huynh có việc chi thì hãy tâu đi, trẫm không bắt tội đâu mà sợ.

Trình Giảo Kim tâu rằng:

- Vua Khương Vương có một vị công chúa tên gọi Đồ Lư, nhan sắc hoa nhường nguyệt thẹn, hình dung yếu diệu phương phi, ngày trước người ra trấn ải Huỳnh Long thì người có giao ước thề nguyện với La Thông, nên quăng cặp phi đao xuống suối, mở cửa thành chạy về Mộc Dương thành, khi La Thông đánh cửa Tây môn, bị Tô Xa Luân đốc quân binh vây phủ, tánh mạng kể chết đến chín phần, may nhờ có Đồ Lư công chúa trở lòng, chém Xa Luân rụng hết một tay, nên La Thông mới hại va đặng, Đồ Lư công chúa lại dẫn binh mình đến phá binh Phiên đại bại, cúi xin bệ hạ xét tình mà sai thiên sứ đến Hạ Lam sơn cầu hôn, cho đôi lứa phỉ nguyên cầm sắc, kéo anh hùng thất tín!

Thái Tôn nghe tấu mừng lắm phán rằng:

- Thiết trẫm cảm ơn công chúa chẳng cùng, sao không tâu trước cho trẫm hay, để trẫm tính chuyện đền ơn trả nghĩa, vậy vương huynh hãy mau qua núi Hạ Lam, húp lời mai mối cho hai đàng.

Trình Giảo Kim mừng rỡ tâu rằng:

- Tôi xin lĩnh mạng!

La Thông nghe rồi sửng sốt, lật đặt quỳ xuống tâu rằng:

- Con Đồ Lư giết em tôi là La Nhơn tuổi vừa lên chín, thiết em tôi có công lớn lắm, giết Thiết Bối Bửu Bửu cứu tôi, sau, ra trận bị Đồ Lư quăng phi đao bằm nát thân, tôi chưa trả đặng thù em, lẽ nào lấy cừu nhân làm vợ cho đành! Nếu tôi kết duyên Tấn Tần cùng Đồ Lư, chắc là La Nhơn ngậm hờn nơi chốn suối vàng, cúi xin vua cha thương tình xét lại, đừng sai sứ qua đó cầu hôn.

Thái Tôn phán:

- Nếu vương nhi quyết trả thù cho em, sao còn hò hẹn với người ta chi vậy?

La Thông tâu rằng:

- Vì tôi sợ cặp phi đao của nó, nên kiếm lời thề nói dối cho xong, bảo nó liệng cặp phi đao xuống suối, chời tôi cứu giá rồi sẽ cậy mai đến nói, nó tin lời tôi, mở cửa ải kéo binh về Mộc Dương thành, nội công ngoại kích cả đêm, mới phá tan đặng Phiên binh, vì lòng tôi gấp lo việc cứu giá, nên phải dùng chước quỷ mưu thần, chớ có lý đâu quên lãng cừu em, trở lại mê sa gái địch cho đành!

Thái Tôn phán rằng:

- Vương nhi nói vậy chẳng là sai lắm sao?, như muốn trả thù cho em thì đừng thệ hải với gái lành, nay người đã trao thân gởi phận cùng vương nhi, nên mới giúp Nam dẹp Bắc, thiết ơn ấy trăm chẳng dám quên, nếu trăm không dạy đến đó làm mai, thì sao khỏi Đồ Lư công chúa trách vương nhi bạc tình, phiên trăm làm vua thất đức, thêm đêm ngày tựa cửa ngóng trông, bằng có theo lẽ chánh chi nữa, thì công ấy cũng chuộc đặng cừu riêng kia, còn việc nhị ngự diệt liêu mình, thời được trọng nghĩa quân vương, danh thơm ngàn thuở. Vả chẳng hai nước tranh cường, ai vì chúa nấy, tướng binh xuất trận thì phải một mất một còn cùng nhau, chớ nào phải sự cừu thù mà vương nhi hòng cố oán. Lúc vương nhi bị Tô Xa Luân vây, nếu không nhờ tay Đồ Lư ắt tánh mạng nan tồn. Thiết cừu nọ cũng sâu mà ơn kia cũng nặng, hai phần trừ nhau cũng đặng, còn lời hứa thì phải nhớ, đôi lứa hòa hiệp đã đành, vậy từ nay trở về sau chớ nên bảo tấu chi nữa, trăm nhất định sai Lỗ Quốc Công qua đó làm mai dong, đặng lo cho xong mọi việc.

Trình Giảo Kim lãnh chỉ ra đi, còn La Thông đứng bực mình, vì vua cấm không cho tâu nữa, nên chẳng biết làm sao.

Trình Giảo Kim vâng lệnh lui ra, thay đổi y phục xong rồi lên ngựa dắt theo bốn tên gia tướng, nhắm Hạ Lam sơn thẳng tới. Phiên binh ngó thấy nói với nhau rằng:

- Coi kìa! Ai đang cỡi ngựa tới mà coi bộ nửa văn nửa võ, hay là tướng Đường muốn vào phá doanh trại của mình chẳng?

Đứa khác nói:

- Bộ mi điên sao chớ? Hễ ra đánh giặc thì binh mã đao thương chơm chớm, đi đứng rầm rầm rộ rộ, có lẽ nào năm tướng tay không đến phá dinh nổi gì? Chúng ta đừng sợ, hãy chặn đường hỏi thử cho rõ kiết hung!

Chúng Phiên quân bàn luận xong rồi kéo nhau ra chặn đầu ngựa hỏi lớn rằng:

- Tướng cỡi ngựa kia! Chẳng hay ngươi là ai? Đi đâu đó vậy? Hãy thông tên họ cho rành, không thôi ta bắn chết đa!

Trình Giảo Kim dừng ngựa lại nạt rằng:

- Phiên đầu chớ nên vô lễ, bây mau vào thông báo Lang vương bây rõ, nói có ông là Lỗ Quốc Công xin ra mắt.

Quân Phiên lật đật chạy riết vào ngự dinh báo lại. Vua Khương Vương nghe báo cả kinh hỏi rằng:

- Vậy chúng nó đi đông hay ít? Bây có coi cho kĩ lưỡng hay không?

Quân tâu:

- Chúng tôi chẳng thấy binh mã chi hết, chỉ thấy một thầy bốn tớ mà

thôi.

Khương Vương hỏi:

- Chúng nó có nai nịt cầm binh khí gì không? Hay là bận áo rộng đội mao văn?

Quân tàu:

- Tướng đó đầu đội mao tú tài, chân đi dài, mình bận áo rộng màu đỏ, tay cầm quạt lông, ăn bận thì giống quan văn, ngặt mặt mày thì giống tướng võ.

Lang vương hỏi tiếp:

- Nó nói với chúng mày sao đó?

Quân tàu:

- Tướng ấy xưng là Lỗ quốc công, nói xin vào ra ẳm Lang vương! Vua Khương Vương nghe nói ra mắt thì trong lòng bớt sợ, mới hỏi Đồ thừa tướng rằng:

- Đường binh thế mạnh tựa hổ, còn quân ta như bún thiêu, ta có ý trông binh mã đến đây đặt đầu hàng luôn thể, sao nó lại làm nhu như vậy? Chắc cũng có duyên cớ chi đây, xin thừa tướng chịu khó ra nghênh tiếp, song chớ nên khinh dễ.

Đồ thừa tướng lãnh lệnh, xốc bầu sữa áo tràng hoàng, dẫn bốn đứa Phiên binh ra khỏi núi.

Đây nhắc qua Giảo Kim đang dừng ngựa đứng chờ, xảy nghe quân Phiên kêu nói:

- Bớ ông Lỗ quốc công nước Đường! Xin người giục ngựa lên núi, có ông tôi là thừa tướng vâng lệnh tiếp nghinh tại đây.

Trình Giảo Kim nghe nói liền giục ngựa đến trước. Đồ thừa tướng nói:

- Tôi không hay thiên tuế để nên trễ tiếp nghinh, xin ngài miễn chấp.

Trình Giảo Kim lật đặt bước xuống ngựa nói rằng:

- Tôi có việc sờ cầu nên mới đến đây, làm cho ngài phải nhọc công ra tiếp.

Rồi đó hai người dắt tay đồng vào trại. Bốn đứa gia tướng thì hai đứa theo Giảo Kim còn hai đứa đứng ngoài giữ ngựa. Khi vào đến ngựa dinh, Trình Giảo Kim bước tới tàu rằng:

- Tôi là Lỗ quốc công Trình Giảo Kim ở bên thiên trào, chúc Lang chúa vạn vạn tuế.

Vua Khương vương vội vàng bước xuống ngai đỡ Giảo Kim dậy, và mời ngồi nơi long ỷ. Trình Giảo Kim tâu:

- Tôi vì có lệnh vua sai, lã ra phải quý tàu mới phải, song nhờ Lang chúa hậu đãi, cho đứng thì cũng đã đủ rồi, chớ tôi đâu dám ngồi e khi thất lễ.

Vua Khương vương nói:

- Xin vương huynh tạm ngồi, chắc vương huynh đến đây cũng có điều chi dạy bảo? Vậy hãy phân hết lại tôi nghe.

Trình Giảo Kim tâu rằng:

- Tôi xin vâng lệnh Lang vương.

Giảo Kim tâu dứt lời liền leo lên ngai ngang với Đồ thừa tướng, vua Khương vương truyền lệnh cho quan đương giá đem trà rượu mời thiên sứ dùng giải khát. Lang vương ngồi một chập lâu mới nói với Giảo Kim rằng:

- Bởi tôi nghe Tô Xa Luân, mà phạm đến thiên trào thánh chúa, hại hao binh tổn tướng chẳng biết bao nhiêu, chừng ăn năn việc đã lỡ rồi, nay thấy mặt vương huynh, thiệt hổ thẹn muôn phần.

Trình Giảo Kim tâu rằng:

- Lang chúa nói chi tiếng ấy, vì binh ròng tướng mạnh vây chúa tôi không nẻo mà ra nên phải ráng sức về Trường An mà viện binh cứu giá. Bởi tiểu tướng chủ còn thơ ấu nên phạm đến oai hùm, làm hao binh tổn tướng của Lang chúa rất nhiều, thiệt tôi cam chịu lỗi.

Vua Khương vương nói:

- Vương huynh chớ khiêm nhường thái quá, tôi cũng muốn dâng biểu đầu hàng, nhưng còn hồ nghi, vì sợ đại bang chẳng khứng, hôm nay vương huynh vâng chỉ đến đây, vậy có điều chi dạy bảo chăng?

Trình Giảo Kim nói:

- Tôi vâng chỉ đến đây là có ý sở cầu một việc. Nguyên thiên tử tôi có nuôi một vị cànng điện hạ, tên gọi La Thông, nay kiêm lãnh chức tiểu nguyên soái, tuy vừa hai bảy xuân thu, nhưng vóc vai cao lớn cũng bằng hăm bốn hăm lăm, tài cao sắc lịch, văn võ song toàn., chưa có chỗ se tơ, vẫn còn đang lựa nơi kết tóc. Nay nghe Lang vương có một vị cànng công chúa, sắc tợ Tây Thi, võ chẳng kém chi Thiên Ngọc, nên sai tôi đến làm mai, nếu Lang vương khứng lòng kết nghĩa sui gia Tàn Tẩn, thì hai nước ắt đặng giao hòa, song chưa rõ Lang vương định đoạt lẽ nào?

Vua Khương vương nghe tâu mừng quýnh nói rằng:

- Nay vương huynh, nước man di bại quốc là nước Bắc Phiên, thì cànng công nương như thể gà rừng bị gió, còn thiên tử là vua Đại Đường Trung Nguyên, cànng điện hạ tợ phụng núi rõ ràng. Nay tôi e cho phụng lộn gà chẳng xinh, nhưng cũng bạo gan vâng chỉ thiên tử đưa công nương đến thành, đặng theo sửa tráp nâng khăn cànng điện hạ.

Trình Giảo Kim nghe nói mừng lắm mà rằng:

- Nay Lang vương đành kết nghĩa Tàn Tẩn, xin cho canh thiếp đặng

chọn ngày lành, rồi sẽ đem trọng lễ rước về.

Vua Khương vương truyền đem văn phòng tứ bửu ra, Đồ Lư công chúa cầm đề rõ ràng tám chữ rồi giao cho Lỗ quốc công. Trình Giảo Kim tiếp lãnh danh thiếp, xơi một chén trà, mới từ tạ trở gót lui ra, Đồ thừa tướng theo đưa ra tới chân núi. Trình Giảo Kim nói:

- Xin thừa tướng trở vào phủ an nghỉ, để tôi về thành sẽ tâu lại.

Giảo Kim nói dứt lời liền nhảy thót lên ngựa, dẫn bốn tên gia tướng hồi dinh.

Đường Thái Tôn đương ngự trong Mộc Dương thành, văn võ bá quan đứng hai bên châu trực, xảy thấy Trình Giảo Kim vào điện quỳ xuống tâu rằng:

- Tôi vâng lệnh bệ hạ qua núi Hạ Lam, nay trở về xin lạy ra mắt.

Thái Tôn phán rằng:

- Trình vương huynh hãy đứng dậy, chẳng hay Lang chúa có khưنگ cùng chăng?

Trình Giảo Kim tâu rằng:

- Tôi qua đó nói rành rẽ lắm, nên Phiên vương nghe rồi thì chịu liền, duy còn chờ bệ hạ chọn ngày lành, người sẽ đưa đến tức thời.

Thái Tôn nghe đặng mấy lời Giảo Kim tâu thì mừng lắm nói rằng:

- Vậy khâm thiên giám hãy chọn ngày giá thú cho mau.

Khâm thiên giám xem rồi tâu rằng:

- Rằm tháng tám là ngày lành, giờ tuất thì bửu quan nhất hiệp.

Thái Tôn phán rằng:

- Thôi Trình vương huynh phải chịu nhọc mà đi phen nữa, sang dâng sính lễ.

Rồi đó thiên tử bãi châu, bá quan văn võ ai lui về phòng nấy.

Bóng quang âm thắm thoát, ngày tháng tợ trôi đưa, lật bật đã tới tiết Trung Thu là rằm tháng tám, Thái Tôn thặng điện truyền sắm sửa đuốc hoa cho sẵn, cùng dọn yến tiệc đâu đó sẵn sàng.

Đây nhắc qua Phiên vương cũng vậy, Đồ thừa tướng dọn kiệu đưa dâu, khi đến cửa thành thì có Tàn nguyên soái ở tại cửa nghênh tiếp, rước Đồ thừa tướng vào điện, quỳ xuống tâu rằng:

- Tôi là thừa tướng Đồ Phong, kính chúc bệ hạ vạn vạn tuế.

Thái Tôn phán rằng:

- Đồ thừa tướng hãy đứng dậy.

Thái Tôn phán rồi liền truyền lệnh cho quân sĩ dọn tiệc đãi đằng, dạy Uất Trì Cung ngồi uống rượu cùng Đồ thừa tướng, còn Lỗ quốc công, Tàn nguyên soái thì sửa soạn cho La Thông. La Thông quỳ xuống tâu rằng:

- Đồ Lư giết em tôi, thiết thù ấy lờn bằng trời, lẽ nào kết nghĩa phu

thê cùng nó cho đành, xin phụ vương thứ tội, chuyện ấy con chẳng dám vâng.

Thái Tôn mặt có sắc giận quở rằng:

- Lệnh trẫm đã phán, nay ngươi muốn nghịch chỉ hay sao?

La Thông thấy Thái Tôn giận quở, nên không dám tâu nữa, cúi đầu nổi gót theo sau Lỗ quốc công và Tần nguyên soái.

Lúc bấy giờ cả thành đèn đuốc sáng lòa, tiếng đàn khảy giọng cao giọng thấp, nghe thật êm tai, kể Đồ Lư công chúa bước xuống kiệu, hai mươi Phiến nữ theo hầu, đi thẳng vào cung cúng mâm tơ hồng, lạy ông Nguyệt lão, rồi lạy ra mắt ông mai là Trình thiên tuế, lạy bác là Tần nguyên soái. Kể đó hai vợ chồng làm lễ với nhau, khi xong việc rồi Trình thiên tuế và Tần nguyên soái trở ra nhập tiệc, chuyện vãn với Đồ thừa tướng, hai bên chén tạc chén thù, ý hiệp tâm đầu thiệt vui hết sức.

Nói qua La Thông khi trở về phòng huê chúc, thấy mặt Đồ Lư công chúa thù bắt nhớ tới thù em, nghĩ tới chừng nào càng giận thêm chừng ấy, ý La Thông muốn chém một đao chết phứt cho rồi, mới bốt sự tức giận ôm ấp trong mình bấy lâu, nên vùng đứng dậy hét lớn lên rằng:

- Bớ con khốn nạn kia! Em ta nhỏ dại thơ ngây, tuổi mới vừa lên chín, bị mi dùng phi đao bầm thây nát tan như tương, thiệt thù sâu tợ biển, oán chất tợ non, đáng lẽ phải bắt mi mổ bụng, đặng lấy tim gan tể em ta mới phải nghĩa, song ta cũng khá khen cho đó mặt dày mày dạn chẳng biết hổ người, nếu mi trả em ta lại, thì ta mới khứng làm chồng, bằng không chớ trông kết nghĩa phu thê, vầy duyên Tần Tấn.

Đồ Lư công chúa nghe nói hổ thẹn muôn phần, tức mình lắm nói lớn rằng:

- La Thông! Thiệt người đã quên ơn bạc nghĩa rồi, chẳng nhớ khi trước giữa trận thề nặng thế nào, nên ta mới thuận tình quăng phi đao xuống suối, mở cửa ải Huỳnh Long mà bỏ chạy, đã nhiều phen ra sức giúp người, chỉ mong nên cuộc nhân duyên, chẳng màng thảo ngay cha chúa. Không ngờ hôm nay người đành trở mặt, chẳng đoái đến chữ ân tình.

La Thông nói:

- Mi thiệt quê dốt lắm mới tin lời thề dối của ta, chớ ta phải nào loài cây cỏ mà không biết ân tình, người cứu ta đã nhiều phen, thì lấy ơn đó chuộc tội kia, nên ta chẳng nỡ giết người mà báo oán, đó là nghĩa trả ơn đền, nhưng có lẽ nào lấy đũa mê dâm, bắt trung bắt hiếu như mi mà làm vợ hay sao? Nay cha mi còn ở đó, vậy mi hãy ra về phứt cho rồi, nếu còn lưu luyến trong cung, chộc ta nổi nóng ắt khó dung

tính mạng.

Đồ Lư công chúa giận lắm hỏi rằng:

- Này La Thông! Ta bắt hiểu bất trung là làm sao? Vậy người hãy nói cho rành, dầu thác ta cũng cam lòng, chẳng cần người xua đuổi mắt công.

La Thông nói:

- Mi vẫn là công chúa mà không đợi lệnh mẹ cha mà gả bán, dám chường mặt chai mày đá, một mình thề nguyện thệ hải cùng trai, làm cho xấu hổ tông môn, tội ấy là tội bất hiếu. Còn mi ăn lộc vua mà trở lòng bạc nghĩa, chẳng nhớ ngọn rau tấc đất nhà vua, mở cửa ải cho kẻ giặc vào, rồi nội công ngoại kích, hại tôi lương đồng trung thần, lại thêm giết binh chém tướng, lại kêu giặc đến nạp dinh phá trại, làm cho vua phải nước mất nhà tan, ấy là tội bất trung đó. Người mà chẳng thảo ngay thì có khác chi cầm thú.

Đồ Lư nghe La Thông kể những tội lỗi của mình, thì tức mình lắm, bứt tóc nghiêng răng, giọt thu ba chảy hai má ướt đầm, biết lỗi tại lúc ban sơ, cũng vì thương làm người bạc nghĩa bạc tình, bèn hỏi rằng:

- Nếu lòng người không khứng dụng, thì hãy nói phúc đi đừng ta xử phạt ta...

La Thông nghe Đồ Lư hỏi thì nức cười nói:

- Con gái nước ta dung mạo như mi cũng nhiều, tài tình cũng lắm, song còn thiếu có một chuyện nội công ngoại kích, hại cho vua tan nhà mất nước như vậy mà thôi.

Đồ Lư công chúa nghe nói thì nghĩ thầm rằng:

- Trời ơi! Ta đâu có nhè hôm nay người lại trở lòng, lại đem lời biếm nhẽ, thiệt tức chết ta thôi, còn mặt mũi nào mà ngó người cho đừng, chi bằng liều thác phúc cho rồi.

Đồ Lư công chúa nghĩ xong bèn cất tiếng kêu lớn rằng:

- La Thông ơi! Hôm nay ta chết nơi đây cũng tại người, vì ta quá tin lòng người nên ớn trở thành oán, ta quyết xuống chốn tuyền đài, theo đời mạng người cho đừng mới nghe!

Đồ Lư công chúa nói dứt lời, bèn rút gươm chặt đầu mình rơi xuống đất.

La Thông Tảo Bắc

Hồi thứ mười sáu

Thọ thánh án Khương vương phục vị.

Bình Bắc Phiên Thái Tôn hồi trào.

Nói về La Thông, khi thấy Đồ Lư công chúa rút gươm chém đầu rơi xuống đất, bèn bỏ đó mở cửa phòng đông mát. Rạng ngày nữ Phiên vào phòng, thấy công chúa nương nương mất đầu, máu tuôn lai láng, thì kinh hồn hoảng vía, mặt mày như sắc đất, bèn ba chạy ra báo cho Đồ thừa tướng hay.

Lúc ấy Đồ thừa tướng đang ngồi uống rượu với Uất Trì Cung, Trình thiên tuế và Tần nguyên soái, xảy thấy nữ Phiên hơi hãi chạy vào báo:

- Không xong! Không xong! La Thông đã chém đầu công chúa nương nương rồi.

Uất Trì Cung, Trình thiên tuế, Tần nguyên soái nghe báo thất kinh, còn Đồ thừa tướng hoảng kinh hồn vía khóc rống lên, rồi đâm đầu chạy đại. Trình thiên tuế kêu lớn lên rằng:

- Xin thừa tướng hãy trở lại!

Tuy Trình thiên tuế kêu thì kêu, Đồ thừa tướng cứ co giò phóng riết.

Tần nguyên soái nói với Uất Trì Cung và Giảo Kim rằng:

- Thằng nghiệt súc này quả thật bất nhân, nó chẳng kể đến trời đến đất chi hết. Rồi đó ba ông cùng vào điện tiền quỳ xuống tâu rằng:

- La Thông cả gan nghịch chỉ bệ hạ, nên đã sát hại Đồ Lư công chúa rồi!

Thái Tôn nghe nói hồn phi thiên ngoại, giây lâu tỉnh lại phán rằng:

- Nó bạo gan làm phản, vậy chớ Hiệu úy đâu. Hãy tróc nã nó cho mau, còn Đồ thừa tướng đã hay chưa?

Bá quan tâu rằng:

- Đồ thừa tướng vừa nghe tin dữ ấy, thì hoảng kinh chạy ra khỏi Ngọ môn rồi.

Thái Tôn phán rằng:

- Uất Trì vương huynh hãy chạy theo kêu va vào đây lập tức, chớ nên chậm trễ.

Uất Trì vâng lệnh, chạy theo kêu lớn rằng:

- Bớ thừa tướng! Xin người chớ nên sợ, có thánh chỉ cho triệu ngài vào điện bàn luận việc nước.

Đồ thừa tướng nghe nói có thánh chỉ nên phải quay trở lại, theo Uất Trì Cung vào điện tiền quỳ xuống tâu rằng:

- Nay điện hạ đã giết công chúa nương nương chết rồi, cúi xin bệ hạ bao dung tử tội cho tôi nhờ.

Thái Tôn phán rằng:

- Xin thừa tướng đứng dậy, thiệt khanh vô tội, nay trẫm cưới công chúa cho La Thông, chẳng phải có ý gì lạ, vì ý trẫm muốn hai nước giao hòa khỏi dấy động can qua, không dè thằng súc sanh đó nó

dám cả gan sát hại Đồ Lư công chúa, thiệt trầm cam chịu lỗi, nay trầm tính giao ruộng đất lại hết thấy, và để một muôn nhân mã đứng phò trì Lang vương, mà chuộc tội cho La Thông và cũng thường mạng cho Đồ Lư công chúa, xin thừa tướng về tâu với Lang vương đừng phiền trầm, nội trong ngày nay trầm sẽ ban sự.

Đồ thừa tướng thấy Thái Tôn xử phải như vậy lòng mừng phơi phới, cúi đầu lạy tạ lui ra, tuốt về Hạ Lam sơn tâu lại cho Khương vương hay biết. Vua tôi nước Phiên đều khen Thái Tôn là vua nhân đức, chê La Thông là đứa bạc nghĩa, nhưng mắc binh mình hèn yếu, đành ép lòng cam chịu.

Đây nói qua La Thông chạy khỏi phòng hoa chúc, đương đi lững thững trên đường, chợt thấy bốn tên Hiệu úy áp lại bắt, lột hết xiêm áo, trói về nấp trước sân rồng. Thái Tôn thấy mặt La Thông giận lắm, vỗ án hét lớn rằng:

- Đồ súc sanh dám cả gan nghịch chỉ, thiệt tội mi đáng xử bá đao, Đồ Lư vẫn có công lao với trầm, thì ơn kia đã trả, oán nọ trừ xong rồi, nếu mi không tuân lệnh trầm thì thôi, sau mi trở lại giết người ta? Khá thương một nữ tướng, vì hữu tình mà phải chết oan, mi đã bất tuân lệnh dạy, còn về đây trông thấy mặt làm chi? Tả đao! Hãy dạn nghịch tử La Thông ra xử trầm cho rồi!

La Thông hoảng kinh tâu rằng:

- Chẳng phải tôi cầm gươm mà giết nàng đâu, nếu nay xử trầm thiệt oan cho tôi lắm, bởi tôi hài tội người mà không ưng, nên người tức mình tự vận.

Thái Tôn phán rằng:

- Ôi! Oan gì nà! Người không giết, mà người nữ đành khoanh tay ngồi xem người chết, thì có khác nào cầm dao giết người, thiệt lòng người rất độc ác, cũng tại nơi người kiếm lời chê bai biếm nhả, nên nàng mới hổ thẹn liều mình, chuyện như vậy, thêm tang có còn rõ ràng, mi chớ chối cãi làm chi. Tả đao! Mau dẫn nó ra Ngọ môn chém phứt cho khuất mắt.

Quân đao phủ vâng lệnh lôi La Thông đi liền.

Khi đó bá quan văn võ giận La Thông ở bạc tình nên làm thỉnh chưởng can gián một lời, duy có một mình Trình Giảo Kim nghĩ lúc mình về viện binh, thì mẹ La Thông có gởi gắm nó cho mình, cực chẳng đã phải ra ngo môn, truyền tả đao khoan hạ sát La Thông, rồi trở vào điện quỳ xuống tâu rằng:

- Xin bệ hạ rộng Ơn, nhiều dung mạng sống cho La Thông!

Thái Tôn phán hỏi:

- La Thông cả gan nghịch chỉ trầm, tội ấy trầm xử trầm đã đành, còn

oan ức nổi chi mà Trình vương huynh bảo cứu?

Trình Giảo Kim tâu rằng:

- Tội La Thông thiệt đáng chết, song còn một điều này, là khi tôi về viện binh mà giải vây cứu giá, thì Đâu phu nhân có nói với tôi rằng: “Tôi nghĩ lại họ La hết lòng vì nước mà phải bỏ mạng nơi chốn sa trường, hôm nay duy nhất còn một mình thằng La Thông đây, nổi dòng cùng lo phần hương lửa, nếu gặp sự chẳng may ắt khiến họ La phải tuyệt, như vương huynh chịu giữ gìn, thời tôi mới dám cho nó đi cứu giá.” Vì tôi chịu lãnh nó, đặt lo bề cứu giá là việc cả, ngày nay nói lại sanh lòng ngang dọc, không vâng theo lời chúa, cúi xin bệ hạ tưởng nhớ đến cha nó là La Thành, đã lập nhiều công trận với triều đình, và thương tới thân tôi, vì đã chịu lời cùng Đâu phu nhân, xin tha cho La Thông về xứ đặt mẫu tử đoàn viên, thì tôi mới khỏi than phiền.

Thái Tôn phán rằng:

- Trình vương huynh đã tâu hết lời, nên trẫm phải niệm tình tha tội chết cho La thông.

Trình Giảo Kim thấy vua Thái Tôn y theo lời rồi tấu của mình thì mừng quýnh, liền lạy tạ ơn đứng dậy. Thái Tôn hạ chỉ tha La Thông, La Thông vào điện quỳ lạy tâu rằng:

- Kính tạ ơn phụ vương tha tôi khỏi chết!

Thái Tôn thấy mặt La Thông, giận lắm vỗ án hét rằng:

- Ai là phụ vương của mi nà? vậy từ rày về sau chớ trông thấy mặt trẫm nữa, và cấm không cho cưới vợ, phải ở góa như vậy trọn đời, cùng lột chức đến già. Thôi mi hãy đi cho khuất mắt, đừng ở đây mà chọc giận quả nhân.

La Thông vâng lệnh, đứng dậy về dinh, mấy vị công tử là anh em của va đều kéo đến thăm và trách rằng:

- Ai bảo anh ăn ở bạc tình thái quá, nên hôm nay mới ra nông nổi như vậy.

La Thông biết mình làm lỗi, đến chường ăn năn việc đã muộn rồi, nên cứ cúi đầu làm thinh mà chịu.

Khi ấy Thái Tôn truyền lệnh tẩm liệm Đồ Lư công chúa, lo việc tống táng xong xuôi, rồi bắt đầu trở về cung, còn bá quan ai về dinh nấy.

Tần nguyên soái ra khỏi cửa gặp La Thông thì giận lắm mắng rằng:

- Mày là đồ súc sinh! Từ rày về sau không được làm quan cho vinh danh tổ phụ, lại phải ở góa trọn đời, hết trông cưới vợ mà nổi dòng, sao chưa về cho rồi còn ở đây làm chi vô lối?

La Thông bị quở mắng thì hổ thẹn lắm, nói túng rằng:

- Xin bác đừng giận, cháu được trở về nuôi mẹ, mới là trọn đạo làm

con.

Trình thiên tuế đi vừa tới, nghe mấy lời La Thông nói, càng thêm giận nữa mắng tiếp rằng:

- Đồ khốn nà! Mi muốn ở nhà thủ hiếu như vậy, ta mới mệt lòng mệt dạ, lo chạy ngược chạy xuôi, chạy sấp chạy ngửa, tiếc cho mi lập dựng công trận lớn lao thể này, mà bây giờ không bằng tên lính. Thiệt cũng uổng công lão quá, đã làm mai làm mối, rút ruột thì tiếc cho con vợ như hoa mà mắc phải thằng chồng oan trái. Nay bị triều đình lột chức, lại cấm không cho cưới vợ nối dòng, họa may tái sanh kiếp khác mới trông nên việc tóc tơ

La Thông nói rằng:

- Có bấy nhiêu chuyện đó sao bác cứ nói hoài, thiệt tôi nhức xương chịu không nổi, mà vua đã cấm rồi tôi đâu dám cãi lệnh, xin bác ở lại sau, tôi về trước thăm nhà.

Trình thiên tuế nói:

- Mày có về thì hãy về phức đi, ai cầu mày ở.

La Thông lật đật tạ từ Trình thiên tuế và Tần nguyên soái, rồi trở về dinh từ giã chúng bạn hữu lên ngựa rủ dong.

Qua ngày thứ, Đường Trình Quán Thai Tôn truyền dọn yến tiệc khao thưởng binh tướng, và sửa soạn ban sư hồi trào, khi tiệc mãn, nổ ba tiếng pháo, đại tiểu chúng tướng quân binh đồng kéo nhau ra thành. Lúc ấy vua Khương Vương, Đồ thừa tướng và bá quan văn võ đều kéo nhau đến đưa đón. Lang vương quỳ xuống tâu rằng:

- Tôi là Xích Bích Bửu Khương Vương, đem lễ đến lạy đưa thiên tử.

Đường Thái Tôn phán rằng:

- Lang vương hãy đứng dậy, trẫm cho phép ba năm khỏi cống sứ, phải giữ gìn nước nhà, cai trị cho yên, nay trẫm ban sư hồi trào, nhưng cũng giữ một niềm hòa hảo.

Vua Khương Vương tâu rằng:

- Tôi cầu chúc cho bệ hạ hưởng thọ lâu dài, sống lâu muôn tuổi,

Thái Tôn truyền để lại một muôn nhân mã trấn giữ ải đầu, còn thành Mộc Dương thì được cấm Phiên như cũ, vua Khương Vương nghe qua mừng rỡ chẳng cùng.

Khi Thái Tôn truyền dạy xong rồi mới dẫn đại tiểu quan bản kéo tuốt về Trường An. Lúc về đến nơi, bá quan văn võ đều kéo nhau ra thành nghênh tiếp rước vào. Tôi chúa vui mừng hơn hờ, truyền bày yến tiệc, thưởng công phong chức.

(Truyện Tảo Bắc đến đây chấm dứt, muốn tìm hiểu tiếp tục xin tìm đọc Chính Đông và Chính Tây.)

Nguồn: James Carlos
VNTQ thư viện Online
Người đăng: Ct.Ly
Thời gian: 04/05/2007 11:40:09 SA